

DAMIR ŠIĆKO ALIĆ
ŽELJKA RUPČIĆ

TEMELJNA BIBLIJSKA UČENJA

Riječ Života
KRŠĆANSKI CENTAR
ZAGREB

Naslov: Temeljna biblijska učenja
Autori: Željka Rupčić i Damir Šićko Alić
Copyright ©: Kršćanski centar „Riječ Života“, Zagreb, 2008. g.
Lektura: prof. Željko Jež
Korektura: Zdenka Grgić
Naslovnica: Morana Buneta
Fotografija: Igor Buneta
Grafička obrada: Željka Strejček
Izdaje: Kršćanski centar „Riječ Života“, Zagreb
ISBN: 978-953-6632-66-4
Tisak: Dizajn studio „RINGEIS“, Zagreb
Kontakt adrese: Kršćanski centar „Riječ Života“, Zagreb
P. P. 205, 10040 Zagreb - Dubrava
zagreb@rijeczivota.hr
<http://www.rijeczivota.hr/>

Ako drugačije nije naznačeno, svi biblijski citati uzeti su iz Biblije u izdanju „Kršćanske sadašnjosti“, Zagreb 1987.

Sva prava pridržana. Zabranjen pretisak ove knjige (djelomično ili u cijelosti) bez pisanog dopuštenja izdavača.

2. izdanje
- dopunjeno i popravljeno -
Zagreb, rujan, 2008. g.

SADRŽAJ

1. Novo rođenje i duhovni rast	7
2. Pokajanje zbog mrtvih djela	23
3. Pravednost	35
4. Učeništvo	49
5. Vjera	59
6. Duh, duša i tijelo	71
7. Crkva	85
8. Vlast i poslušnost	97
9. Polaganje ruku	107
10. Krštenje u vodi	113
11. Krštenje u Duhu	125
12. Uskrsnuće mrtvih	135
13. Vječni sud – Božji sudovi	143

*Zato pustimo na stranu
početnu nauku o Kristu i
težimo za onim što spada
na zrele, ne postavljajući
ponovo temelja odvrćanjem
od mrtvih djela, vjerom u
Boga, naukom o (obrednim)
pranjima i polaganju ruku, o
uskrснуću mrtvih i vječnom
sudu.*

HEBREJIMA 6:1,2

Uvod

Ova je knjiga rezultat niza predavanja Temeljnih biblijskih učenja koja se već godinama održavaju za novospašene osobe u Crkvi „Riječ Života“ u Zagrebu. Namijenjena je tek obraćenim osobama kako bi položila duhovne temelje u njihov život i pomogla im da slijede Boga.

Vjerujemo da će ova knjiga navijestiti istinu Evanđelja i onima koji još ne poznaju Krista, ali i biti na izgradnju kršćanima koji već dulje vremena žive s Bogom.

Knjiga je posvećena svima onima koji iskrena srca žele biti Kristovi učenici.

Autori

*Da, Bog je tako ljubio
svijet da je dao svoga
jedinorođenog Sina da ne
pogine ni jedan koji u nj
vjeruje, već da ima život
vječni.*

IVAN 3:16

NOVO ROĐENJE I DUHOVNI RAST

NOVO ROĐENJE

Temeljni problem čovječanstva je činjenica da su svi ljudi grešni. Grijeh je u ljudskoj prirodi i odvaja nas od Boga. Čovjek, koji je bio stvoren za prijateljstvo s Bogom, sada ne može ostvariti tu temeljnu svrhu svog postojanja. Grijeh se umiješao između čovjeka i Boga, stvorivši između njih duboki jaz.

Biblija u Poslanici Rimljanima 3:23 govori da: „...*su svi [ljudi] sagriješili i lišeni su Božje slave*“. To je stanje svih ljudi na zemlji od Adamovog pada do danas. Svi su sagriješili, bez iznimke, i svi su lišeni Božje slave. Čovjek, koji je stvoren kako bi živio s Bogom, zbog svoga je grijeha odvojen od Stvoritelja, Njegove slave i prisutnosti. On ne poznaje Boga kao dobrog Oca, kao Onoga koji ga ljubi i brine se za njega. Naprotiv, zamišlja Ga kao strogog suca koji uslišava molitve samo ako Ga nekako umilostivimo. To znači biti daleko od Boga i biti lišen Božje slave.

Čovjek je svjesno i svojevolumeno sagriješio i kriv je za svoj grijeh. Bog ga, usprkos tome, nije osudio. Zbog svoje velike ljubavi prema čovjeku, bio mu je voljan oprostiti. Zato

je učinio najveće djelo ljubavi prema čovječanstvu: poslao je svoga Sina Isusa da spasi svijet. Isus je došao kako bi ot- kupio čovjeka od njegova grijeha i dao mu vječni život.

Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.

Jer Bog nije poslao svoga Sina na svijet da sudi svijet, nego da se svijet spasi po njemu.

IVAN 3:16,17

Za naše grijehе probodoše njega, za opači- ne naše njega satriješe. Na njega pade kazna - radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.

Poput ovaca svi smo lutali, i svaki svojim putem je hodio. A Jahve je svalio na nj beza- konje nas sviju.

Zbog patnja duše svoje vidjet će svjetlost i nasititi se spoznajom njezinom. Sluga moj pravedni opravdat će mnoge i krivicu njihovu na sebe uzeti.

IZAIIA 53:5,6,11

Čovjek je sagriješio i trebao je platiti cijenu – pretrpjeti kaznu za svoj grijeh. Međutim, Bog je poslao Isusa i ka- znio Ga zbog naših grijeha. „Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe...” (Izaija 53:5). Isus je drago- voljno podnio kaznu koju smo mi trebali podnijeti.

„A Jahve je svalio na nj bezakonje nas sviju” (stih 6). „Sluga moj pravedni opravdat će mnoge i krivicu njihovu na sebe uzeti. Na njega pade kazna - radi našeg mira...” (stih 11,5). Na križu se dogodila razmjena. Bog je stavio naše grijehе na Isusa. Njegov je Sin pretrpio kaznu koju smo mi trebali pretrpje- ti, kako bismo mogli živjeti u miru s Ocem. Po Isusovoj žr- tvi Bog nas je očistio i opravdao.

Ta se razmjena dogodila na križu Golgote, omogućiv- ši svakom čovjeku da dođe k Bogu i stane pred Njega

kao pravedna osoba. Zahvaljujući toj žrtvi, svatko od nas može postati Božji prijatelj i ostvariti prisan odnos s Njim. No, kako možemo ući u to zajedništvo sa Stvoriteljem?

Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen.

Vjera srca postiže pravednost, a priznanje usta spasenje.

RIMLJANIMA 10:9,10

Kako bi osoba primila spasenje, mora *povjerovati* da je Isus umro i uskrsnuo za nju, te odlučiti učiniti Ga svojim Gospodinom – gospodarom i vođom. Kada tu odluku *prizna svojim ustima*, primit će spasenje. Postat će pravedna pred Bogom i započeti svoj odnos s Njim. Drugim riječima, postat će Mu bliska. Moći će dijeliti s Njim svaku životnu situaciju, a to je uvodi u novi, drugačiji i bolji život.

U trenutku kada osoba svojim ustima prizna vjeru u Isusa i preda Mu svoj život, ona doživljava novo rođenje. Čovjek koji je zbog grijeha bio duhovno mrtav, postaje duhovno živ.

„S Kristom oživi i vas koji ste bili mrtvi zbog svojih prekršaja i grijeha u kojima ste nekoć živjeli prema Eonu ovoga svijeta, prema gospodaru zračnog kraljevstva - duhu koji je sada na djelu među nevjernicima“ (Efežanima 2:1,2). Zbog svojih prekršaja i grijeha bio si duhovno mrtav - odvojen od Boga, no sada si živ. Živio si prema duhu koji vlada u ovome svijetu, a to je duh tame koji drži ljude u ropstvu grijeha, bolesti, razočaranosti, potištenosti, beznađa. Sada više ne potpadaš pod vlast tame, jer si duhovno živ i pripadaš drugoj vlasti, Kraljevstvu Božjem.

Ali kad se očitova dobrota Boga, našega Spasitelja, i njegova ljubav prema ljudima, tada nas - ne zbog pravednih djela koja smo mi učili

nili, već po svom milosrđu - spasi kupelju ponovnog rađanja, obnove koju čini Duh Sveti.

TITU 3:4,5

Novo rođenje je kupelj kojom Duh Sveti okupa tvoj duh i očisti ga od prljavštine. Novo rođenje je obnova - Duh Sveti obnovi i izgradi tvoj duh koji je bio razrušen grijehom. On u njega vraća Božju prirodu, radost, mir i sigurnost, te sve ono što je čovjek izgubio padom u grijeh. Novo rođenje nije nam se dogodilo zbog naših zasluga, već zbog Božje ljubavi i milosti prema nama.

Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.

2. KORINĆANIMA 5:17

Prilikom novog rođenja čovjek postaje potpuno novo stvorenje, sasvim nova osoba. *Sve staro je nestalo, a novo je nastalo.* Čovjek se lišava stare grešne prirode i dobiva novu, pravednu. Prije je bio daleko od Boga i Bog ga nije zanimao, no u tom je trenutku postao Božji prijatelj. U sebi je počeo primjećivati želju da sazna više o Bogu, da čita Bibliju, razgovara o Bogu i druži se s kršćanima. Psovka je nestala s njegovih usta jer mu više nije u srcu. Takav rječnik više mu ne odgovara. Zašto? Zato što je „*on novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo*“.

Bog je zahvatio u ljudsko srce i potpuno ga promijenio. Otkad si nanovo rođen, ti više nisi ona stara osoba. Postaješ nova osoba s Božjom prirodom u sebi.

Primijeti da Biblija govori: „*staro je nestalo*“. Tvoja prošlost je nestala, pred Bogom je više nema. Tvoji grijesi su nestali. Ne samo da ti ih je Bog oprostio, već su oni iščezli, više ih nema. Ti si potpuno nova osoba. Nanovo si rođen i postao si pripadnik Božje obitelji. Postao si Božje dijete. Primio si Njegovu prirodu i lišio se stare grešne prirode. Staro je nestalo i više ga nema. Ušao si u potpuno nov život - život s Bogom.

„Sad, dakle, nema više nikakve osude onima koji su u Kristu Isusu“ (Rimljanima 8:1). Na tebi nema više nikakve osude, bez obzira na to što si radio prije svoga obraćenja. Sada si novo stvorenje i staro je nestalo. „Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Vjera srca postiže pravednost...” (Rimljanima 10:9,10). Bog te proglasio i smatra te pravednim. Stoga na tebi nema više nikakve osude.

„On [Bog] nas istrgnu iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo svoga ljubljenog Sina, u kome imamo otkupljenje, oproštenje grijeha“ (Kološanima 1:13,14). Kad si priznao Isusa Gospodinom, Bog te istrгнуo iz vlasti tame te viknuo u duhovni svijet: „On je moj!” Tada te prenio u Kraljevstvo svoga ljubljenog Sina. Ti više nisi pod vlašću tame - pod vlašću grijeha, bolesti, depresije i siromaštva, jer više ne pripadaš tom kraljevstvu. Otkupljen si od vlasti tame i pripadaš drugom kraljevstvu, Kraljevstvu Njegovog ljubljenog Sina. Pred tobom je zanimljiv i sretan život s Bogom.

Otkad sam spašena vrlo sam sretna što sam pronašla Krista. On je unio puno radosti u moj život, maknuo strahove i donio ispunjenje brojnih molitava. Promijenio je moj život na bolje. Budeš li slijedio Krista, doživjet ćeš puno lijepih iskustava te, bez obzira na okolnosti u kojima se nalaziš, biti ispunjen i sretan.

Ovo pišem vama koji vjerujete u ime Sina Božjega, da znate da imate vječni život.

1. IVANOVA 5:13

Kršćanin se ne mora pitati kamo ide kada umre. Bog ga je o tome već izvijestio. Mi znamo da ćemo svoju vječnost provesti s Bogom. Imamo potpunu sigurnost u to. Naš je vječni život počeo već ovdje na zemlji u trenutku kada smo upoznali Boga. Vječni život je dar koji nam je dao naš Otac.

„A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista“ (Ivan 17:3). Vječni život znači poznavati Boga. U trenutku kada si predao svoj život Bogu, upoznao si Njegovu ljubav. On je postao tvoj Otac i vi ste postali prijatelji. To prijateljsko zajedništvo s Bogom nastaviti će teći kroz vječnost.

DUHOVNI RAST

Kada je čovjek nanovo rođen, postao je Božje dijete koje treba dalje rasti u duhu. Kao što ni malo dijete ne raste samo od sebe, već mu je potrebna hrana i njega, tako se ni duhovni rast ne zbiva sam po sebi.

Ako želiš rasti i razvijati se u duhu, želim te uputiti na četiri stvari koje su za to nužne.

1. HRANI SE BOŽJOM RIJEČJU!

Prije svega ovo znajte: nijedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja, jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskoga htijenja, nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga.

2. PETROVA 1:20,21

Apostol Petar, koji je bio Isusov učenik, govori da *prije svega* moramo znati jedno. Ništa što piše u Svetom Pismu, odnosno u Bibliji, nije došlo od ljudi, već su ljudi govorili, to jest pisali, nadahnuti Duhom Svetim. Duh Sveti je autor Biblije. Danas je veoma prošireno mišljenje da je Biblija ljudsko djelo. Međutim, apostoli Petar i Pavao nisu mislili tako. Oni su ustvrdili da se Biblija pisala po Božjem nadahnuću. Tako, ništa što piše u Bibliji nije stvar ljudskog samovoljnog tumačenja.

Druga zablude koja je danas raširena jest da se Biblija kroz stoljeća mijenjala, te da se danas umnogome razlikuje od izvornika. Ako je Bog mogao nadahnuti ljude da napišu Bibliju, onda ju je mogao i sačuvati kroz stoljeća. To potvrđuju brojni arheološki nalazi drevnih prijepisa biblijskih knjiga. Oni se sadržajem ne razlikuju od tekstova biblijskih knjiga koji se nalaze u tvojoj Bibliji. Biblija je do danas ostala sačuvana u svom izvornom obliku.

Biblija je Božje pismo upućeno tebi. Tvoj je duh gladan čitanja Svetoga Pisma i saznavanja onoga što ti Bog poručuje.

...od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje po vjeri u Krista Isusa.

Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen - opremljen za svako djelo ljubavi.

2. TIMOTEJU 3:15-17

Pristupi Bibliji kao Pismu, koje je Bog uputio tebi osobno, i dopusti da te ona uči i mijenja! Ona će te tada učiniti mudrim, poučiti, ukoriti, popravljati, odgajati u pravednosti i opremiti za svako djelo ljubavi. A to je upravo ono što ti treba!

Isus odvratí: „Pisano je: ‘Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.’”

MATEJ 4:4

Kao što je kruh hrana za tvoje tijelo, tako je Božja Riječ hrana za tvoj duh. Božja je Riječ duhovna hrana i bez nje ne možeš rasti u duhu. Ona izgrađuje i jača tvoj duh.

Kao što svakodnevno uzimamo hranu za svoje tijelo, tako trebamo svakodnevno hraniti i svoj duh. Za zdrav

duhovni rast potrebno je redovito čitati Bibliju i tako se hraniti Božjom Riječju.

Biblija je sastavljena od šezdeset i šest knjiga. Sastoji se od Starog i Novog zavjeta. Stari zavjet ima trideset i devet knjiga, a Novi zavjet dvadeset i sedam. Pisali su ih razni ljudi nadahnuti Duhom Svetim.

Novi zavjet možemo podijeliti u četiri dijela:

Evandjelja - četiri Evandjelja koja su pisali apostoli Matej, Marko, Luka i Ivan. Zabilježila su Isusov život na zemlji, Njegova učenja i čudesa, te događaje vezane uz njih.

Djela apostolska - knjiga koju je pisao apostol Luka. Govori o životu vjernika nakon Isusova uskrsnuća, o životu i radu prve Crkve, te o širenju Evandjelja u tada poznate dijelove svijeta.

Poslanice - pisma koja su apostoli Pavao, Petar, Ivan i drugi uputili određenim crkvama ili pojedincima.

Otkrivenje - knjiga koju je napisao apostol Ivan prema Božjem nadnaravnom otkrivenju o događajima u posljednjim vremenima.

Nakon obraćenja najbolje je početi čitati Bibliju od Novog zavjeta. Počni od prvog poglavlja Matejevog Evandjelja i odredi koliko ćeš poglavlja dnevno čitati. Odluči, primjerice, čitati po dva poglavlja Biblije dnevno. Ako pročitаш i više, to neće predstavljati problem. Uvedi disciplinu u primanje svoje duhovne hrane. Čitaj Bibliju po redu, a ne na preskok.

Bilo bi dobro da svaka novoobraćena osoba najprije pročita Novi zavjet dva do tri puta, prije no što počne, po redu, čitati Stari zavjet. Novi zavjet je ispunjenje Starog zavjeta. Mi danas živimo u Novom zavjetu - novom savezu s Bogom sklopljenom posredovanjem Isusa Krista.

Ako za čitanja Biblije dođeš do dijelova koje ne razumiješ, ne opterećuj se, niti se zadržavaj na njima. Nastavi čitati dalje i pohranjaj u svoje srce sve ono što razumiješ. Duh Sveti će ti kasnije protumačiti i nejasne stvari.

Biblija je Božja Riječ i posveti joj svoju punu pažnju. Ne čitaj je površno. Nemoj je čitati kao što se čitaju novine ili neki roman. Primaj Božju poruku koja je zapisana na njezinim stranicama.

Stihove koji su ti važni i koji ti nešto govore podcrtaj i istakni. Označi određenom oznakom stihove koje možeš moliti.

Pri čitanju Biblije izuzetno je važno načelo s kojim joj pristupaš. Ono odlučuje o tome koliko ćeš pritom primiti od Boga. Očekuj da ti Bog govori, da te uči i mijenja po svojoj Riječi. Isus je rekao da će nas Duh Sveti uvesti u svu istinu, da će nas naučiti sve i sjetiti nas svega što nam je On rekao. Zato zamoli Duha Svetog i očekuj od Njega da ti protumači Božju Riječ, pouči te i uvodi u svu istinu, svaki puta kada čitaš Bibliju.

Ono što pročitaš u Bibliji počni odmah primjenjivati u svom životu! Nemoj čekati na neka posebna vremena kako bi to počeo činiti, jer ona nikada neće doći! Biblija, na primjer, govori: *„Radujte se uvijek u Gospodinu!”* Razotkrij područja u svome životu u kojima postoji zabrinutost, gorčina ili mrmljanje i riješi se toga. Unatoč okolnostima, ispuni se radošću u Gospodinu! Primijeni Božju Riječ u svome životu!

2. MOLI I IMAJ ZAJEDNIŠTVO S BOGOM!

Kada si bio nanovo rođen, doživio si svoj prvi osobni susret s Bogom. Sada, nakon obraćenja, nastavi održavati svoje zajedništvo s Bogom kroz osobnu molitvu. Razgovaraj s Njim, podijeli s Njim sve u svom životu. Budi spontan i jednostavan pred Bogom!

Bog voli čuti tvoju osobnu molitvu. U Mateju 6:6 Isus govori: *„A ti kad moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata te se pomoli Ocu svom u tajnosti, pa će ti platiti Otac tvoj, koji vidi u tajnosti.”*

Bog ne traži da Mu se obraćaš kićenim govorom ili napamet naučenom molitvom. On čeka da Mu otvoriš svoje srce i razgovaraš s Njim, jednostavno, kao s prijateljem. Razgovaraj s Bogom svojim riječima, reci Mu što te raduje, a što boli, predaj Mu svoje brige. Podijeli s Njim svoj život. Nema područja tvog života o kojem Bog ne bi želio slušati i razgovarati. On je tvoj Otac koji se brine za tebe. Bog *voli* slušati tvoje molitve!

Isus je rekao svojim učenicima:

Do sada niste ništa u moje ime molili. Molite i primit ćete da vaša radost bude potpuna!

IVAN 16:24

Kada imaš određenu potrebu, dođi pred Boga i moli da ti je On ispuni. Bog se raduje da ti može dati ono što ti je potrebno, jer je On tvoj Otac. Moli također i za druge ljude i očekuj odgovore!

Vrlo je važan način molitve, moliti Božju Riječ. Biblija je puna stihova koje možeš moliti za sebe i za druge, u različitim situacijama i za različite potrebe. Među molitvama za duhovni rast vjernika su i Pavlove molitve za crkve kojima je pisao. One su veoma snažne i možeš ih moliti čitavog svog života za osobni duhovni rast, kao i za duhovni rast drugih. Najznačajnije od njih su u Efežanima 1:17-20 i 3:14-19, te Kološanima 1:9-12.

Osim osobne molitve vrlo je važna i zajednička molitva s drugim nanovo rođenim kršćanima. Uključi se u nju. Na taj ćeš način učiti moliti te vidjeti mnogobrojne rezultate molitve vjernika.

U Mateju 18:19,20 Isus se obraća svojim učenicima: „Nadalje vam kažem: ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago, dat će im Otac moj nebeski. Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana radi mene, tu sam ja među njima.“

3. UGRADI SE U LOKALNU CRKVVU!

Kada upoznamo Gospodina, želimo se družiti s ljudima koji imaju isto iskustvo i koji hodaju s Bogom. Mi smo svi ista duhovna obitelj - braća i sestre u Kristu Isusu.

Prva Crkva - Crkva u svojim počecima, odmah nakon Isusova uskrsnuća, daje nam primjer kako se kršćani trebaju sastajati, zajedno moliti i slaviti Boga.

Oni su bili postojani u apostolskoj nauci, zajedničkom životu, lomljenju kruha i u molitvama.

Kao što su svaki dan postojano - kao po dogovoru - bili u hramu, tako su po kućama lomili kruh i zajedno uzimali hranu vesela i priprosta srca.

Hvalili su Boga i zato uživali naklonost svega naroda. A Gospodin je svaki dan pripajao Crkvi one koji se spasavahu.

DJELA APOSTOLSKA 2:42,46,47

Bog nam je dao duhovnu obitelj kojoj pripadamo i tu obitelj volimo. Volimo svoga brata i sestru u Kristu. Želimo se družiti s njima, moliti zajedno i učiti jedni od drugih.

Crkva je Božji narod. Nju, u Božjim očima, čine svi nanovo rođeni vjernici, bez obzira u kojoj se denominaciji nalaze. Mnoge ljude koji sebe smatraju vjericima Bog ne drži vjericima jer nisu nanovo rođeni i nisu pripadnici Njegovog naroda. Njegov narod, odnosno Crkvu, čine oni koji su nanovo rođeni. Svi ostali pripadaju svijetu.

Unutar Kristovog Tijela, cjelokupne Crkve, postoje i lokalne Crkve. To su lokalne duhovne obitelji u kojima se okupljaju vjernici. Zajedno slave Boga, primaju od Njega i rade na širenju Božjeg Kraljevstva. Lokalnoj Crkvi Bog daje službenike koji će je hraniti i izgrađivati. Crkva je

mjesto rasta. U njoj ćeš primiti hranu, njegu i zaštitu. Moći ćeš se zdravo razvijati i rasti u duhu.

Bog je zamislio da svaki vjernik pripada nekoj lokalnoj Crkvi i da aktivno sudjeluje u njenom djelovanju. Crkva je mjesto primanja i davanja. Jedino će se u njoj moći u potpunosti razviti tvoji duhovni darovi i poziv. Tako ćeš donositi puno roda za Božje Kraljevstvo i učiniti da se Božji plan za tvoj život u potpunosti ispuni.

Crkva je mjesto zajedničkog rada. U radu na širenju Božjega Kraljevstva zajedno možemo postići puno više nego svaki od nas odvojeno.

Mi ne dolazimo u crkvu zbog tradicije, već potaknuti srcem. Srce nas vuče u crkvu. Želimo zajedno slaviti Boga, slušati Njegovu Riječ, moliti i družiti se s braćom. Hoćemo raditi za Boga i gledati kako se Njegovo Kraljevstvo širi u našem gradu i zemlji.

4. SVJEDOČI DRUGIMA!

Ti si doživio nešto što mnogo ljudi u ovome svijetu još nije doživjelo, a što im je potrebno. Ljudi u svijetu žive u tami i ne poznaju Boga. Bog želi da Ga svaki čovjek upozna. Zato je poslao nas koji Ga znamo, da svjedočimo drugima, kako bi Ga i oni upoznali.

Na svom odlasku sa zemlje, Isus je dao zapovijed svojim učenicima:

*„Idite po svem svijetu i propovijedajte
Radosnu vijest svakom stvorenju!”*

MARKO 16:15

Mi smo blagoslovljeni jer poznamo Boga. Isus nas je poslao da idemo i dijelimo svoje iskustvo s drugima, kako bi Ga i oni upoznali. Svjedoči o Isusu i riječju i djelom. Neka tvoj stil života prati riječi kojima svjedočiš o Kristu!

Mi se ne sramimo svjedočiti o Isusu, jer Ga volimo i želimo da Ga i drugi upoznaju. Ako se ljudi, kojima si prvi-ma svjedočio, nisu obratili, ne posustaj! Nastavi svjedočiti i sigurno ćeš donijeti rod. Kao što su se ljudi obraćali na Isusove riječi, obraćat će se i na naše. To je obećanje koje nam je Bog dao. Isus je rekao: „*Sjetite se riječi koju vam rekao: 'Nije sluga veći od svoga gospodara!' Ako su mene progonili, i vas će progoniti. Ako su moju riječ držali, i vašu će držati*“ (Ivan 15:20).

U Bibliji piše da će svi oni koji žele živjeti s Bogom biti progonjeni (2. Timoteju 3:12). Kada te prijatelji ostave zbog Krista, ili ti se kolege izruguju, kada te rodbina i tvoji najbliži ocrnjuju zbog Krista, tada znaj da je Bog s tobom više nego ikad prije.

Isus je rekao: „*Nemojte misliti da sam došao donijeti na zemlju mir! Nisam došao da donesem mir, nego mač. Da, došao sam da rastavim sina od njegova oca, kćerku od njezine majke i snahu od njezine svekrve. Čovjeku će biti neprijatelji njegovi ukućani. Tko više ljubi oca ili majku nego mene, nije me dostojan. Tko više ljubi sina ili kćer nego mene, nije me dostojan*“ (Matej 10:34-37).

Isus je znao da će se mnogima od nas kršćana, zbog toga što smo spašeni, naši ukućani protiviti. Nemoj odustati od svog hoda s Bogom zbog pritiska ljudi! To se ne isplati! Život s Bogom koji si primio je najdragocjenije što imaš. Nemoj ga ispustiti ni pod koju cijenu.

Neki ljudi nakon spasenja dožive progonoštvo od svojih najbližih, te odustanu od svog hoda s Bogom kako bi sačuvali „mir u kući“. Naprave kompromis tamo gdje ne bi trebali. Na kraju izgube svoj odnos s Bogom, a ni odnosi u obitelji ne budu kakvi bi trebali biti.

Drugi pak odluče nastaviti svoj hod s Bogom. Ukućanima pokazuju poštovanje i ljubav, ali ne popuštaju njihovim pritiscima. Mnogi su tako prošli kroz teško razdoblje, ali i dočekali spasenje svoje obitelji.

Odluči da ćeš slijediti Isusa ma kakvu cijenu morao platiti. Osoba koja napravi takvu odluku sigurno se neće razočarati. Ona će imati mnogo plodova u svome životu.

*Od toga časa Isus poče
propovijedati:
„Obratite se, jer je blizu
kraljevstvo nebesko!“*

MATEJ 4:17

POKAJANJE ZBOG MRTVIH DJELA

Želio bih da razumijete kako nitko ne postaje kršćanin svojim rođenjem ili automatizmom, a bez svog svjesnog odabira. Spasenje, ili novo rođenje, nije plod sretnih okolnosti u kojima smo rođeni. Ono je Božje djelo utemeljeno na našoj reakciji na ono što je Isus za nas učinio.

Na žalost, mnogi ljudi misle da su postali kršćani jer su se rodili u određenoj obitelji ili zato što su nad njima obavljani određeni obredi. To podrazumijeva magičnu moć svećenika ili pastora, koji „čarobnim“ obredom može učiniti nekoga kršćaninom. Magični obredi u kršćanstvu ne postoje.

Potvrda tome, među rimokatolicima, je Papin poziv za reevangelizaciju Crkve. Isti je poziv hrvatskom svećenstvu upućivao i pokojni kardinal Kuharić. Na jednom susretu s prosvjetnim djelatnicima grada Zagreba on je ustvrdio da je među hrvatskim rimokatolicima samo deset posto stvarnih vjernika. To jasno potvrđuje da najmanje devedeset posto onih, koji se u Hrvatskoj izjašnjavaju kao rimokatolici, uopće nisu kršćani. Zato Papa i hrvatski biskupi pozivaju na reevangelizaciju rimokatolika.

Iz navedenog možemo ustvrditi kako je moguće biti rimokatolik ili pravoslavac, a istovremeno ne biti i kršćanin; odnosno svi rimokatolici i pravoslavci nisu istovremeno i kršćani.

ODLUKA ZA KRISTA

Kad bi se kršćaninom moglo postati bez našeg svjesnog odabira, to bi značilo da je ili Bog ili netko drugi učinio nasilje u našem životu. Ako bi spasio one koji ne žele biti spašeni, a ne one koji to žele, Bog ili netko drugi činio bi nepravedno djelo. Radeći protivno volji pojedinca, Bog bi poveo u raj i mnoge lažljivce, ubojice, lopove i nasilnike koji se nisu odrekli svojih zlodjela. Kad bi bilo tako, raj ne bi bio raj.

Da ne bude tako, Bog je uspostavio načelo slobodne volje, osobnog odabira koji se potvrđuje u djelima koja potvrđuju našu predanost rajskim idealima. Ako na zemlji svojim dragovoljnim odabirom ne želimo otkriti i provoditi Božja pravila ponašanja, tada nismo kandidati za život u raju. Ja imam običaj reći: tko sada ne želi živjeti sa Bogom i za Boga, on ni u vječnosti neće živjeti s Njim. **Naše kršćanstvo otpočinje našim osobnim odabirom, a ne onim u čemu smo stjecajem okolnosti zatečeni.**

POKAJANJE ZBOG GRIJEHA

Prvo što netko mora učiniti jest da se pokaje zbog svoje grešnosti i grijeha. Kada govorimo o grijesima, većina ljudi pomisli: „Pa ja nisam grešniji od drugih. Bolji sam od nekih i nisam nikoga ubio, silovao ni opljačkao.“ Iako je to za mnoge ljude istina, ipak je svatko od nas nekad slagao, izmanipulirao, oštetio, povrijedio ili učinio nešto drugome na žao. Biblija govori sljedeće:

Nema pravedna ni samo jednoga.

RIMLJANIMA 3:10

Ako tordimo da grijeha nemamo, sami sebe varamo, i u nama nema istine.

1. IVANOVA 1:8

Svatko od nas je zgriješio mišlju, riječju ili djelom, protiv Boga ili protiv ljudi.

Od Adamovih dana pa do danas, najveći ljudski grijeh pred Bogom je samovolja ili neposlušnost prema Njemu. Prorok Izaija govori: „*Poput ovaca svi smo lutali, i svaki svojim putem je hodio*“ (Izaija 53:6).

U prirodi svakog čovjeka od njegovih najranijih dana leži da traži i čini ono što je njemu dobro i što njega zadovoljava. Želimo činiti stvari **na svoj način**, živjeti svoj život, hodati **svojim putem**. U tome ne moramo nekoga svjesno povrijediti, ali smo samovoljom sigurno povrijedili svoga Stvoritelja.

Zamisli da tvoj auto za vrijeme vožnje odluči ići kamo on želi. Da li bi ti bio zadovoljan njime? On bi ti mogao reći: „Ali nisam se ošteti, nisam nikoga povrijedio, u čemu je problem?“ Problem je u tome što sam ja želio doći na drugo mjesto. Imao sam drugi plan za tebe.

Grčka riječ *hamartia* opisuje takav grijeh. Ta riječ označava grijeh kao promašeni cilj. Kada živimo izvan Božje volje za naš život, mi smo u grijehu. Ne želimo li spoznati Božju volju za nas ili uvećati svoje znanje i odnos s Bogom, mi smo u grijehu.

Griehom samovolje i zanemarivanja mi neprestance griješimo protiv Boga. Zbog tih i drugih grijeha mi smo dužnici pred Bogom. Moramo platiti kaznu za grijeh. Biblija govori da je plaća za grijeh smrt (Rimljanima 6:23).

To znači da u sadašnjosti i vječnosti moramo biti odvojeni od Boga koji je svjetlo i prebivati u vječnoj tami, odvojeni od svega što je dobro i ugodno, pravedno i radosno.

Čovjek, kojemu grijesi nisu oprošteni, trpjet će kaznu vječne boli za svoju samovolju.

To nije Božja volja za ljude. Sin Božji Isus došao je iz nebeske slave da svojom žrtvom nadoknadi i plati zahtjev pravednosti.

Bog je pravedan i zato ne može postupati s pristranošću ili proizvoljno. On ne može odrediti istu sudbinu onima koji nastoje činiti dobro i onima koji namjerno čine zlo, onima koji žele ugađati Bogu i onima koji Mu se protive. Kako bi mogao opravdati one koji nastoje ugađati Bogu, Bog je dopustio da njihovo mjesto zauzme Njegov jedino-rođeni Sin Isus Krist i podnese njihovu kaznu.

Mnogi su ljudi tijekom povijesti krivo shvaćali i tumačili Isusovu smrt. Oni su krivili Židove i Rimljane. Bili su potpuno u krivu. Biblija jasno uči: „*Za naše grijehe probodše njega, za opaćine naše njega satriješe*“ (Izaija 53:5). Izaija također govori da je Isus žrtvovao svoj život kao naknadnicu za naše grijehe (Izaija 53:10). I drugi dijelovi Biblije govore isto o razlozima Isusove patnje i boli. Mi trebamo shvatiti da je svaki put, kada su Isusa pljuvali, udarili Ga, ismijavali, mučili ili proboli, to bilo samo zato jer smo mi slagali, manipulirali, bili samovoljni ili nezainteresirani za Božju volju. Njegova volja smisao je našeg života.

Zato prvi korak u životu vjernika mora biti pokajanje i žaljenje zbog samovoljnosti i nezainteresiranosti za Božji plan u našim životima. Time smo, naime, Isusu neizravno nanijeli bol. Pokajanje je promjena našeg stava u odnosu na Boga. Njime mi kažemo: „Od sada neću biti samovoljan i nezainteresiran za Tvoj plan i volju za moj život. Nastojat ću otkriti Tvoju volju i svrhu za moj život, te ću ih slijediti.“

To je prvi stupanj pokajanja.

POKAJANJE ZBOG MRTVIH DJELA

Drugi stupanj pokajanja je „*odvrćanje od mrtvih djela*“ (Hebrejima 6:1).

Mrtva djela nisu nužno zla djela. Ona podrazumijevaju moralne, etičke i posebice religiozne stavove i prakse koje su suprotstavljene Božjoj volji izraženoj u Bibliji.

Bog želi da Ga štujemo „*kako mu je ugodno*“ (Hebrejima 12:28). **Štovati Boga na „svoj“ način, a ne kako je Njemu ugodno, jest mrtvo djelo.** Mnogi ljudi, budući da su krivo poučeni i nedostatno obaviješteni ili prevareni, čine, iskrena srca, stvari koje Bog zabranjuje.

Već kod prvog religioznog obreda prinošenja žrtve pred Bogom vidimo da postoje žrtve na koje Gospodin „*milostivo gleda*“ i žrtve na koje „*ni pogleda ne svrati*“. „Čovjek pozna svoju ženu Evu, a ona začne i rodi Kajina, pa reče: ‘Muško sam čedo stekla pomoću Jahve!’ Poslije rodi Abela, brata Kajina zemljoradnika. I jednog dana Kajin prinese Jahvi žrtvu od zemaljskih plodova. A prinese Abel od prvine svoje stoke, sve po izbor pretilinu. Jahve milostivo pogleda na Abela i njegovu žrtvu, a na Kajina i žrtvu njegovu ni pogleda ne svrati. Stoga se Kajin veoma razljuti, i lice mu se namrgodi“ (Postanak 4:1-5).

Primjer pokazuje da čovjek može biti religiozan, činiti obrede i primati sakramente, prinositi žrtve Bogu na čast, a da Bog za to uopće ne mari. To su „mrtva djela“.

U knjizi proroka Izaije Bog govori Izraelcima: „Čujte riječ Jahvinu, glavari sodomski, poslušaj Zakon Boga našega, narode gomorski! ‘Što će mi mnoštvo žrtava vaših? – govori Jahve. – Sit sam ovnujskih paljenica i pretiline gojne teladi. I krv mi se ogadi bikova, janjaca i jaradi. Kad mi lice vidjet dolazite, tko od vas ište da gazite mojim predvorjima? Prestanite mi nositi ništavne prinose, kad mi omrznu. Mlađaka, subote i sazive – ne podnosim zborovanja i opachine. Mlađake i svetkovine vaše iz sve duše mrzim – teški su mi, podnijet ih ne mogu! Kad na mo-

litvu ruke širite, ja od vas oči odvrćam. Molitve samo množite, ja vas ne slušam''' (Izaija 1:10-15).

Iz navedenih stihova je očito da Bog ne prihvaća nužno mnoštvo žrtava i dolaske ljudi u svetišta, odnosno bogomolje. Njihove prinose naziva „ništavnima“, a prinošenje kada, svetkovanje blagdana i slično, On „iz sve duše mrzi“. Kada mole, svoj pogled odvraća od njih.

Izaijine proročke riječi nam svjedoče da se Bog „povukao“ iz zajedništva i odnosa s njima, a oni se na to nisu obazirali. Nastavili su činiti religiozna djela i mislili - sve je u redu. Poput Izraelaca u ono vrijeme, mnogi i danas nastavljaju sa religioznim djelima, molitvama, hodočašćima i svetkovinama, a da Bog uopće ne prihvaća njihovu religioznost.

PREKO POKAJANJA U POSLUŠNOST

Mudar bi čovjek zapitao: „Kako razlikovati mrtva, religiozna djela od onih koja ugađaju Bogu?“ U knjizi proroka Jeremije, Bog nam daje nedvosmislen odgovor: „*Ovako govori Jahve nad Vojskama, Bog Izraelov: Paljenicama dometnite još i klanice, i jedite meso. Ja ništa ne rekoh ocima vašim o paljenicama i klanicama, niti im što o tome zapovjedih kad ih izvedoh iz zemlje egipatske. Ovo im ja zapovjedih: Slušajte glas moj, pa ću ja biti vaš Bog, a vi ćete biti moj narod. Idite putem kojim vam zapovjedih, da vam dobro bude*“ (Jeremija 7:21-23).

Bog traži od nas da slušamo Njegov glas i idemo „putem koji nam On zapovijeda“. Proroci i apostoli zapisali su ono što je Bog govorio. Mi smo dužni poslušati Njegov glas koji nam govori kroz Bibliju. U Svetom Pismu otkrivamo volju Božju i put kojim trebamo ići. Preko Biblije, Bog nam pokazuje koje žrtve, prinose i obrede trebamo činiti. U njoj otkrivamo pobožnost koja je Bogu ugodna.

Budući da se Biblija sastoji iz Starog i Novog zavjeta, u njoj otkrivamo na što nas je Bog zavjetovao. Ispunjavamo li Njegove zavjete, mi Mu ugađamo i živimo u istinskoj pobožnosti.

U vrijeme proroka Samuela kralj Šaul se suprotstavio uputama i ovlastima koje je dobio od Božjeg proroka i odlučio prinijeti žrtvu Bogu. Kada ga Samuel ponovno susreće, on mu govori: *„Jesu li Jahvi milije paljenice i klani-ce nego poslušnost njegovu glasu? Znaj, poslušnost je vred-nija od najbolje žrtve, pokornost je bolja od ovnujske pretiline. Nepokornost je kao grijeh čaranja, samovolja je kao zločin s ido-lima. Ti si odbacio riječ Jahvinu, zato je Jahve odbacio tebe, da ne budeš više kralj!“* (1. Samuelova 15:22,23).

ŽIVOT BEZ SAMOVOLJE

Bez obzira na nečiju dobru namjeru, samovoljan ili selektivan pristup štovanju Boga je grijeh. Takva religija je oblik vračarstva i idolopoklonstva. Na taj način se ljudi „klanjanju“ svom vjerskom mišljenju, a ne Božjem. Bilo da smo svjesno ili nesvjesno prekršili Božji pravilnik o vjerskom ponašanju (Bibliju), mi time govorimo Bogu da znamo bolje. To je vrijeđanje Boga.

I danas, na žalost, imamo mnogo vjernika koji su selektivni u svojoj pobožnosti. Oni odabiru ono što se njima iz Božje Riječi sviđa, a ostalo zanemaruju ili odbacuju. Oni hoće iscjeljenje, čudesa i darove Duha, ali nisu spremni prihvatiti i prakticirati cjelokupni biblijski nauk, ili se pak odreći krivih štovanja.

Tako ljudi žive u određenoj vrsti idolopoklonstva ili samovolje. Nisu spremni u potpunosti slijediti Gospodina, „platiti punu cijenu“ učenitva. Idu linijom manjeg otpora jer ne žele izgubiti privilegije u svojoj religioznoj organizaciji. Strahuju od raskida prijateljstava ili prekida rodbinskih veza. Draži su im odnosi s ljudima nego s Bogom.

Iz Prve Samuelove 15 vidimo da je Šaul više želio ugoditi narodu i zadržati njegovu naklonost, nego Bogu. Nije poslušao niti izvršio Božju riječ. Zbog toga mu Bog kaže: *„Ti si odbacio riječ Jahvinu, zato je Jahve odbacio tebe.“*

Prezreti, odbaciti ili selektivno pristupati Bibliji je grijeh pred Bogom. Pobožnost koja zanemaruje pisanu Božju Riječ je mrtva pobožnost ili mrtvo djelo. Zbog takve pobožnosti Bog nas poziva na pokajanje i odvrćanje od tih i takvih mrtvih djela.

„Zato pustimo na stranu početnu nauku o Kristu i težimo za onim što spada na zrele, ne postavljajući ponovo temelja odvrćanjem od mrtvih djela...“ (Hebrejima 6:1). Osobno više volim prijevod koji kaže „pokajanje od mrtvih djela“ jer ta riječ uključuje „kajanje“, što podrazumijeva: „Gospodine, shvaćam, da sam čineći tako radio protivno Tvojim volji i zato se kajem. Oprosti mi, više to nikada neću učiniti.“

POKAJANJE UZROKUJE DJELOVANJE

Riječ pokajanje potiče nas na akciju. Ona također ukazuje na činjenicu da mi nismo odmah svjesni svih krivih stvari u koje smo vjerovali ili prakticirali. Proučavanjem Biblije otkrivamo kriva vjerovanja ili prakse i reagiramo moleći za oprostjenje. Odričemo se i mijenjamo kriva učenja. Ponekad mjesecima, ili čak godinama nakon našeg spasenja, mi otkrivamo kriva vjerovanja ili prakse u svom životu. Neki tek tada postanu svjesni svoje samovolje i buntovnosti. Tada moraju reagirati u pokajanju i odvrćati se od toga.

Kada proučavamo Novi zavjet vidimo da je pokajanje jedna od ključnih poruka Novoga zavjeta. U prvim poglavljima evanđelja Isusov prethodnik Ivan Krstitelj po-

ziva narod na obraćenje. „*Obratite se jer je blizu kraljevstvo nebesko!*“ (Matej 3:2).

Sam Gospodin Isus nastavlja propovijedati obraćenje tumačeći ga u njegovoj punini. No Njegova osnovna poruka također glasi: „*Obratite se jer je blizu kraljevstvo nebesko!*“ (Matej 4:17). U prvim satima rađanja Crkve prva poruka koju propovijeda apostol Petar jest: „*Obratite se!*“ (Djela 2:38).

Istu poruku otkrivamo i primamo sve do posljednje knjige Novog zavjeta gdje Isus poziva crkve na obraćenje.

Iz navedenog vidimo da je prva poruka Biblije obraćenje ili pokajanje. Dok se čovjek ne pokaje, ne obrati u svom načinu razmišljanja i djelovanja, ne može imati zajedništvo s Bogom. Da bi se pokajao, čovjek treba pronicnuti svoje stanje u odnosu na Boga. Treba spoznati svoju grešnost i podrediti se onome što Bog traži od nas. To podrazumijeva određenu razinu svjesnosti i osobnu odluku u skladu s Božjom voljom.

RAZLIČITA POKAJANJA

Druga poslanica Korinćanima govori o dvije vrste pokajanja, odnosno obraćenja.

Sad se radujem; ne zbog toga što ste postali žalosni, nego zbog toga što vas je ta žalost dovela k obraćenju. Vi ste se ražalostili po promisli i volji Božjoj, tako da od nas ne pretrpите nikakve štete.

Žalost, naime, koja je po promisli i volji Božjoj rađa spasonosno i stalno obraćenje, dok žalost svijeta rađa smrt.

2. KORINĆANIMA 7:9,10

Potaknut Duhom Pavao govori o žalosti, pokajanju koje je po promisli i volji Božjoj. Onaj koji se kajao, shvatio je

što Bog misli i što je Njegova volja. Zato se on žalosti po promisli i volji Božjoj. Takva žalost rađa stalno obraćenje i donosi spasenje onima koji ju imaju.

U navedenim stihovima Pavao uspoređuje dvije vrste žalosti, onu koja je po promisli i volji Božjoj, i onu koja je od svijeta. Njih dvije, iako slične, imaju drugačiji rezultat. Jedna rađa spasenje, a druga smrt. Prva je potaknuta svjesnošću o Božjim mislima i volji, a druga svjetovnim, religioznim i moralnim sustavima. Prvu činimo zbog Boga, drugu zbog svijeta.

Mnogi ljudi odlaze na ispovijed i kaju se zbog određenih grijeha, jer ih njihova Crkva na to potiče. Kada se pokaju i dobiju pokoru, oni odu. I često nastave živjeti bez obraćenja. To je ono što Biblija naziva svjetovnom žalosti. Ljudi koji se tako kaju nemaju spoznaje o Božjoj promisli i volji. Nisu razvili poštovanje prema Božjoj volji kao svom životnom stilu. Oni ne shvaćaju da čineći grijeh oslobađaju razarajuće sile koje oslobađaju zlo na licu zemlje. Time se Božja volja i nakane za Njegova stvorenja ne mogu ostvariti.

Istinsko pokajanje utječe na to kako gledamo na stvari u životu. I zato takvo istinsko pokajanje stalno u nama rađa obraćenje. Mi se ne klonimo grijeha zbog straha od kazne, već zato što poštujemo Boga i Njegovu volju za nas i svijet u kojemu živimo. Znamo da naše riječi i djela imaju svoje posljedice. Zato ne želimo govoriti one riječi i činiti ona djela koja oslobađaju sile zla.

Bog je pokajanje ugradio, kao prvi kamen, u temelje kršćanstva. Jednom kada ga istinski prihvatimo u naš život druge stvari moći će doći u svome redu.

Pokajanje nam pomaže kako bismo krenuli u pravom smjeru i primili oprostenje ako smo zgriješili zbog neznanja ili ljudske slabosti. Prihvatimo li pokajanje kao životni stil, Bog će nas moći u većoj mjeri pročistiti, poučiti i ojačati.

Ako ne vjerujemo u ono što Bog govori mi Mu ne ugađamo, i zaslužujemo Njegovu osudu.

Istinska je vjera utemeljena na učenju, koje je dano od Boga. Ako naša vjera nije utemeljena na Riječi koja dolazi od Boga, mi smo u krivovjerju. Religioznost koja nije usklađena s onim što Bog govori, jest odricanje od vjernosti Bogu. Tada smo dio religiozne organizacije čija se vjera temelji na samovoljnom bogoštovlju. Tako postajemo zavodnici i konkurencija Bogu. Da ne bi tako bilo, svoju vjeru moramo temeljiti na informaciji koja dolazi izravno od Boga. Mi moramo vjerovati Bogu više nego ikome drugome.

Budući da svi kršćani (rimokatolici, pravoslavci, protestanti) vjeruju da je Biblija, Sveto Pismo, Božja Riječ, mi moramo vjerovati onomu što ona govori više nego ičemu drugome. Mi moramo čvrsto vjerovati onome čemu nas Biblija poučava i odbijati bilo kakav drugačiji religiozni nauk.

*Pravedan si Jahve, na
svim putovima svojim i
svet u svim svojim djelima.*

PSALAM 145:17

PRAVEDNOST

BOŽJA PRAVEDNOST

Bog je pravedan. Pravednost je dio Njegove prirode. Sve što Bog čini, pravedno je i sveto. Nikada nije ispravno optužiti Boga ni za što. On je savršeno pravedan i u svemu postupa ispravno.

Bog nije pristran. On ne kroji pravdu jednom čovjeku drugačije nego li drugom. Bog je pravedan u svemu i prema svakome.

U svijetu danas postoji mnogo nepravde i često se događa da nedužni stradaju. To nije Božja volja ni Božje djelo, već posljedica grijeha kojim je čovjek otvorio vrata đavlu da unese mržnju i razara ljudski rod.

Bog je čovjeku predao vlast nad zemljom, no kada se čovjek podredio đavlu omogućio mu je da donese prirodne katastrofe - potrese, poplave, nevrijeme i druge nevolje. Nakon pada u grijeh pojavile su se i bolesti. Spomenute nevolje nisu Božja volja već posljedica ljudskoga grijeha, koji je doveo cijelo čovječanstvo pod prokletstvo.

Nakon pada u grijeh zavladaše su nepravde, boli i patnje, kojima smo i danas okruženi. Njihov tvorac nije Bog već đavao. Mi živimo u vremenu milosti u kojem Bog još čeka da što više ljudi čuje i primi Radosnu vijest i tako se spasi. No, jednog dana, Bog će doći kao sudac koji će

suditi svima i kazniti grijeh i nepravdu. Nakon toga više neće biti prilike za spasenje.

STVARANJE I PAD ČOVJEKA

Kada je Bog stvorio čovjeka, stvorio ga je na svoju sliku. Čovjek je stvoren pravedan. Imao je čisto srce. Nije lagao, psovao, niti činio nepravdu drugome. Međutim, čovjek je svojevolljno, unatoč Božjem upozorenju, sagriješio. Grijeh je tada ušao u njegovo srce. Izgubio je pravednost koju mu je Bog dao, te poprimio grešnu prirodu.

Čim se to dogodilo, osjetio se krivim pred Bogom. Prije toga hodao je i razgovarao s Bogom. Kada je sagriješio i kada mu je Bog ponovno prišao, sakrio se pred Njim, svjestan svoje krivnje. Dogodila se najveća tragedija u povijesti čovječanstva. Čovjek koji je bio stvoren za prijateljstvo i hod s Bogom odvojio se od svoga Stvoritelja.

Čovjek je postao grešnik. Prije toga bio je pravedan. Biti grešnik znači imati grijeh u svom srcu, u svojoj prirodi. Čovjek je od trenutka svog pada počeo mrziti, zavidjeti, okrivljivati drugoga i griješiti na različite načine. Zašto? Zato što se grijeh nastanio u njegovom srcu.

Poslanica Rimljanima 3:23 govori: *„jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave“*. Svi su ljudi sagriješili - bez iznimke - i svaki je lišen Božje prisutnosti u svome životu. Svaki je čovjek izgubio odnos s Bogom kao s prijateljem. Njegova ga je grešna priroda odvojila od Njega.

Otkad je pao u grijeh, čovjek se pokušava opravdati pred Bogom čineći dobra djela ili vršeći religiozne obrede. Svjetske religije zapravo su pokušaj čovjeka da se opravda pred Bogom vršenjem određenih dužnosti i pravila. Međutim, to nikako ne može opravdati čovjeka pred Bogom, jer ljudska priroda i dalje ostaje grešna - grijeh nastavlja prebivati u ljudskom srcu. Temeljni je problem i

dalje prisutan i ne rješavaju ga religiozni obredi ni dobra djela.

Zamisli da prljav pod samo prebrišeš suhom krpom, bez da ga temeljito opereš. Što bi postigao? Isto je i s vršenjem religioznih dužnosti i obreda ili s činjenjem dobrih djela. To je samo brisanje vlastitog srca suhom krpom, a da ono nije temeljito očišćeno i promijenjeno.

Čovjek teži za grešnim stvarima jer su mu one u srcu. U njegovom je srcu sebičnost, zavist, psovka, mržnja, bludnost, prijevara, srdžba i slično. Čovjek to ne može sam promijeniti obavljajući religiozne obrede, ili čineći određena dobra djela. Negativnosti i dalje ostaju u njegovom srcu. Temeljni problem nije riješen. Ljudsko je srce i dalje grešno, te čovjek nema slobodan pristup k Bogu.

Jedino što je moglo riješiti ovaj problem, bilo je to da čovjek dobije novo srce - da njegova priroda bude promijenjena. Rješenje je bilo da umjesto grešne prirode čovjek ponovno stekne pravednost kakvu ima Bog.

Bog je znao da se grešan čovjek ne može sam promijeniti. Kako bi se ljudsko grešno srce promijenilo i ponovno postalo pravedno, bila je potrebna daleko veća žrtva no što ju je ikoji čovjek mogao učiniti. Trebalo je da netko pravedan umre za grešnika. Iz svoje velike ljubavi prema nama Bog je odlučio poslati svoga Sina da umre za nas. On, pravedan, za nas nepravedne.

Da je postojao ikoji drugi način kako bi čovjek bio spašen i opravdan pred Bogom, nego li žrtva Isusa Krista, Bog ne bi poslao svoga Sina da pati i umre za nas. Znači nema drugog puta do Boga osim Isusa Krista.

Da smo se mogli svojim dobrim djelima i ispravnim životom opravdati pred Njime, to bi bilo dovoljno i Isus ne bi trebao doći i položiti svoj život za nas.

Bog Otac je vidio da nema drugog puta. On je poslao svoga Sina Isusa kako bi učinio žrtvu kojom će čovjek biti opravdan.

RAZMJENA NA KRIŽU

Njega koji je bio bez ikakva grijeha Bog učini mjesto nas grijehom, da mi u njemu postanemo pravednošću Božjom.

2. KORINĆANIMA 5:21

Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna - radi našeg mira...

Sluga moj pravedni opravdat će mnoge i krivicu njihovu na sebe uzeti.

IZAIIA 53:5,11

Isus, koji je bio bez ikakva grijeha, ponio je naš grijeh na sebi i preuzeo krivnju za njega. Stoga je bio kažnjen. Netko pravedan trebao je umrijeti umjesto grešnika.

Na križu se dogodila razmjena. Bog je skinuo naš grijeh sa nas i stavio ga na Isusa, a Njegovu pravednost položio na nas. Naš grijeh i kaznu koju smo mi trebali podnijeti Bog je stavio na Njega, kao da je On sve sagriješio, kako bismo mi primili opravdanje, kao da smo živjeli bez grijeha, poput Isusa. Primili smo mir s Bogom.

Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.

Koliko će nas sigurnije spasiti od srdžbe sada kad smo već opravdani njegovom krvi.

RIMLJANIMA 5:8,9

Zapazi da smo *bili* grešnici, a sada smo opravdani Njegovom krvlju. Mi smo *bili* grešnici, što znači da sada, nakon obraćenja, to više nismo. Sada smo *pravednici* jer smo oprani Njegovom krvlju.

U trenutku kada smo bili nanovo rođeni, Duh Sveti je promijenio našu grešnu prirodu u Božju pravednost.

Naše grešno i prljavo srce pretvorio je u pravedno i čisto srce poput svoga. Stoga više nismo grešnici. Grijeh više ne stanuje u našem srcu. Krv Isusa Krista oprala nas je od svakoga grijeha i opravdala pred Bogom. Sada smo pravednici.

„Njega koji je bio bez ikakva grijeha Bog učini mjesto nas grijehom, da mi u njemu postanemo pravednošću Božjom“ (2. Korinćanima 5:21).

Mi i dalje ponekad griješimo, no više nismo grešnici. Razlika je, što grijeh više ne stanuje u našem srcu. Naše srce više nije u oholosti, zavisti, sebičnosti, srdžbi, neprijateljstvu, ne teži prijevari, bludnosti, osveti i sličnom.

Isus je rekao: *„Usta govore onim čega je srce prepuno!“* (Matej 12:34). S ustiju obraćenika otpala je psovka jer mu ona više nije u srcu. To je samo jedna od promjena koje nanovo rođeni vjernik počne primjećivati kod sebe.

Kad obraćena osoba sagriješi, žao joj je zbog toga. Grešnicima pak, grijeh pričinja zabavu i uobičajen je u njihovim životima. Obraćena osoba koja slijedi Boga sve će manje griješiti u svom životu. Kako joj grijeh nije u srcu, Bog će je moći, sve više, oslobađati od njega.

OPRAVDANI VJEROM U KRISTA

Kako dolazi pravednost u tvoj život? Pogledajmo primjer Abrahama koji je praotac naše vjere.

Abraham protiv svake nade, oslonjen na Nadu, povjerova, da tako postane ocem mnogih naroda, prema onom što je rečeno: „Takvo će biti tvoje potomstvo.“

On promotri potpunu obumrlost svoga tijela - bijaše mu blizu sto godina - i obumrlost Sarina krila, i ne pokoleba se u vjeri.

Nije oklijevao, nevjerom u Božje obećanje, nego se ojača vjerom dajući Bogu slavu, potpuno uvjeren da je Bog kadar izvršiti što je obećao. Zato mu se to uračuna u pravednost.

Ali nije samo za nj napisano „uračuna mu se“ nego i za nas kojima se ima uračunati; za nas koji vjerujemo u onoga koji je uskrisio od mrtvih našega Gospodina Isusa, koji bi predan zbog naših grijeha i koji uskrsnu radi našeg opravdanja.

Dakle: opravdani vjerom u miru smo s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu.

RIMLJANIMA 4:18-25; 5:1

Abraham je tada bio čovjek u dobi od osamdesetak godina, a hodao je s Bogom od svoje mladosti. Bio je blizak Bogu, no nije imao potomka. Bog mu je objavio da ima velik plan za njegov život i rekao mu da će dobiti sina. Rekao mu je da će njegovo potomstvo biti brojno kao zvijezde na nebu i kao pijesak na morskoj obali.

Abraham je protiv svake ljudske nade, oslonjen na nadu u Boga povjerovao u riječ koju mu je Bog dao: „Takvo će biti tvoje potomstvo, brojno poput zvijezda nebeskih.“

Abraham i Sara nisu mogli imati djece ni u svojoj mladosti, no unatoč obeshrabrujućim okolnostima Abraham se nije pokolebao. Vjerovao je u Božje obećanje da će imati potomstvo. Bio je potpuno uvjeren da je Bog svemoguć i da može učiniti čudo u njegovom životu. Znao je da je Bog vjeran i da će izvršiti ono što mu je obećao.

Abraham nije gledao na okolnosti, već na Boga. Nije sumnjao, pitajući se: „Hoće li Bog to učiniti ili ne?“ Nije dao mjesta gorčini i razočaranju dok je čekao na ispunjenje obećanja. Naprotiv, jačao se vjerom i slavio Boga zahvaljujući Mu na svom sinu a da ga još nije ni vidio.

Abraham je vjerovao Bogu za određenu stvar. On nije vjerovao samo da Bog postoji, ili da postoji tek nešto nad-

naravno, kao što mnogi ljudi danas vjeruju. On je s vjerom primio ono što je Bog rekao za njegovu situaciju. Oslonio se na Boga, iskazao Mu potpuno povjerenje, i svu svoju brigu bacio na Njega. *Bog je proglasio Abrahama pravednim zato što je vjerovao u ono što mu je On rekao.*

Ono što Bog traži od čovjeka je jednostavna vjera u Njegovu riječ. Bog je o Abrahamu kazao: „On mi vjeruje, vjeruje mojoj riječi. Zato ga smatram pravednim.“

Bog proglašava pravednim onoga koji Mu vjeruje, onoga kome je On snaga i oslonac. Onaj koji se uzda samo u svoju snagu, a nije uzeo Boga za svoj oslonac, nije pred Bogom opravdan.

Abrahamu je Bog uračunao pravednost zbog njegove vjere i pouzdanja u Njega. „*Ali nije samo za nj napisano 'uračuna mu se' nego i za nas kojima se ima uračunati; za nas koji vjerujemo u onoga koji je uskrisio od mrtvih našega Gospodina Isusa, koji bi predan zbog naših grijeha i koji uskrsnu radi našeg opravdanja*“ (Rimljanima 4:23-25).

Mnogo godina nakon Abrahama Bog je učinio najveće djelo u povijesti čovječanstva. Poslao je svog Sina da umre za nas. Potom je poslao Kristove sljedbenike da idu po cijelome svijetu i propovijedaju Radosnu vijest kako je Isus umro za nas, a onda uskrsnuo i da je danas živ.

Bog ponovno od ljudi očekuje vjeru u ono što je On rekao i učinio. Očekuje vjeru u žrtvu i uskrsnuće Isusa Krista. Čovjeka ne opravdava vjera u to da „ima nešto“, kao što to mnogi ljudi kažu, ili stajalište kako sve vjere vode k istome Bogu. Bog proglašava pravednim onoga koji vjeruje da je Isus umro za nas i potom uskrsnuo. Vjera u to Božje djelo čini čovjeka pravednim.

Kao što je Abraham vjerovao Bogu da će izvršiti ono što mu je obećao, tako i mi danas vjerujemo u ono što je Bog učinio za nas - u Isusovu žrtvu i uskrsnuće. Kako je Bog Abrahama smatrao pravednim, tako i nas danas smatra pravednima. Slava Bogu!

Kada je Isus visio na križu, On je ponio naš grijeh na sebi i podnio kaznu za njega. Uskrsnuvši, Isus nas je opravdao pred Bogom.

Pravednost je dar. Ne možeš je kupiti dobrim djelima. Isus ju je „kupio“ na križu Golgote i darovao je nama.

Ali kako znamo da čovjeka ne opravdava vršenje Zakona, nego samo vjera u Isusa Krista, to smo i mi prigrlili vjeru u Krista Isusa da bismo se opravdali vjerom u Krista, a ne vršenjem Zakona. Jer vršenje Zakona neće nikoga opravdati.

GALAĆANIMA 2:16

Židovi su u Starom zavjetu dobili od Boga brojne naredbe i odredbe koje su trebali vršiti i koje su sve zajedno nazivali Zakonom. Danas religije također propisuju odredbe i zapovijedi kojih bi se ljudi trebali držati, s tom razlikom da su mnoge od njih ljudske. Međutim, Bog kaže da čovjeka ne opravdava vršenje određenih odredbi, određenih zakona, već samo vjera u Isusa Krista.

Čovjek nije opravdan time što čini dobra djela. Zašto? Zato što mu je srce grešno. Čovjek ne može sam promijeniti svoje srce. To može jedino Bog.

Kada povjerujemo u Isusa, On na temelju svoje žrtve može očistiti naše srce i učiniti ga pravednim. Jedino nas je On očistio i opravdao žrtvujući se na križu. Opravdanje se nije moglo postići ni na koji drugi način. Zato samo vjera u Isusa Krista opravdava čovjeka. Niti jedna druga vrsta vjerovanja, niti jedna religija ne opravdava čovjeka, već jedino Isus Krist. Živiš li bolje i ispravnije od većine ljudi, ni to te ne može opravdati pred Bogom.

Ta nitko sebe ne može otkupiti ni za se dati Bogu otkupninu: životu je cijena previsoka, i

*nikada je neće platiti tko želi živjeti do vijeka
i ne vidjeti jamu grobnu.*

PSALAM 49:8-10

Sami sebe ne možemo otkupiti od grijeha koje smo učinili i opravdati se od njih. Kako bismo primili vječni život ne možemo se sami otkupiti, odnosno na bilo koji način zaslužiti taj vječni život, jer je životu cijena previsoka. Svojim vlastitim nastojanjima, poštenim životom, religioznim obredima i tradicijama, čovjek ne postaje pravedan. Opravdanim postaje onaj čovjek koji se osloni na Boga, koji se pouzda u Isusovu žrtvu za nas, a ne u svoja vlastita dobra djela.

Mnogi ljudi danas kažu: „Ja živim pošteno. Nisam nikoga ubio, nisam ukrao, ne činim neke veće grijehe. Svake nedjelje idem u crkvu. Živim kao i većina drugih. Valjda će me Bog jednog dana primiti k sebi. Kamo će otići većina ljudi, tamo ću i ja.“ Međutim, to sve čovjeka neće opravdati pred Bogom.

Čovjeka ne opravdava to što nije ubio ni ukrao, niti to što redovito ide u crkvu, *jer vršenje zakona neće nikoga opravdati. Čovjeka opravdava samo vjera u Isusa Krista.* Njegova žrtva je ta koja nas jedina može očistiti i opravdati. Kad povjerujemo u Isusovu žrtvu i uskrsnuće, Bog promijeni naše srce i proglasi nas pravednima.

*Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina
i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio
od mrtvih, bit ćeš spašen.*

*Vjera srca postiže pravednost, a priznanje
usta spasenje.*

RIMLJANIMA 10:9,10

Ako svojim srcem vjeruješ da je Isus umro za tebe i uskrsnuo, ta te vjera opravdava.

Sad, dakle, nema više nikakve osude onima koji su u Kristu Isusu.

RIMLJANIMA 8:1

Kada predaš svoj život Kristu, na tebi nema više nikakve osude. Bog te više ni za što ne osuđuje. Opravdan si pred Njim po žrtvi Njegova Sina. Tvoje stanje pred Bogom je kao da nikada nisi sagriješio. To, međutim, ne znači da možeš činiti grijeh, a da će te Bog automatski opravdavati. Bog opravdava jedino one koji se pokaju za grijeh, zažale zbog njega i više ga ne čine.

Kad sagriješiš, Biblija govori: „*Ako priznajemo svoje grijehe, vjeran je on i pravedan: oprostit će nam grijehe i očistiti nas od svake nepravедnosti*“ (1. Ivanova 1:9). Mi više nismo grešnici, ali grijеšimo. Sagriješiš li, priznaj svoju krivnju i okreni se od toga. Čim se pokajemo i priznamo svoj grijeh Bogu, On nam ga oprost i očisti nas.

***Tko će podići tužbu protiv izabranika Božjih?
Bog koji ih opravdava?***

***Tko će ih osuditi? Isus Krist koji je umro - još
bolje: koji je uskrsnuo - koji je s desne strane
Bogu i koji posređuje za nas?***

RIMLJANIMA 8:33,34

Bog nas ne osuđuje; On nas opravdava i zauzima se za nas. Bog je na našoj strani! Mi se ne bojimo da će nas On osuditi, jer je predao ono najbolje što je imao za nas - svoga Sina. Isus danas sjedi s desne strane Ocu i posređuje za nas. On nas zastupa pred Bogom. Kako je Isus naš odvjetnik pred Bogom, nemamo se čega bojati.

Mi smo pravedni pred Bogom i zato možemo u svakom trenutku i u svakoj situaciji doći pred Njega s potpunom sigurnošću i pouzdanjem. Bog nam nije negdje daleko, On je uvijek pored nas, blizak nama.

Ti ne dolaziš pred Boga kao nedostojan grešnik, već kao Njegovo pravedno dijete, oprano krvlju Jaganjca. Zbog

toga imaš potpuno pouzdanje u Boga, potpunu slobodu pred Njim. Znaš da te On ne osuđuje i ne drži nedostojnim. Možeš slobodno razgovarati s Njim, tražiti od Njega što ti je potrebno, pitati Ga što te zanima.

Bog je tvoj svakodnevni prijatelj. Dok radiš i dok hodaš ulicom, dok razgovaraš s ljudima i dok se odmaraš, dok moliš ili dok čitaš Bibliju, svjestan si Njegove prisutnosti. Razgovaraj s Njim, povjeri Mu se, dijeli svoj život s Njim.

Isus te opravdao kako bi mogao hodati s Bogom, razvijati svoje prijateljstvo s Njim i donositi plodove za Njega. Ti si potpuno čist i pravedan u duhu. Međutim, *trebaš odlučiti i živjeti tu pravednost koju ti je Bog dao. Mi ne činimo dobra djela kako bismo se njima opravdali, nego baš zato što smo već opravdani, činimo dobra djela.*

ŽIVOT U PRAVEDNOSTI

Svaki dan u svome životu ti se ponovno odlučuješ živjeti s Bogom, odupirati se grijehu i hodati u čistoći. Ti i dalje imaš svoju slobodnu volju. *Ako kršćanin popušta grijehu u svome životu, on ne drži do pravednosti koju mu je Bog dao. Njegovo srce otvrdne i ako se ne okrene k Bogu, udaljavat će se sve više od Njega. Njegov život više neće biti svjetlo. Ne obrati li se, on može otići toliko daleko da izgubi svoje spasenje.* Takvoj osobi više uopće nije stalo do Boga. Ona može zadržati izvanjsku religioznost, a istodobno živjeti u grijehu i biti zatvorena za Boga.

Osoba koja se pita: „Jesam li sagriješio i povrijedio Krista?“ na sigurnom je putu, jer očito želi ugoditi Bogu i biti Mu poslušna.

U savezu sa svima težite za spasenjem i za posvećenjem bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina.

HEBREJIMA 12:14

Ako ne težiš za posvećenjem, ne mijenjaš se i ne radiš na tome da živiš ugodno Gospodinu, krenuo si suprotnim putem koji vodi do gubitka pravednosti i spasenja. Budi zahvalan Bogu na očišćenju i pravednosti koju ti je dao i uporno nastoj živjeti dostojno Krista! Ne prljaj se grijehom od kojeg te je On izbavio.

Ako nastaviš ustrajno slijediti Krista, Bog će te učiti kako hodati u pravednosti i svetosti koju si primio od Njega!

*Tada im se približi Isus
te im reče: „Dana mi je sva
vlast, nebeska i zemaljska.
Zato idite i učinite sve
narode učenicima mojim...”*

MATEJ 28:18,19

UČENIŠTVO

Sjećam se riječi velikog Božjeg službenika Lestera Sumralla kada je izjavio kako je sa šesnaest godina želio otkriti je li Bog stvaran: „Ako Bog doista postoji onda vrijedi živjeti za Njega, a ako ne postoji tada ću živjeti kako hoću.“ Vjerujem da njegova izjava postavlja stvari na svoje mjesto. Ako nema Boga tada doista „jedimo, pijmo i uživajmo“. A ako Bog postoji, te ako je istinito to što On kaže o životu poslije smrti, raju i paklu tada doista vrijedi živjeti u poslušnosti Bogu.

Poput milijardi ljudi na licu zemlje - u prošlosti i sadašnjosti, ja vjerujem da Bog postoji. Vjerujem i da je ono što Bog kaže u Bibliji spasavajuća istina. Zbog toga mislim da je lakomisleno vjerovati u Boga, a ne nastojati otkriti Njegovu volju ili ju ne sprovoditi u svom životu.

Isus nas nikada nije pozvao samo u spasenje. On nas je pozvao u učenje koje nas treba pripremiti za Kraljevstvo Božje. Božje Kraljevstvo ima svoje zakone i pravila. Da bi bili građani Kraljevstva moramo ispuniti određene norme i poštovati Božja pravila. Kako bismo ih upoznali i živjeli, moramo se uključiti u proces učenja. Učenje nije opcija, ono je norma. Ono nam pomaže da utvrdimo svoj odnos s Bogom, utvrdimo svoje spasenje te da pripravljeni možemo primiti i puninu spasenja.

Jedna od definicija učeništva je ova: učeništvo je proces u kojem osoba nastavlja utvrđivati svoje spasenje. Kroz taj proces novi život koji primamo istiskuje stari životni stil i svjetonazor. Po tome Krist raste u nama, a mi se umanjujemo.

SPASENJE

Kako bismo razumjeli nužnost učeništva važno je razumjeti proces spasenja.

U nekim kršćanskim krugovima postoji krivo razumijevanje spasenja. To se očituje uglavnom na dva različita područja.

Prvo područje govori da se spasenje postiže potpunom isplatom ili zaslugom. To znači da osoba treba zaslužiti svoje spasenje svojim ili tuđim djelima.

Naglasak u tom učenju je na riječi „zaslužiti“. To znači da je manje ili više osoba sama svoj spasitelj. U tom joj manje ili više pomažu drugi ljudi i njihova religiozna organizacija. Stoga sva hvala za spasenje pripada ljudima, a ne Bogu. To je protivno učenju Pisma:

Da, milošću ste spašeni po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji!

To ne dolazi od djela, da se tko ne bi hvalisao.

EFEŽANIMA 2:8,9

Kao što vidimo, spasenje ne dolazi ljudskom zaslugom ili ljudskim djelima, već milošću Božjom po vjeri.

Ako ste primijetili, prije sam upotrijebio i izraz „potpunom isplatom“. To znači da osoba, drugi ljudi i svećenstvo trebaju platiti puni iznos kako bi osoba mogla doći u spasenje. Kao što vidimo i ovdje Bog (za njih) nije Spasitelj te „slava spasenja“ opet pripada ljudima, a ne Bogu.

Drugo područje zbog kojeg ljudi imaju krivo razumijevanje spasenja je učenje o predodređenju, a time i o tome „da ako čovjek ima spasenje ne može otpasti ili ga izgubiti.“ To učenje je protivno onomu što Pismo naučava u: Rimljanima 2:1-3; 11:18-22; 1. Korinćanima 9:24-27 i 10:11-12; Galaćanima 5:2-5; 1. Timoteju 1:19-20; Hebrejima 6:4-6 i 10:26-31.

Prema ovim stihovima moguće je da osoba u jednom momentu ima spasenje i odnos s Bogom ali da zbog različitih razloga ona može otpasti od Boga i „izgubiti“ svoje spasenje.

TRI FAZE SPASENJA

Spasenje ima tri faze ili tri dimenzije. Prva dimenzija je duhovna, druga duševna a treća tjelesna. Ono osim toga ima još tri faze: prošlu, sadašnju i vječnu.

Kada čitamo navedene stihove iz Efežana 2:8,9; uviđamo da smo spašeni. To nam potvrđuje i Titova poslanica:

Ali kad se očitova dobrota Boga, našega Spasitelja, i njegova ljubav prema ljudima, tada nas – ne zbog pravednih djela koja smo mi učinili, već po svom milosrđu – spasi kupelju ponovnog rađanja, obnove koju čini Duh Sveti koga obilno izli na nas po našem Spasitelju Isusu Kristu, da, opravdani njegovom milosti, budemo baštinici vječnoga života kojemu se nadamo.

TITU 3:4-7

Iz navedenih stihova uviđamo da smo spašeni Božjom milošću kada smo povjerovali Bogu. To je spasenje uzrokovalo da smo nanovo rođeni po Duhu Svetom. Naš duh je postao novo stvorenje i spasenje je postalo dio našeg duhovnog bića. U toj dimenziji ključna je Božja milost

koja uzrokuje Božje djelo u pojedincu po njegovoj vjeri u Kristovu zamjensku žrtvu.

Kada se Božje spasenje nastani u našem duhu, tada treba nastupiti druga faza spasenja u kojoj uz Božju pomoć utvrđujemo sebe u Božjem spasenju. U ovoj se dimenziji spasenje iz Duha treba prenijeti i na našu dušu - misli, osjećaje i volju. Jakov 1:21,22 nam govori o tomu: *„Zato odbacite od sebe svaku prljavštinu, zadnji ostatak zloće, i ponizno prihvatite u vas usađenu Riječ koja može spasiti vaše duše! Ali budite izvršioци Riječi a ne samo slušaoci koji zavaravaju sami sebe!“*

Ovisno o tomu koliko ponizno prihvaćamo Božju Riječ spasenje se više ili manje utvrđuje u našem životu. Ako nas „smrt zatekne“ u ovoj fazi, tada, bez obzira koliko smo Riječi prihvatili, odlazimo u raj. U ovakvim okolnostima nije bitna količina primljene Riječi već voljnost za primanje, odnosno odsutnost buntovnosti. Ako u nama nema voljnosti za primanje Riječi, a povrh toga smo još buntovni i svjesno odbacujemo ono na što nas ona potiče, mi smo u opasnoj zoni. Ovisno o obliku naše buntovnosti i njenoj dubini, možemo jako loše proći pa čak i otpasti od vjere i izgubiti spasenje.

Kada osoba ozbiljno prihvati svoje spasenje ona se preda proučavanju, brizi za druge i poučavanju. To nam Pavao jasno govori u 1. Timoteju 4:13-16: *„Do mog dolaska posvećuj se čitanju, opominjanju i poučavanju! Ne zanemaruј u sebi milosni dar koji ti je udijeljen na temelju proročanskih izjava polaganjem ruku starješinskog zbora! Vršі ove dužnosti, sav im se posveti, da tvoj napredak postane očit svima! Pazi na samog sebe i na nauku! Ustraj u ovim dužnostima, jer radeći ovo spasit ćeš i samoga sebe i svoje slušatelje!“*

Šesnaesti stih jasno govori o tomu kako trebamo paziti na svoj životni stil i na nauk koji prihvaćamo, prakticiramo i propovijedamo. Kada se predamo svojim dužnostima, tada možemo sa sigurnošću znati da je naše spasenje

sigurna stvar. To predanje je trajna stvar. Njime utvrđujemo ili dovodimo naše spasenje k punini. Na to nas potiče i Poslanica Filipljanima 2:12 kada nam kaže: „...*sa strahom i drhtanjem nastojte da postignete svoje spasenje.*“ Riječ „postignete“ znači i „dovršite, odradite.“ To bi značilo - nastojte dovršiti svoje spasenje.

O istoj stvari nam posredno govori Evanđelje po Ivanu 8:48-51 te 1. Petrova 1:6-9.

Treća faza spasenja se odnosi na buduće spasenje. Rimljanima 5:8,9 nam kaže: „*Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas. Koliko će nas sigurnije spasiti od srdžbe sada kad smo već opravdani njegovom krvi.*“

Deveti stih kaže: „*spasiti od srdžbe*“ što se odnosi na budućnost, na konačno spasenje. Ova faza uključuje i primanje novog, proslavljenog tijela. O tomu nam govori 1. Korinćanima 15, te 1. Solunjanima 4:15-17.

U njoj (toj fazi) će izaći na „površinu“ stvarno stanje stvari za svakoga od nas. Oni koji su postigli puninu spasenja izbjeći će srdžbu, a primiti nagradu u Božjoj prisutnosti.

UČENICI

Ako ne razumijemo procese spasenja, tada nećemo razumjeti važnost učenitva. Bez učenitva osoba je na skliskom terenu. Zbog nedostatka informacija i sile koju može primiti u procesu učenitva, osoba može lagano biti povučena u negativnom smjeru. Budući da živimo u svijetu koji je u vlasti zloga, postoji ogromna mogućnost da davao takvu osobu povuče za sobom.

Tijekom učenitva osoba uči ono što njezin učitelj zna, primi ono što on ima i postane slična njemu. Time ona dolazi na novu poziciju koju Bog želi za nju.

Kako bi osoba ušla u Božju poziciju, ona mora ući u poziciju sa svojim učiteljem. Ta pozicija traži poniznost i odgovornost. Bez njih učenje postaje problem.

Učenje je prvenstveno korisno za učenika. Zbog toga se od učenika traži da cijeni osobu i trud učitelja te da im „iskazuju izvanrednu ljubav“ i poslušnost (1. Solunjanima 5:12-13; Hebrejima 13:17).

Za kvalitetno razvijanje osobe potrebno je znanje i trud. Nema svatko potrebne kvalitete da pomogne nekomu u potrebnom oblikovanju karaktera, stavova, znanja i sposobnosti, u darovima i vjeri. Bez odgovarajućih učitelja osoba ne može duhovno odrasti do potrebne razine.

Kako bi ohrabrio svog učitelja, učenik mora pokazati zainteresiranost i promjenu. Svrha učenja je promjena. Ako nema promjene, učitelj biva obeshrabren i odnos učenja može biti prekinut.

Tada im se približi Isus te im reče: „Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska.

Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!

Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.“

MATEJ 28:18-20

Isusov nalog učenicima nije bio objasniti ljudima plan spasenja, već učiniti ih učenicima. Riječ „učenik“ u Novom zavjetu se spominje 269 puta, a riječ „kršćanin“ samo tri puta. Prema Djelima 11:26 termin kršćanin se može upotrijebiti samo za učenike. Prije nego nekoga sa sigurnošću možemo zvati kršćaninom, on ili ona trebaju postati poput Krista po učenju.

Kršćanstvo nisu sakramenti koji su obavljani nad nama, niti vjerovanja koja recitiramo. Kršćanstvo nije samo svje-

tonazor, ono je odsjaj Kristov u našem životu. Mi Ga nasljedujemo, a On se očituje u nama. Kršćanstvo je nasljeđivanje osobe Isusa Krista, a ne pravila neke religiozne organizacije. Ono podrazumijeva odnos između pojedinca i Krista. Ako tog odnosa nema tada to nije pravo kršćanstvo.

Biblija nas potiče da ispitamo svoje kršćanstvo.

Sami sebe ispitajte da li ste u vjeri! Sami sebe istražite! Ili ne poznajete sebe – ta Krist je u vama. Ako ne, pokazujete se nevaljanima.

2. KORINĆANIMA 13:4,5

Ako Krist nije vidljivo prisutan u našim životima, tada smo u krivom uvjerenju. Kada je Krist u našem životu to nije pitanje našeg ili nečijeg mišljenja. Gotovo da je nemoguće imati Krista u svom životu, a ne biti svjestan toga. On će nam govoriti, hrabriti nas, opominjati, izražavati svoje osjećaje i djelovati kroz nas. On će nas učiti i voditi.

Istinski kršćani su Isusovi sljedbenici. On ih uči, opominje i vodi. A oni usvajaju Njegovo učenje, stavove i vodstvo. Bez usvajanja nema kvalitetnog učenja. Koliko netko usvaja, govori o tomu koliko je on ili ona dobar učenik i koliki su dio puta prošli. Ono što vjeruju, govore i čine pokazuje gdje se oni u Kristu nalaze.

Sljedbeništvo uključuje tri glavna vodstva. Prvo vodstvo je vodstvo Božje Riječi. Ona je pisano, a zbog toga sigurno i nepromjenjivo svjedočanstvo Božje volje. Uvijek možemo provjeriti druga vodstva prema zapisanoj Božjoj volji. Pisana Riječ nije podložna osjećajima, okolnostima ili osobnim htijenjima. Uz dobre prijevode Pisma možemo imati sigurnu spoznaju.

Drugo vodstvo je Božje vodstvo po Duhu Svetom. Duh Sveti je glavni nadstojnik Crkve i zastupnik Božje volje. On je Bog i nepogrešiv. Nažalost, mi ljudi smo pogrešivi (griješimo) i možemo si umisliti ili krivo protumačiti

Njegovo vodstvo i upute. Možemo subjektivno sagledati Njegovu poruku. Zbog toga je važno provjeravati istu kroz pisanu Riječ i dokazane (prokušane, provjerene) učenike ili službenike. Oni su i treći dio vodstva.

Kada smo mladi (u Kristu), neupućeni u Božju Riječ i volju, teže nam je razlučiti je li nešto Božja volja ili istina. Zbog toga nam Bog daje učitelje, ljude koji su prošli dio puta koji mi trebamo proći. Oni pomažu osobi da razumije i razluči je li ono što joj dolazi, dolazi od Boga ili nekoga drugoga. Pri tome se oni drže Biblije kao glavnog priručnika za vodstvo.

Kada postanemo kršćani, vjerojatno imamo predrasude, kriva shvaćanja i prakse. Pojedine stvari možemo subjektivno procjenjivati ili zbog predrasuda osuđivati. Zbog toga je važno da shvatimo kako proces učenja može biti „bolan“. Učitelj svojim riječima i objašnjenjima može „udarati“ po utvrdama u našim mislima. Zbog toga ga možemo odbacivati i prezreti.

Naša nevoljnost da prihvatimo Bibliju kao najuzvišenu autoritet može nas onemogućiti u procesu formiranja kvalitetnih - biblijskih stavova, vjerovanja i praksi. Zbog toga, kao što smo prije napomenuli od učenika se traži poniznost i odgovornost. Učeništvo ne može biti učinkovito ako učenik nije otvoren do granice ranjivosti. To znači - ako učitelj konfrontira pojedini njegov stav, mišljenje, ili ponašanje s Božjom Riječi i u „čvrstoj“ ljubavi - osoba to mora znati pozitivno primiti. Ne smije zbog toga „pobjeći“ u zatvorenost ili neiskrenost. To bi ju zaustavilo u procesu duhovnog odrastanja. Iskrenost čini da Bog dublje prodre u naše živote i bolje nas oblikuje, tako da budemo kvalitetniji kršćani.

Ova tri vodstva u učeništvu ne isključuju jedno drugo. Ona se nadopunjuju i usklađuju ovisno o razini naše predanosti i rasta. Biblijsko i vodstvo Duha su trajni oblici vodstva. Voditelji se mogu mijenjati ovisno o prijednom

putu. Nakon nekog vremena učenici postaju učitelji onima koji tek započinju svoje putovanje s Kristom. U isto vrijeme njima Bog dovodi nove učitelje tako da oni mogu dalje napredovati. Zbog toga svi vjernici moraju biti svjesni potrebe stalnog učenja. Zbog toga moramo uvijek pozitivno reagirati na poziv da slušamo, poziv da promatramo, poziv da budemo poslušni i poziv na značajnost.

Učeništvo nam pomaže da postanemo značajni (korisni - odgovorni službenici) u Kraljevstvu Božjem. Da ispunimo Božju volju u svom životu. Zbog toga mu se trebamo svjesno prepustiti. Dragovoljno se dati i razumjeti da ono nije trčanje na kratke staze već doživotno iskustvo. Mi prelazimo dio po dio puta slijedeći Krista u zajedništvu s braćom i sestrama.

Učeništvo je ulaganje u sebe ili neku drugu osobu. Svako ulaganje traži vrijeme, energiju, čak sredstva. U vrijeme kada su svi snažno opterećeni različitim obvezama, ulaganje u svoj duhovni razvoj vrlo često nisko pada na listi prioriteta. Ljudi ulažu u materijalno, tjelesno ili intelektualno (kulturno - duševno) dok duhovno ostaje po strani. Kada umremo ono što je materijalno, tjelesno nećemo moći ponijeti sa sobom. U nebu se nećemo moći okoristiti našim intelektualnim ili duševnim sadržajima. Ulaganje u istinsku duhovnost donosi korist sada i u vječnosti. Ono donosi zadovoljstvo, radost, mudrost, mir, umanjuje stres i poboljšava naše zdravstveno, materijalno i društveno stanje. Kao što Pavao kaže u 1. Timoteju 4:8: *„Tjelovježba donosi malu korist, a pobožnost donosi potpunu korist, jer joj pripada obećanje života – života sadašnjega i budućega.“*

Učeništvo nam pomaže da razumijemo i živimo pravu pobožnost. Bog nas poziva na učenje kako bi nas mogao blagosloviti i upotrijebiti. Odazovimo se Njegovu pozivu!

*Da, Bog je tako ljubio
svijet da je dao svoga
jedinorođenog Sina da ne
pogine ni jedan koji u nj
vjeruje, već da ima život
vječni.*

IVAN 3:16

VJERA

VJERA ZA SPASENJE

Svijet je zbog svoga grijeha srljao u propast. Bog je ljubio svijet i odlučio poslati svoga Sina da umre za nas. Isus je umro kako bismo mi mogli upoznati Boga, hodati s Njim, i biti vječno uz Njega. Kada čujemo ovu Radosnu vijest i *povjerujemo* u nju, primamo vječni život. Nećemo propasti, već ćemo živjeti s Bogom.

*Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina
i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio
od mrtvih, bit ćeš spašen.*

*Vjera srca postiže pravednost, a priznanje
usta spasenje.*

RIMLJANIMA 10:9,10

Kada *povjerujem* da je Isus umro i uskrsnuo i *priznam svojim ustima* kako je On Gospodin, da On ima vrhovnu vlast, tim činom primam spasenje. Za spasenje je potrebna vjera srca, iskrena osobna vjera u Isusa, i priznanje Krista svojim ustima.

To je jedini način da čovjek bude spašen. Spašeni smo žrtvom Isusa Krista i samo vjerom u Njega primamo spasenje u svoj život. Niti jedna religija, niti ikakvo ljudsko nastojanje ne može spasiti čovjeka niti ga dovesti k Bogu.

Isus Krist je platio cijenu za čovjeka i jedino po Njegovoj žrtvi čovjek može biti spašen.

Grčka riječ koja je u Novom zavjetu prevedena sa „spasenje“ je riječ *soteria*. Ona znači spasenje, zdravlje, oslobođenje i sigurnost. Sve nam je to Krist pribavio na križu. On nas je spasio od grijeha i njegovih posljedica.

Kada je čovjek sagriješio, učinio je đavla svojim gospodarom. On je unio brojne destruktivne stvari u živote ljudi. Stoga nam je Bog pribavio spasenje koje uključuje oslobođenje od grijeha i njegovih posljedica. Spašeni smo od odvojenosti od Boga, života u grijehu, bolesti, neimaštine, strahova, usamljenosti, depresije. Naš život neće proći, a da ne ispuni svoju svrhu. Spašeni smo od propasti i vječne smrti. Kada se naš život na zemlji završi, provest ćemo vječnost u Božjoj prisutnosti. To je Njegov dar koji primamo vjerom.

VJERA I DJELA

Da, milošću ste spašeni - po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji! To ne dolazi od djela, da se tko ne bi hvalisao.

EFEŽANIMA 2:8,9

Spasenje je Božji dar tebi i meni. Ono ne dolazi od djela, da se ne bismo hvalisali. Kada ih pitaš znaju li kamo bi otišli kad bi danas umrli, mnogi ljudi kažu: „Ja živim pošteno. Nisam ukrao, nisam ubio, idem u crkvu. Valjda Bog gleda na to.“ No, ti ljudi nisu sigurni da će otići k Bogu.

Ono što oni zapravo kažu je: „Valjda će me moja dobra djela spasiti.“ Oni ne govore da ih je Isus spasio, već se nadaju da će zbog toga što idu u crkvu i ne čine određene grijeha biti spašeni. Biblija, međutim, govori da *spasenje ne dolazi od nas, ne dolazi od naših djela, već da ono dolazi od Boga. Isus je taj koji nas je spasio.*

Apostol Ivan uputio je kršćanima sljedeću poruku: „*Ovo pišem vama koji vjerujete u ime Sina Božjega, da znate da imate vječni život*“ (1. Ivanova 5:13). Vjeruješ li da je Isus tvoj spasitelj, tada imaš sigurnost svoga spasenja. Apostol Ivan kaže da već imaš vječni život. Tvoj je vječni život već počeo. Nakon svoje smrti samo ćeš se preseliti k Njemu.

Čovjek je svojevolutno sagriješio i došla je smrt, grijeh, odvojenost od Boga, bolest, siromaštvo, depresija, usamljenost. Sve je to na njega došlo kao posljedica grijeha za koji je sam kriv. Bog ga nije bio dužan spasiti jer je čovjek svojevolutno sagriješio. Ipak je Bog, iz svoje ljubavi prema njemu, odlučio spasiti čovjeka.

Bog nas je spasio svojom milošću. Milost je Božja naklonost prema nama koju mi nismo zaslužili.

Spasenje je Božji dar. On je taj dar skupo platio - krvlju Isusa Krista. Čovjek ne može sam doći do svoga spasenja. Ako živi po svojoj savjesti, to nije dovoljno da čovjek bude spašen. Cijena je bila daleko veća no što ju je čovjek mogao platiti.

Bog je vidio čovjeka u njegovom bespomoćnom stanju i suosjećao s njim. Stvoritelj mrzi grijeh, ali ljubi čovjeka. Premda je čovjek okrenuo leđa Bogu, On ga je spasio zbog svoje milosti. Mi nismo zaslužili da nas Bog spasi. On je to učinio iz svoje ljubavi prema nama. To je Božja milost.

Spasenje ne dolazi od naših djela, da se tko ne bi hvalisao. Kada bi netko rekao: „Ja idem u crkvu, brinem se za svoju obitelj, pošteno radim, ne kradem i, budući da tako živim, bit ću spašen“, takav bi se čovjek hvalio samim sobom. Tvrdio bi da je sam zaslužio svoje spasenje. Međutim, *spasenje ne dolazi od nas, od naših djela. Ono je dar Božji. Možemo ga primiti jedino kao dar od Boga.* Kako se prihvaća taj dar? Vjerom u Isusa i Njegovu žrtvu za nas.

Samo po vjeri čovjek može biti spašen. Vjera u smrt i uskrsnuće Isusa Krista je ta po kojoj je čovjek spašen. Kršćanin nije spašen svojim dobrim djelima, ali zbog toga

što je spašen on čini dobra djela. Njegova ga nova priroda potiče da čini dobro.

Istinsku vjeru prate djela, jer je vjera bez djela mrtva (Jakov 2:26). No, ona nisu uzrok, već posljedica našeg spasenja i hoda s Bogom.

ABRAHAM - NAŠ PRAOTAC PO VJERI

Abraham je bio čovjek koji je hodao s Bogom i vjerovao Bogu u svemu. Pouzdavao se u Boga, potpuno se oslanjajući na Njega u svakoj životnoj situaciji.

Bog je Abrahamu obećao brojno potomstvo. Rekao mu je da će ono biti brojno poput zvijezda na nebu i poput pijeska na morskoj obali. Abraham i Sara ni u svojoj mladosti nisu mogli imati djece. Unatoč tome Abraham nije sumnjao u Božje obećanje, već je vjerovao da će ga Bog ispuniti.

Abraham protiv svake nade, oslonjen na Nadu, povjerova, da tako postane ocem mnogih naroda, prema onom što je rečeno: „Takvo će biti tvoje potomstvo.“

On promotri potpunu obumrlost svoga tijela - bijaše mu blizu sto godina - i obumrlost Sarina krila, i ne pokoleba se u vjeri.

Nije oklijevao, nevjerom u Božje obećanje, nego se ojača vjerom davši Bogu slavu, potpuno uvjeren da je Bog kadar izvršiti što je obećao.

RIMLJANIMA 4:18-21

Vjerom i sama Sara, i to unatoč poodmakloj dobi postade sposobna da začne, jer je držala vjernim onoga koji joj je obećao.

Zato se i rodiše od jednoga jedinog čovjeka, i to gotovo mrtva, potomci tako mnogobrojni kao zvijezde nebeske i kao neizbrojiv pijesak na morskoj obali.

HEBREJIMA 11:11,12

Abraham je imao izgrađen prijateljski odnos s Bogom. Stoga Mu je mogao vjerovati u ovakvoj životnoj situaciji. Više je vjerovao obećanju koje mu je Bog dao, nego okolnostima.

Okolnosti su Abrahamu govorile da on i Sara ne mogu imati djece i da nikada neće imati potomstva. Međutim, dobio je Božje obećanje da će imati brojno potomstvo i Abraham je povjerovao. Primio je riječ obećanja koju mu je Bog dao i pohranio ju u svoje srce. Isto je učinila i Sara.

Abraham je otada živio u vjeri da će imati mnogobrojno potomstvo. Slavio je Boga za to i zahvaljivao Mu, iako još ništa nije vidio.

Sara je također vjerovala onomu koji joj je obećao brojno potomstvo. „*Zato se i rodiše od jednoga jedinog čovjeka, i to gotovo mrtva, potomci tako mnogobrojni kao zvijezde nebeske i kao neizbrojiv pijesak na morskoj obali*“ (Hebrejima 11:12).

Bog je dao obećanje Abrahamu i Sari. Oni su prihvatili tu riječ obećanja i, pohranivši je u svoje srce, *vjerovali Bogu da će je On ispuniti. Zato su i dobili potomka.* Njihova vjera u Božje obećanje bila je kanal kroz koji im je Bog mogao dati ono što im je obećao.

Abraham je naš praotac po vjeri. To znači da mi imamo isti odnos zajedništva, prijateljstva i povjerenja s Bogom kao Abraham. Mi trebamo slijediti njegov primjer. U konkretnim životnim situacijama trebamo se pouzdati u Boga kao što je i Abraham učinio.

VJERA U BOŽJE OBEĆANJE

Abraham je u svome životu imao problem koji nije mogao sam riješiti. No, Bog mu je obećao da će to On riješiti i ispuniti želju njegovog srca.

U svom životu mi također dolazimo u situacije u kojima nam je potrebna Božja pomoć. Suočavamo se s problemima koje ne možemo sami riješiti.

Biblija je Božja Riječ i u njoj nam je Bog dao na tisuće obećanja koja se odnose na sva područja ljudskog života i sve situacije u kojima se čovjek može naći.

Tako je Bog, primjerice, dao i mnoga obećanja o iscjeljenju. Jedno od njih je i sljedeće:

A on [Isus] je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava.

Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna - radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.

IZAIA 53:4,5

Isus je na križu ponio naše bolesti i iscijelio nas svojim ranama. Bog je želio da se to zapiše u Bibliju kako bismo mogli vjerovati u to i primiti iscjeljenje ako se razbolimo.

Kao što je Abraham dobio Božje obećanje da će biti otac i ti si dobio brojna obećanja od Boga koja su zapisana u Bibliji. Jedno od njih je i ovo o iscjeljenju.

Abraham nije gledao na okolnosti, već na Božje obećanje. Tako i mi trebamo maknuti oči sa svoje bolesti i usredotočiti se na Božje obećanje o iscjeljenju.

Abraham je pohranio Božje obećanje, da će imati potomstvo, u svoje srce i zahvaljivao Bogu na tome. Tako i mi, ako smo bolesni, možemo uzeti jedno od obećanja iz Biblije o iscjeljenju, razmišljati o njemu, pohraniti ga u svoje srce i zahvaljivati Bogu što nas je Isus iscijelio.

Možemo moliti i izgovarati ovaj stih nad sobom ova-ko: „Isus je ponio moje bolesti, moje je boli na sebe uzeo i Njegove su me rane iscijelile. Isuse, hvala ti što si ponio moju bolest na križu i što su me tvoje rane iscijelile. Ja vjerujem u to i zahvaljujem ti svim srcem.“ Vjeruj u ono što kaže stih na kojem stojiš i izgovaraj ga nad sobom. Govori Bogu svojim riječima o tome sa zahvalnošću. Kada dođe sumnja, odbij je tako da citiraš taj stih.

Dok ne vidiš da je bolest nestala, nastavi tako činiti. Čineći tako stojiš u vjeri i odbacuješ sumnje, te će tvoje iscjeljenje doći.

Abraham i Sara su *vjerovali u Božje obećanje* da će imati potomka. *Zato* se i rodio Izak, a nakon njega i brojno potomstvo. Jednako će se, ako vjeruješ u Božje obećanje o iscjeljenju, ono i dogoditi. Tvoja vjera je kanal kroz koji Bog djeluje. Koliko dugo treba čekati na ispunjenje obećanja? Toliko dugo, dok se ono ne dogodi.

To načelo može se primijeniti i na sve druge potrebe koje imaš. Biblija je puna Božjih obećanja za različite ljudske potrebe i probleme. Bog ima rješenje za sve. Trebaš naći stih koji govori o tvojoj potrebi ili problemu i stajati na njemu u vjeri na ovakav način.

*Što ćemo ovomu nadodati? Ako je Bog za nas,
tko će biti protiv nas?*

*On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već
ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve
ostalo s njime?*

RIMLJANIMA 8:31,32

Bog nas je toliko ljubio da je za nas predao ono najveće što je imao - svoga ljubljenog Sina. Ako nije prezao ni od toga da Njega preda za nas, kako nam neće dati i sve ostalo zajedno s Njime? Kako nam neće dati zdravlje, posao, djecu, prijatelje, hranu, odjeću, novac i sve što nam je potrebno?

Zato vam kažem: Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam.

MARKO 11:24

Kada god zamolimo Boga da nam dadne nešto, trebamo vjerovati da nam On to odmah i daje. Vjerujemo da smo to već primili. Kada smo primili? Dok smo molili. Možda to iscjeljenje ili što drugo još ne vidimo, no mi vjerujemo da smo ga već primili. Ja vjerujem da je to iscjeljenje moje, da mi ga je Bog dao i da ga već imam.

„Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam“ (Marko 11:24). Što će se dogoditi ako smo molili i primili odgovor vjerom? To će i biti! Tvoje iscjeljenje, potomstvo, posao, novac ili što drugo sigurno će i doći! Dokle treba stajati u vjeri? Dok se odgovor ne pojavi!

Moja sestrina koja živi u Americi ponekad pošalje paket s darovima za moju djecu. Čim mi javi da je poslala paket, djeca i ja se počnemo radovati, jer im uvijek pošalje neke lijepe igračke i odjeću. Paket još nije stigao, no mi se već veselimo iščekujući pošiljku. Tako trebamo zamoliti i Boga, vjerovati da je On pozitivno odgovorio na našu molbu, te iščekivati da zatraženo i stigne. Svaki dar koji ti Bog šalje mora proći kroz duhovni svijet u kojem nailazi na đavolski otpor, no naša vjera je kanal koji osigurava da ga primimo.

Ako moliš i sumnjaš da će ti Bog uslišati molitvu, nećeš ništa ni primiti. Izgradi svoju vjeru u Boga. Kako dolazi vjera?

Prema tome, vjera dolazi od propovijedanja, a propovijedanje biva riječju Kristovom.

RIMLJANIMA 10:17

Neki prijevodi ovog stiha kažu da vjera dolazi od slušanja Božje riječi. Ako primaš Božju Riječ, bilo slušanjem propovijedi i učenja, ili čitanjem Biblije, ti izgrađuješ svoju vjeru. Ako, na primjer, moliš za zdravlje i vidiš da ne-

maš jaku vjeru u to da će te Bog iscijeliti, ili te spopadaju sumnje, čitaj dijelove Biblije u kojima Bog govori o iscjeljenju. Moli stihove u kojima nam ga Bog obećava, čitaj knjige i slušaj propovijedi koje govore o toj temi. Tako će ti doći vjera za iscjeljenje koja je kanal kojim ćeš ga i primiti od Boga.

Ovo je sinovsko pouzdanje koje imamo u nj da nas uslišava ako što molimo po njegovoj volji.

A ako znamo da nas uslišava što god ga molimo, znamo da već posjedujemo ono što smo ga molili.

1. IVANOVA 5:14,15

Mi smo Božja djeca i Bog, kao i svaki roditelj, voli davati svojoj djeci dobre darove. Stoga znamo da nam On daje sve što Ga zamolimo po Njegovoj volji. Sve što je u skladu s Biblijom je Božja volja. Posebno ako molimo na temelju biblijskih stihova možemo biti sigurni da molimo Božju savršenu volju.

„A ako znamo da nas uslišava što god ga molimo, znamo da već posjedujemo ono što smo ga molili“ (1. Ivanova 5:15). Molili smo za nešto i premda to još možda i ne vidimo, znamo da to već posjedujemo. Mi to već imamo, Otac nam je to dao i to je naše. To će sigurno doći! To je naše sinovsko pouzdanje koje imamo u svoga nebeskog Oca, jer znamo da nas ljubi i da nam želi i daje sve što je dobro. Ne nadamo se da će Bog uslišati našu molitvu, ne pitamo se hoće li On to učiniti, već Mu vjerujemo kao Ocu koji jedva čeka da nam učini dobro. Ako nam zemaljski roditelji žele činiti dobro, koliko više to želi činiti Bog?

Ponekad molimo i odmah dobijemo odgovor. Iscjeljenje se ponekad očituje odmah. No, ponekad odgovor na našu molitvu dođe kasnije ili postupno. Što činiti? Vjerovati da

nam je Bog dao odgovor na našu molitvu i stajati u vjeri dok se on ne očituje.

Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo.

A bez vjere nemoguće mu je ugoditi, jer onaj koji želi pristupiti Bogu mora vjerovati da postoji Bog i da nagrađuje one koji ga traže.

HEBREJIMA 11:1,6

Tvoja vjera je jamstvo da će se ono za što si molio i dogoditi. Ona je dokaz da će stvari, koje još ne vidimo, zasigurno doći. Tvoja vjera je zapravo kanal preko kojeg one dolaze.

Bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu. K Njemu pristupamo po svojoj vjeri, povjerenjem u Njega. Mi ne vjerujemo samo u to da Bog postoji, već i da nagrađuje one koji Ga traže. Vjerujemo Bogu za djelotvornu pomoć u svim životnim situacijama.

ZAPOVIJEDANJE GORI

Kada je Isus jednom prolazio pored lisnate smokve i ogladnio, prišao je stablu, ne bi li našao plodova. No, smokva nije imala roda.

Tada joj reče: „Nikada nitko više s tebe roda ne jeo!” To su čuli njegovi učenici.

Kad su rano ujutro tuda prolazili, opaziše da se smokva iz korijena osušila.

Tada se Petar sjeti te mu reče: „Rabbi, pogledaj! Osušila se smokva što si je prokleo.”

„Imajte vjeru u Boga! - odvrati mu Isus. - Zaista, kažem vam, ako tko rekne ovoj gori: ‘Digni se i baci u more’ i ne posumnja u srcu

svome, nego uzvjeruje da će se dogoditi ono što veli, to će mu i biti.“

MARKO 11:14,20-23

Isus nas ovdje uči da možemo zapovjediti problemu ili gori koja je pred nama da se makne s našeg puta. Pritom trebamo vjerovati u Božju snagu, kao onu koja će ukloniti problem. Ono što kažemo s vjerom, to će se i dogoditi.

Ti se ponekad trebaš razljutiti na problem koji pritišće tebe ili neku drugu osobu i narediti mu da ode. Tada možeš i zapovjediti: „Bolesti, zapovijedam ti u Isusovo ime da se gubiš od mene!“ Ako ne posumnjaš u svome srcu, nego povjeruješ da će se dogoditi ono što veliš, to će ti i biti. Ono što narediš s vjerom - to će se i dogoditi.

*A sam Bog, izvor mira,
neka vas potpuno posveti!
I neka se cijelo vaše biće -
duh, duša i tijelo - sačuva
besprijekorno za dolazak
Gospodina našega Isusa
Krista!*

1. SOLUNJANIMA 5:23

DUH, DUŠA I TIJELO

Čovjek je duh, duša i tijelo. Ili, čovjek se sastoji od duha, duše i tijela.

Duh je najdublji dio čovjeka. Duh je onaj vječni dio tebe koji će jednog dana kada tvoje tijelo umre nastaviti živjeti. To si zapravo ti, ono što si iznutra. Ljudski duh dotiče duhovni svijet, Boga ili demone.

Duša su tvoje misli, osjećaji i slobodna volja. Duša prima informacije i od duha i od tijela.

Tijelo je kuća u kojoj živiš. Tijelo dotiče fizičko područje sa svojih pet osjetila.

Čovjek je duh, ima dušu, a živi u tijelu. On je duh, ima dušu, njome se služi, a živi u kući koja se zove tijelo.

DUH ČOVJEKA

I reče Bog: „Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci - svoj zemlji - i svim gmizavcima što puze po zemlji!“

***Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku
Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih.***

POSTANAK 1:26,27

Bog je stvorio nebo i zemlju, biljke i životinje i tada odlučio stvoriti nekoga nalik sebi s kime bi mogao dijeliti sve svoje, i mogao mu biti prijateljem. Stvorio je čovjeka, da bude duhovno biće poput Njega. Bog je Duh, stoga je i čovjek duh, jer je stvoren na Božju sliku. To znači da je čovjek vječan, jer su duhovna bića vječna.

Bog je stvorio čovjeka na svoju sliku. Dao mu je prirodu kakvu On ima. Bog je ljubav. On je svet, pravedan, vjerran i dobar. I čovjeka je stvorio takvim.

Bog je stvorio čovjeka kako bi Ga slavio, razgovarao i družio se s Njim. Stvorio ga je da budu prijatelji. No, dao mu je i slobodnu volju. Znao je da će davao kušati čovjeka, navodeći ga na grijeh. Zato ga je unaprijed upozorio da ne podleigne kušnji.

Kad je davao došao kušati čovjeka, ovaj je posumnjao u to da mu je Bog rekao istinu, pomislivši: „Možda bi ipak bilo bolje sagriješiti.“ Čovjek je počinio grijeh i dogodila se tragedija. Grijeh je ušao u njegovo srce i onečistio ga.

Čovjek je duhovno umro. To znači da je izgubio Božju prirodu u sebi i svoje zajedništvo s Bogom. Njegova je priroda postala grešnom. U ljudsko je srce ušla mržnja, zavist, zle misli, psovka, oholost i razni drugi grijesi. Čovjek je postao spreman ubiti, iz čega su kasnije nastali sukobi i ratovi. Odvojio se od Boga. Osjetio se krivim pred Bogom, te se sakrio pred Njim. Otada nije u izravnom kontaktu s Bogom. Problem je u tome što je ljudski duh mrtav i što čovjek ne može oživjeti samog sebe.

Čovjek je kao duhovno biće bio stvoren da se klanja Bogu. U njemu je i nakon pada u grijeh ostala težnja da se nekome klanja, da ima duhovna iskustva, spoznaje i kontakte.

Iz tog poriva za duhovnim iskustvima, grešan se čovjek otvara za duhovni svijet i davao to koristi. On je oduvijek želio da mu se čovjek klanja. Stoga nespašen čovjek, koji je otvoren za duhovne stvari dolazi u kontakt s đavlom, odnosno s njegovim demonima. Otuda potječu svjetske religije, astrologija, te svakovrsne duhovne discipline u svijetu.

Čovjek se nije mogao sam vratiti k Bogu jer je za to trebala žrtva bezgrešne osobe. Bog je u svojoj ljubavi prema čovjeku poslao Spasitelja, da ga iskupi od grijeha i njegovih posljedica i vrati ga Njemu. Isus je došao, umro za nas i uskrsnuo i tako čovjeku otvorio put povratka Bogu. Omogućio je čovjeku da bude nanovo rođen, kako bi njegov duh ponovno oživio.

Svaki je čovjek sagriješio i njegov je duh mrtav. Grešne je prirode i odvojen je od Boga. Takav čovjek je nespašen i kada umre ne može do Boga. Ništa nečisto ne može prebivati u Božjoj prisutnosti.

Odgovori mu Isus: „Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi [nanovo ne rodi], taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega.“

IVAN 3:3

Kad osoba primi Isusa u svoj život, ona biva nanovo rođena - njezin duh koji je bio mrtav, postaje živ! Haleluja! Osoba tada prima Božju prirodu i može stupiti u zajedništvo s Bogom. Ona ulazi u prijateljski odnos s Bogom. To je povlastica koju ti imaš, a svijet je nema, da budeš prijatelj s Bogom i imaš blizak odnos s Njim.

Isus je rekao: „Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni“ (Ivan 14:6). Problem s čovjekom je, što je on duhovno mrtav. Njegov duh može biti nanovo rođen i postati živ samo po vjeri u žrtvu Isusa Krista. Po novom rođenju možemo doći k Bogu i istinski Ga upoznati.

Isus je jedini put do Oca. Nitko ne dolazi k Ocu osim po Njemu.

Ali dolazi čas - i već je tu - kad će se pravi klanjaoci klanjati Ocu u duhu i istini, jer Otac takve klanjaoce želi.

Bog je Duh, i koji mu se klanjaju, moraju mu se klanjati u duhu i istini.

IVAN 4:23,24

Bog je Duh i da bi Mu se mogli klanjati, moramo Mu se klanjati *u duhu*. To znači da se Bogu ne možemo klanjati svojim umom, osjećajima i različitim obredima. Mnogi ljudi danas idu na hodočašća ili se zavjetuju da će učiniti nešto, misleći da će tako ugoditi Bogu. Razmišljaju da time što posjećuju crkvu jednom tjedno, ugađaju Bogu. Čak i mnogi nanovo rođeni kršćani slave Boga i zahvaljuju Mu samo kad se dobro osjećaju. Tako se ne ugađa Bogu.

Bog je Duh, i koji Mu se klanjaju, moraju Mu se klanjati *u duhu i istini*. Bogu možemo pristupiti jedino duhom, a ne umom ili obredima. Kako Mu pristupamo duhom? Tako što vjerom prihvaćamo da nas je Isus spasio na križu. Kad osoba to prihvati, ona svojim duhom upozna i susretne Boga. Tada tvoj život s Bogom tek počinje i imaš priliku klanjati se Bogu *u duhu i istini*.

Vjernik, koji ljubi Boga svim srcem, nastoji Ga još više upoznati. On je klanjatelj koji se klanja Ocu *u duhu i istini*. Osoba koja se kloni grijeha i živi čist život, ugodan Bogu, klanja Mu se *u duhu i istini*. Takva osoba ljubi i slavi Boga u svakoj životnoj situaciji, bez obzira na okolnosti kojima je okružena.

Tko ljubi Boga? Onaj koji svim srcem čezne za Njim, više no i za kim drugim, i koji živi prema Njegovoj Riječi.

DUŠA ČOVJEKA

Duh i duša nisu jedno te isto. Biblija o tome vrlo jasno govori.

Uistinu je živa i djelotvorna riječ Božja. Ona je oštija od svakoga dvosjeklog mača i prodiere do rastavljanja duše i duha, zglobova i moždine, i može suditi nakane i misli srca.

HEBREJIMA 4:12

Dušu čine tvoje misli, osjećaji i slobodna volja.

Ako Božja Riječ može rastaviti dušu i duh, onda to dvoje nije isto. Dok si bio u svijetu, i bio nespašen, tvoja je duša bila zamračena i prljava. Tvoje su misli bile isprazne, a um zamračen. Bio si daleko od Božjeg života. Pavao govori: „*Ovo sad velim i zaklinjem u Gospodinu da više ne provodite život kako ga provode i pogani, u ispraznosti svoga mišljenja, zamračeni u svom razumu, otuđeni od Božjeg života zbog neznanja koje u njima vlada i zbog okorjelosti njihova srca*“ (Efežanima 4:17,18).

Kada si nanovo rođen, tvoj je duh nanovo rođen. On postaje sasvim nov. No, tvoja duša - način razmišljanja, odluke i osjećaji nisu potpuno novi. Ti ih od tog trenutka tek trebaš početi mijenjati i obnavljati u skladu s Božjom Riječju.

Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu - kao svoje duhovno bogoštovlje.

Nemojte se prilagođavati ovomu svijetu! Naprotiv, preobličavajte se obnovom svoga uma da možete uočavati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno!

RIMLJANIMA 12:1,2

Tvoj je um nakon obraćenja pun razmišljanja koja nisu ugodna Bogu pa ne možeš jasno uočavati što je volja Božja.

U tvojim mislima još uvijek postoje stavovi koji potječu od svijeta, a ne od Boga. I tvoji se osjećaji u nekim stvarima protive Božjem zakonu, tako da ni sve tvoje odluke nisu u skladu s Božjom voljom. Što trebaš učiniti? Trebaš početi mijenjati svoju dušu u skladu s Božjom Riječju.

„Preobličavajte se obnovom svoga uma“, rekao je Pavao. Ti si taj koji trebaš mijenjati svoj um. Odgovornost je *tvoja*. To za tebe neće činiti ni Bog, ni pastor, niti tvoji prijatelji. Nanovo rođeni vjernik koji ne obnavlja svoj način razmišljanja može godinama, pa i do kraja svog života, ostati beba kršćanin. Duhovna zrelost ne ovisi o dugotrajnosti tvog spasenja, već o tome koliko si mijenjao svoj način razmišljanja i stil života. *Tvoja je odgovornost pred Bogom da se neprestano dadeš mijenjati obnavljajući svoj um.*

Kako možeš obnavljati svoj um? Riječju Božjom. Čitajući Bibliju i primajući Božju Riječ, mijenjaj svoj način razmišljanja i prilagođavaj ga Božjem. Kada ti osjećaji postanu neposlušni Bogu, dovedi ih u podložnost! Donosi svoje odluke u skladu s Božjom Riječju!

Kršćanin ne može obnoviti svoj um preko noći. To je razlog zbog kojeg davao najsnažnije napada naše misli i dušu. Tu se vode najžešće borbe. Davao želi da novorođeni ljudi okrenu leđa Bogu ili barem izgube božanske blagoslove. Zato im donosi sumnje u misli. Suprotstavi se svakoj sumnji, i to čim te napadne! To ćeš najučinkovitije ostvariti citirajući Božju Riječ.

Biblija govori da *„mi posjedujemo Kristovu misao“* (1. Korinćanima 2:16). Isus je na križu platio cijenu, kako bismo mi imali Njegove čiste i stabilne misli. Dok obnavljaš svoj um Božjom Riječju, tvoje misli bit će sve više u skladu s Kristovima.

Kada sumnje, nečiste misli ili smetenost dođu u tvoj um, odbij ih navodeći Božju Riječ: „Đavle, odlazi od mene sa svojim sumnjama, jer ja imam Kristove misli.“

Apostol Pavao nam govori kako se ne smijemo prilagođavati svjetovnom načinu razmišljanja i potiče nas na razmišljanje koje je u skladu s Božjom Riječju. Premda svijet misli da su predbračni odnosi i mijenjanje spolnih partnera normalni, ti ne moraš tako misliti, jer Bog to ne smatra normalnim ponašanjem, već grijehom. U svijetu, u kojem živimo, psotka je prihvaćena u svim društvenim slojevima, ali je ti ne moraš prihvatiti. Znaš, naime, da je ona grijeh i negativno duhovno sjeme. Ima ljudi koji slavljenje Boga radosnim pjesmama i plesom smatraju ludošću, ali ti ne trebaš prihvatiti njihovo mišljenje jer nas Biblija potiče da Ga slavimo baš na takav način.

Nemoj prilagođavati svoj način razmišljanja svjetovnom, već Božjem razmišljanju.

Jedna od kušnji, koje mogu spopasti vjernika, je upuštanje u ljubavnu vezu s nespasenom osobom. Tvoji te osjećaji mogu snažno poticati da to učiniš, ali tvoj duh nikada neće biti zadovoljan takvom vezom. U Drugoj Korinćanima 6:14,15 Bog govori: *„Ne budite s nevjernicima pod jednim te istim jarmom... Kakva postoji zajednica između vjernika i nevjernika?“*. Jedina ispravna stvar, koju možeš učiniti u toj situaciji, je poslušati Božju Riječ, a ne svoje osjećaje. Kasnije ćeš i sam vidjeti kako je ta odluka bila bolja za tebe. Bog će ti dati spašenu osobu koju ćeš voljeti i s kojom ćeš imati dublje, duhovno zajedništvo.

Za svaku veću odluku u životu traži Božju volju. Nemoj sam donositi odluke.

Neki se kršćani nakon spasenja vraćaju u grijeh i ropstvo u kojem su bili zbog neobnovljenog uma. Ono što im je tada potrebno jest pokajanje, odnosno obraćenje. Ivan Krstitelj bio je snažan glas koji je ljude pozivao na obraćenje.

„U ono vrijeme pojavi se Ivan Krstitelj, propovijedajući u pustinji judejskoj: ‘Obratite se – govorio je – jer je blizu kraljevstvo nebesko!’“ (Matej 3:1,2).

Grčka riječ koja je u Novom zavjetu prevedena s „obratiti se“ je metanoia. Kada je Ivan Krstitelj propovijedao: „Obratite se!“, to je značilo: „Pokajte se – razmišljajte na drugačiji način, promijenite svoje misli, požalite na grijesima koje ste učinili i promijenite svoje ponašanje.“

O pokajanju i obnovi uma umnogome ovisi uspješnost tvog kršćanskog života i hoda s Bogom. Slomi svoj ponos i priznaj pogreške. Promjena treba biti stalno prisutna u tvome životu.

Pazi čime ti se duša bavi, čime su ti zaokupljene misli i osjećaji, kakve odluke donosiš. Ne daj da ovaj svijet taloži smeće u tvoje misli. Biraj koje ćeš filmove gledati i što ćeš čitati. Ne sudjeluj u ispraznim razgovorima niti u ogovaranjima. Tvoj um nije kanta za otpatke u koju će svijet ubacivati što želi.

Čitaj Božju Riječ. Slušaj je u crkvi. Primaj Riječ na sve načine i dopusti joj da te mijenja!

TIJELO ČOVJEKA

Tijelo je „kuća“ u kojoj čovjek živi. Boga ne zanima samo tvoje duhovno, već i fizičko stanje. Isus je veliki dio svoje službe proveo iscjeljujući ljude. On je umro za cijelog čovjeka - za njegov duh, dušu i tijelo. Isus je na križ ponio naše bolesti i slabosti, a Njegove su nas rane iscijelile (Izaija 53:5).

Bog ti je dao zdravlje, i nemoj ga razarati pušenjem, alkoholom, drogom, niti na neki drugi način, jer je sve to grijeh koji uništava tvoje tijelo. Bog te želi i može osloboditi od različitih ovisnosti. Potrebna je samo tvoja čvrsta odluka.

Isus nas također uči da se ne brinemo tjeskobno što ćemo jesti ili piti, što ćemo obući. Naš se nebeski Otac brine za sve to. Bog se brine da naše tijelo bude zdravo i da ima sve što mu je potrebno.

Ako si napadnut bolešću ili neimaštinom, dođi hrabro pred Boga i traži od Njega ispunjenje svojih potreba. On će ti ih dragovoljno ispuniti.

Biblija također govori da će svi spašeni jednog dana dobiti uskrslu tijelo, koje nije podložno bolesti niti smrti.

Osim o tijelu, kao našem fizičkom prebivalištu, Biblija govori i o tijelu kao tjelesnosti. Poslanica Galaćanima 5:19-21,24 govori: *„Poznata su djela tijela. To su: bludnost, nečistoća, raspuštenost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstva, svađa, ljubomornost, srdžba, sebičnosti, razdori, strančarenja, zavisti, pijanke, razuzdane gozbe i ovima slična, na koja vas unaprijed upozoravam, kako sam i prije upozorio: oni koji čine takva djela neće baštiniti kraljevstva Božjega. Oni koji pripadaju Kristu Isusu razapeli su svoje tijelo s njegovim strastima i požudama.“*

Tijelo je skupina želja i poriva koji nam žele donijeti zadovoljstvo - vlastitu ugodu i udobnost, bez obzira na koji način i uz kakve posljedice. Tjelesnost je onaj dio tebe, koji se odbija pokoriti Bogu. Zbog toga apostol Pavao tvrdi kako kršćanin, koji želi slijediti Krista, mora razapeti te prohtjeve. To nije teško jer se u našem duhu nalazi Božji zakon. Mi trebamo donijeti odluku da će u našem životu vladati duh, a ne tijelo.

Apostol Pavao jasno upozorava da oni, koji čine djela tijela, neće ući u Božje Kraljevstvo. Znači da nas naša tjelesnost može stajati spasenja. Djela tijela također nanose ljaigu i sramotu Tijelu Kristovom. Nedopustivo je da se novo rođeni kršćanin napije, drogira, psuje, bludniči, čini preljub, ljenčari, laže, ili sije razdor i mržnju. To ne uništava samo njega, već blati i svjedočanstvo kršćana pred svijetom. Bog zahtijeva pokajanje od grijeha i želi da s grijehom zauvijek raščistimo.

Bog od nas zahtijeva svetost, odnosno čistoću. On će nam pomoći da živimo u njoj.

U današnje vrijeme ljudi često sklapaju brakove zbog toga što su ušli u seksualne odnose i začeli dijete. Često još nisu ozbiljno razmišljali o braku s tom osobom, ali ih je tijelo gurnulo u njega. Mnogi od tih brakova završavaju razvodom. Zašto? Zato što su na prvo mjesto stavljene tjelesne želje i porivi. Zbog toga se u svijetu svakoga dana obavljaju tisuće pobačaja. To nije samo žalosna istina, nego i grijeh koji donosi prokletstvo.

Bog je zamislio da muškarac i žena svjesno sklope savez doživotnog predanja jedno drugom, te tako postanu jedno - duhom, dušom i tijelom. Vjernost budućem mužu ili ženi počinje prije sklapanja braka, čak i prije nego što tu osobu upoznaš. Izvanbračne seksualne odnose Bog naziva bludnošću i grijehom. Oni su izvor tjelesnog užitka, a u isto vrijeme čest uzrok abortiranja djece, spolnih bolesti, neuspjelih brakova, psihičkih i drugih poteškoća.

„Ovo je, naime, volja Božja: vaše posvećenje, to jest da izbjegavate bludnost, da svaki od vas zna steći svoju ženu s posvećenjem i poštovanjem, ne sa strašću, to jest s požudom, poput pogana koji ne poznaju Boga“ (1. Solunjanima 4:3-5).

Za razliku od svjetovnih, Božji se moralni standardi ne mijenjaju.

Čest uzrok problema u međuljudskim odnosima kršćana jest tjelesnost. Uvijek je kriv onaj drugi. Tako se ponašao i prvi čovjek nakon pada u grijeh. Ponos i nepopustljivost da se mijenjaš mogu uništiti tvoj brak i prijateljske veze. Neprijateljstva, svađa, srdžba i razdori djela su tijela koja vode i do gubitka spasenja.

Idolopoklonstvo je stavljanje bilo koga ili bilo čega drugog na mjesto koje pripada Bogu. To može biti svetac ili kip pred kojim se moliš, no može biti i tvoj posao, novac, neka osoba ili bilo što drugo što je zauzelo Njegovo mjesto. Zanimljiva je činjenica da je idolopoklonstvo – djelo tijela. Ono nas potiče da Boga ostavimo sa strane, a da ne-

kom ili nečem drugom dopustimo da zauzme Njegovo mjesto u našem životu.

Bog kršćaninu ne dopušta da bude ljenčina. Biblija govori: „*Ako tko neće da radi, neka i ne jede!*“ (2. Solunjanima 3:10). Neki ljudi traže posao, a mole Boga da ga ne nađu. To je lijenost i raspuštenost koja dovodi do besplodnih misli i djela. Bog poziva kršćanina da radi i da bude marljiv, a ne da živi na teret drugih.

Vračanje je također djelo tijela. Neki ljudi misle kako je ono svojstveno samo afričkim plemenima i primitivnim društvima. Međutim, Biblija astrologiju naziva vraćanjem i osuđuje ju: „*Nek ustanu samo da te spase oni koji premjeravaju nebesa, koji promatraju zvijezde i koji svakog mjeseca proriču ono što će te snaći. Gle oni će biti poput pljeve, oganj će ih sažeci. Ni sami sebe neće izbaviti iz zagrljaja plamenoga... Takvi će ti biti vrači tvoji*“ (Izaija 47:13-15).

Astrologija nema znanstvene temelje. Njezina je osnova duhovna i iza nje stoje sile tame. Neki ljudi čitaju horoskope iz puke radoznalosti, dok se drugi aktivno bave astrologijom. I jedno i drugo je grijeh. Očisti svoj život od takvih stvari jer one vrše negativan duhovni utjecaj na tvoj život i odvlače te od Boga!

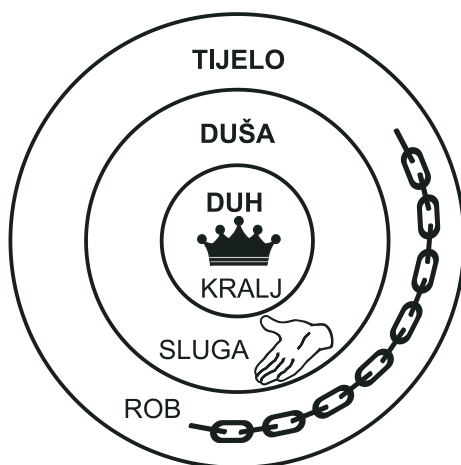
O djelima tijela dalo bi se još mnogo toga reći. Onaj koji želi slijediti Boga pokajat će se zbog njih i izbaciti ih iz svoga života. Za one koji nemaju pokajanja, nema ni Božjeg oprostjenja.

Ljudi u svijetu nastoje pronaći zadovoljstvo u tjelesnim stvarima. No, u njima ga nikada neće naći. Čovjek je duhovno biće i pravo zadovoljstvo može doći samo iz duha, kada čovjek upozna Isusa Krista i hoda Njegovim putevima.

ZAKLJUČAK

Čovjek je, dakle, duh, duša i tijelo. Duh biva nanovo rođen, dušu trebamo obnavljati, a tijelo držati u podložnosti.

Ova slika pokazuje stanje koje nanovo rođeni kršćanin treba održavati u svom životu.

ČOVJEK - DUH, DUŠA I TIJELO

Duh treba vladati u tvom životu. Kao kršćanin ti imaš sposobnost i odgovornost držati svoju dušu i tijelo u podložnosti duhu.

Podredi svoju dušu - misli, osjeća je i slobodnu volju, kako bi služili duhu, i bili mu na pomoć.

Svoje tijelo učini robom. Njega bi trebalo zauzdati, a ne dopustiti mu da upravlja tvojim životom.

*Evo, učinih te svjedokom
pucima, knezom i
zapovjednikom narodima.
Evo, pozvat ćeš narod koji
ne poznaješ, i narod koji
te ne zna dohrlit će k tebi
radi Jahve, Boga tvojega, i
Sveca Izraelova, jer on te
proslavio.*

IZAIIA 55:4,5

CRKVA

Od samog početka stvaranja svijeta, Crkva je bila u Božjem srcu i u Božjim mislima. Crkva je začeta u Božjem srcu.

Kad je čovjek pao u grijeh, Bog je imao plan da ga obnovi. Odmah nakon pada u grijeh, Bog Otac je čovjeku obećao Spasitelja.

U Starom zavjetu Bog se objavio i radio samo u jednom narodu na licu zemlje, u židovskom narodu. Taj je narod zbog svojih očeva bio u savezu s Bogom. Ostali narodi bili su neznabožački, poganski.

Međutim, Bog je spremio plan obnove za sve narode. Odlučio je poslati svoga Sina na svijet da umre za sve ljude, te tako otvori put do Boga svakom čovjeku.

Izaija je, nadahnut Duhom Svetim, prorokovao da će Isus dobiti vlast nad svim narodima, da će biti propovijedan u svim narodima, te kako će oni dohrliti k Njemu.

„Potražiše me koji ne pitahu za me, nađoše me koji me ne tražahu; rekoše: Evo me! Evo me! narodu koji ne prizivaše ime moje“ (Izaija 65:1). Bog je po Izaiji unaprijed navijestio da će doći vrijeme kada Bog neće biti objavljen samo židovskom narodu, već i narodima koji nisu prizivali Njegovo ime. Pogani nisu tražili istinskog Boga, ali im se On objavio i privukao ih k sebi preko Isusa Krista.

U Rimljanima 9:23-26 piše da je Bog pozvao i Židove i pogane da pripadnu narodu koji će biti Njegov narod, sinovi živog Boga.

Taj narod o kojem su proroci prorokovali nastao je nakon uskrsnuća Isusa Krista. Novi je narod, Crkva. Čine je djeca živoga Boga, oni koju su upoznali Boga i poprimili Njegovu prirodu. Crkvu čine ljudi koji poznaju Boga. Oni su Božji narod rođen u Novom zavjetu, po žrtvi Isusa Krista.

U Mateju 16:13-18 možemo čitati kako je Isus pitao svoje učenike što ljudi misle, tko je On. Oni su Mu iznijeli različita mišljenja koja su ljudi imali o Njemu. Danas ljudi također različito razmišljaju o tome, tko je Isus Krist. Isus je upitao svoje učenike što oni misle:

„A vi - reče im - za koga me držite?“

„Ti si Krist, Sin Boga živoga!“ odgovori mu Šimun Petar.

Na to će mu Isus: „Blago tebi, Šimune, Jonin sine, jer tebi to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj nebeski!

A ja tebi kažem: Ti si Petar (grč. petros), i na toj stijeni (grč. petra) sagradit ću Crkvu svoju i Vrata pakla neće je nadvladati.“

MATEJ 16:15-18

Petar je imao otkrivenje o tome tko je Isus i On mu je rekao kako mu to nije objavio čovjek, već Njegov nebeski Otac. Isus je potom navijestio da će On podići ljude koji će imati otkrivenje jednako Petrovom - otkrivenje tko je Isus Krist. Ti ljudi bit će Njegova Crkva. Kao što je Petru Otac otkrio tko je Isus, tako će otkrivati i drugima. Na taj će način i drugi upoznati Isusa i pripasti Njegovoj Crkvi.

U grčkom izvorniku jasno se vidi da Petar nije stijena, na kojoj Isus gradi svoju Crkvu, jer je ime Petar na grčkom Petros, što znači kamen. Riječ „stijena“ na grčkom

je „petra“ i ta riječ označava veliku stijenu. *Stijena na kojoj Isus gradi svoju Crkvu je otkrivenje o tome tko je Krist.* Petar je imao to otkrivenje. Ono ne može doći od ljudi, već samo od Boga.

Svakom tko čuje Radosnu vijest o Isusu i povjeruje u nju, Bog otkriva da je Isus Sin Božji, da je On Spasitelj i da je On Put. Tako Isus gradi svoju Crkvu, svoj narod, i priključuje joj nove vjernike.

Crkva raste i izgrađuje se nadnaravno. Pripadnikom Kristove Crkve ne postaješ time što su ti roditelji vjernici i što su ti dali određene crkvene sakramente. Dijelom Njegove Crkve, koju On gradi, postaješ time što ti *Bog objavi da je Isus Spasitelj i ti prihvatiš to svjedočanstvo.* Crkvu čine svi oni koji vjeruju u Isusa.

Isus je, nakon svoga uskrsnuća, predao svojim učenicima veliko poslanje.

Tada im se približi Isus te im reče: „Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska.

Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!

Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.“

MATEJ 28:18-20

Isus je svojim učenicima naredio da idu među sve narode, propovijedaju Radosnu vijest i učine ljude Njegovim učenicima. Na taj se način Crkva trebala širiti.

Crkva je bila rođena na Dan pedesetnice ili pentekosta. Pedeseti dan nakon Isusovog uskrsnuća Duh Sveti je sišao na sto dvadeset Isusovih učenika koji su boravili u Jeruzalemu. Duh Sveti je zahvatio njihove živote i Crkva je bila rođena.

Crkva je bila rođena nadnaravno i tako se nastavila širiti.

Učenici su na Dan pedesetnice bili kršteni Duhom Svetim, što je privuklo pozornost mnogih Židova u Jeruzalemu. Petar je smjelo ustao pred njima i propovijedao im Isusa Krista.

Kad to čuše, duboko se u srcu potresoše te rekoše Petru i ostalim apostolima: „Braćo, što da činimo?“

„Obratite se - reče im Petar. - Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oproštenje grijeha; tako ćete primiti dar - Duha Svetoga. Vama je, naime, ovaj obećani dar namijenjen, vašoj djeci i svima koji su daleko, koliko god ih pozove k sebi Gospodin, naš Bog.“

Još ih je mnogim drugim riječima zaklinjao i opominjao govoreći: „Spasite se od ovoga pokvarenog naraštaja!“

Oni, dakle, prihvatiše njegovu riječ i krstiše se. Tako se onoga dana pridruži Crkvi oko tri tisuće duša.

DJELA APOSTOLSKA 2:37-42

Već prvog dana rođenja Crkve, nakon Petrove propovijedi, obratilo se tri tisuće ljudi. Oni su postali dijelom Crkve koja se širi kroz obraćenja ljudi.

Crkva nije zgrada niti institucija. Crkvu čine spašeni ljudi. *Svaki onaj koji je nanovo rođen, postaje pripadnikom Crkve.*

Crkva se nakon Pedesetnice nastavila dalje širiti i rasti.

Hvalili su Boga i zato uživali naklonost svega naroda. A Gospodin je svaki dan pripajao Crkvi one koji se spasavahu.

DJELA APOSTOLSKA 2:47

Crkva je Tijelo Kristovo na zemlji. Isus je uskrsnuo i sada je kod Oca, no On se i dalje može kretati i raditi na zemlji, jer ovdje ima svoje Tijelo. Njegovo Tijelo smo mi, vjernici, a Krist je Glava svoga Tijela. Tijelo Kristovo čine svi nanovo rođeni vjernici bez obzira kojoj crkvenoj denominaciji pripadaju.

„Vi ste tijelo Kristovo, a pojedinci udovi“ (1. Korinćanima 12:27). „...učinimo da sve uraste u njega koji je Glava, u Krista: od koga cijelo tijelo - skupa povezano... ostvaruje svoj rast za izgradnju samoga sebe u ljubavi“ (Efežanima 4:15,16).

POVIJEST CRKVE

U početku se Crkva širila samo među Židovima. Desetak godina nakon Dana pentekosta apostol Petar je prvi put propovijedao ne Židovima. Oni su se obratili i tako pripojili Crkvi (Djela apostolska 10). Otada se Evanđelje širilo i među poganima. U crkvi u Antiohiji Kristovi su sljedbenici prvi put bili nazvani kršćanima (Djela apostolska 11:26).

Crkva je propovijedanjem Evanđelja, u prva tri stoljeća, preplavila gotovo cijeli tada poznati svijet. Propovijedanje poruke Evanđelja bilo je popraćeno brojnim, silnim znakovima i čudesima. Iscjeljenja i čudesa bila su normalna pojava za Crkvu. Kroz čitava Djela apostolska, koja bilježe rast Crkve u početku, možemo čitati o tome.

Crkvu su od samoga početka snalazila progonstva. Vjernici su bili proganjani, zatvarani, mučeni, i bila su im uskraćivana prava. U takvim su okolnostima samo oni koji su svim srcem prihvatili Krista ostajali Njegovim učenicima.

Kršćanstvo je bilo zabranjeno i proganjeno vjera. Međutim, početkom 4. stoljeća car Konstantin dao je kršćanima slobodu vjerovanja. Nedugo zatim, učinio je kršćanstvo privilegiranom religijom u Rimskom Carstvu. Car

Teodozije koji je vladao koncem 4. stoljeća proglasio je kršćanstvo državnom religijom. Vjera i vlast su se poveza-
le i to je bila zamka za istinsko kršćanstvo. Od tada ljudi
postaju „kršćanima“ ne više obraćenjem, već često iz kori-
stoljublja, opće prihvaćenosti, društvenog položaja i slič-
nog. „Kršćanin“ postaje samo naziv.

Novi „kršćani“ u kršćanstvo su unijeli svoje idole i ido-
lopoklonstvo, koji su bili dijelom njihove poganske tradi-
cije. U Crkvu u 4. stoljeću po prvi put ulazi štovanje anđe-
la i svetaca, upotreba slika i kipova, pa kršćanstvo zastra-
njuje od svojih izvora. Božja se Riječ, naime, oštro suprot-
stavlja takvim praksama.

*„Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek
Krist Isus“ (1. Timoteju 2:5). „Ovako govori Jahve: Proklet čo-
vjek koji se uzdaje u čovjeka, i slabo tijelo smatra svojom mi-
šicom, i čije se srce od Jahve odvraća“ (Jeremija 17:5). „Zato
ih je Bog... predao nečistoći...; njih koji su istinu Božju zami-
jenili lažju te se klanjali i iskazivali štovanje stvorenju mjesto
Stvoritelju...“ (Rimljanima 1:24,25).*

Biblija jasno govori da je Isus *jedini* posrednik između
Boga i ljudi, te da nema drugoga. Nitko drugi nije ni po-
treban, jer je Isus svojom smrću i uskrsnućem učinio *sve*
što je bilo potrebno i otvorio put do Boga svakom čovje-
ku.

Moleći se svecima, ljudi se ne pouzdaju u Boga, već u
čovjeka. To donosi prokletstvo. Štovanje svetaca je idolo-
poklonstvo. Sva slava i čast pripadaju jedino Bogu.

*„Umišljajući da su mudri, postali su ludi te su zamijenili
slavu besmrtnoga Boga kipovima, to jest slikama smrtnog čo-
vjeka...“ (Rimljanima 1:22,23).* Propovijedanje Evanđelja,
obraćenja ljudi, Božju silu i slavu, crkva je zamijenila ki-
povima i slikama. Izradu religioznih slika i kipova Bog je
zabranio davno prije.

*„Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega što je gore na nebu, ili
dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti*

im služi. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran“ (Izlazak 20:4,5). Bog nije zabranio samo klanjanje pred religioznim kipovima i slikama, već i njihovu izradu. Imaš li religiozne kipove, slike, predmete za koje ljudi smatraju da donose sreću i zaštitu, ili ikakve okultne predmete, uništi ih i baci. Odreci se idolopoklonstva.

U kršćanstvo su se u 4. stoljeću sve više uvlačile poganske tradicije. Ljudi su često postajali „kršćanima“ iz koristoljublja. Kršćanstvo je zastranilo od svojih korijena. Biblija se prestala čitati. Božja slava i čudesa su se izgubila. Prevladali su forma i obredi. Učenje Božje Riječi i djelovanje Duha bili su istisnuti iz crkve. Riječ biskupa i svećenika postala je važnijom od Božje Riječi. Obični vjernici nisu imali pristupa Bibliji. Sigurnost spasenja više se nije ni spominjala, vjerojatno zato što ni sami svećenici nisu bili sigurni da su spašeni (1. Ivanova 5:13).

Crkva se pretvorila u nešto drugo od onog što je bila u početku.

U čiste vode kršćanstva kroz stoljeća su prodrle prljave vode ljudske tradicije, idolopoklonstva, koristoljublja i grijeha. Crkva se udaljila od onog što je Bog u početku zamislio i započeo. Tijekom povijesti, unutar i izvan formalne crkve, javljali su se reformatori koji su čeznuli za istinskim kršćanstvom i vraćali se njegovim temeljima. U Božjem srcu bila je reformacija i ponovna uspostava izvornog čistog kršćanstva.

Početkom 16. stoljeća u Njemačkoj se pojavio Martin Luther, svećenik i profesor teologije. Bio je čovjek koji je istinski želio slijediti Boga i tražio Ga svim srcem. Znao je da ga njegovi grijesi odvajaju od Boga i tražio način na koji bi mogao primiti mir s Bogom. U to vrijeme ljudi su plaćali svećenicima za oprost grijeha, odlazili na hodočašća, vršili različite pokore, ne bi li postigli mir s Bogom. Luther je sve to isprobao, no mir nije našao.

Jednog dana, dok je čitao Bibliju, Luther je dobio otkrivenje da pravednost dolazi od vjere. Biblijska istina da smo opravdani vjerom, a ne svojim djelima, postala mu je jasnom. Luther je, prihvativši vjeru u Isusovu žrtvu i uskrsnuće, prvi put u svom životu doživio istinski mir s Bogom. To je promijenilo čitav njegov život, te je o tome Luther počeo javno naučavati, konfrontirajući prodaju oprosnica i krivi nauk Crkve.

Naučavao je tri temeljne istine:

Spasenje dolazi po vjeri u Kristovu žrtvu otkupljenja, a ne dobrim djelima.

Izvor istine nije predaja crkve, već Sveto Pismo.

Crkva nije posrednik između Boga i čovjeka, već čovjek zbog Isusove žrtve može izravno pristupiti Bogu.

Naučavanje ovih istina započelo je *Reformaciju* - povratak k vjeri i istini, ispravnom učenju i izvornom obliku kršćanstva. Ljudi iz svih slojeva njemačkog društva masovno su prihvaćali Evanđelje i širili ga dalje. Reformacija se prelila i preko granica Njemačke, te se nastavila širiti i u drugim zemljama.

Stanje crkve prije reformacije, kao i ono današnje tradicionalne crkve kratko se može opisati Isusovim riječima: „*Tako ukidoste zapovijed Božju zbog svoje predaje. Licemjeri! Lijepo je o vama prorokovao Izaija rekavši: 'Ovaj me narod štuje usnama, a srce mu je daleko od mene. Uzalud misli da me štuje dok naučava kao moju nauku zapovijedi ljudske'*“ (Matej 15:6-8).

Crkva koja naučava ljudske zapovijedi, umjesto Božjeg nauka, i više drži do ljudske tradicije nego li do Božje Riječi, ne vodi ljude k Bogu i nije Bogu ugodna.

„*Ali ovo znaj: u posljednje će doba nastati teška vremena, jer će ljudi biti samoživi, lakomi, umišljeni, oholi, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni, bezvjernici, bez ljubavi, nepomirljivi, klevetnici, razuzdani, neotesani, neprijatelji dobra, izdajnici, naprasiti, bahati, ljubitelji požude mjesto ljubitelji Boga. Oni će*

sačuvati vanjski oblik pobožnosti iako su se odrekli njezine sile. I njih se kloni!” (2. Timoteju 3:1-5).

Zanimljivo je vidjeti koliko se grijeha nakupilo u ljudima koji žive u posljednjim vremenima, a da su oni pritom zadržali vanjski oblik pobožnosti, odnosno formu i ljudsku tradiciju. Ti isti ljudi koji sami sebe nazivaju vjernicima žive u tami i tako pokazuju da ne poznaju Boga. Takva „Crkva“ ne može imati Božju silu, jer Božja sila ne prebiva s grijehom. Kako u Lutherovo doba, tako i danas, trebamo se vratiti korijenima kršćanstva, istini Božje Riječi i svetom življenju. Samo ćemo tako iskusiti Božju silu i slavu, te istinsku obnovu koju donosi Duh Sveti.

Nakon Reformacije u Lutherovo vrijeme, Bog je i dalje podizao nove pokrete koji su u Crkvu vratili biblijske istine o novom rođenju, posvećenju, krštenju u vodi i drugom.

Pentekostalno probuđenje početkom 20. stoljeća vratilo je otkrivenje o krštenju Duhom Svetim. Mnoštvo je ljudi bilo kršteno Duhom i progovorilo u jezicima.

Duh Sveti je nastavio donositi daljnje pokrete u Crkvu, pokrete koji su donijeli istine o iscjeljenju, vjeri, darovima Duha Svetog i drugom. Bog i danas vraća biblijske istine u svoju Crkvu, te je nastavlja izgrađivati. Krist je posvećuje i izgrađuje *„da sam sebi privede Crkvu krasnu, bez lja-ge, bez bore, bez ičega tomu slična, da bude sveta i bez mane“* (Efežanima 5:27). To je Njegov cilj i On će ga ostvariti.

„Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svemu svijetu, svim narodima za svjedočanstvo, i tada će doći svršetak“ (Matej 24:14). Crkva će svim narodima propovijedati onu istu Radosnu vijest koju joj je Isus ostavio. Bit će čista, odrasla, prekrasna, i požet će žetvu prije no što se Isus vrati.

LOKALNA CRKVA

Unutar sveopće Crkve, odnosno cjelokupnog Tijela Kristovog danas na zemlji, Bog je zamislio i manje duhovne obitelji. To su lokalne crkve u pojedinim gradovima i mjestima. One su mjesta zajedničkog duhovnog života i djelovanja vjernika.

Prva je Crkva, u svojim počecima, odmah nakon Isusovog uskrsnuća, dala primjer kršćanskog druženja, molitve i slavljenja Boga.

Oni su bili postojani u apostolskoj nauci, zajedničkom životu, lomljenju kruha i u molitvama.

Kao što su svaki dan postojano - kao po dogovoru - bili u hramu, tako su po kućama lomili kruh i zajedno uzimali hranu vesela i priprosta srca.

Hvalili su Boga i zato uživali naklonost svega naroda. A Gospodin je svaki dan pripajao Crkvi one koji se spasavahu.

DJELA APOSTOLSKA 2:42,46,47

Crkva je duhovna obitelj kojoj, kao vjernici, pripadamo. Unutar te obitelji Bog nam je dao užu obitelj, lokalnu crkvu, kao mjesto rasta i zaštite. Lokalna je crkva duhovna obitelj u kojoj se vjernici okupljaju, slave Boga i primaju od Njega. Zajedno rade na širenju Božjeg Kraljevstva. Crkva je mjesto rasta. U njoj ćeš primiti duhovnu hranu, njegu i zaštitu. Moći ćeš se zdravo razvijati i rasti u duhu.

Bog je zamislio da svaki vjernik pripada nekoj lokalnoj crkvi te aktivno sudjeluje u njenom radu. Crkva je mjesto primanja i davanja. U njoj ćeš naći braću i sestre čije će te prijateljstvo obogatiti. Ljudi u crkvi nisu savršeni, kao što ni ti nisi savršen. Tu smo da budemo potpora jedni drugima i poticaj da slijedimo Krista.

Bog izgrađuje svoje Tijelo preko svojih službenika - apostola, proroka, evanđelista, pastira i učitelja (Efežanima 4:11-14). Oni djeluju i gostuju u lokalnoj crkvi te tako pridonose izgradnji vjernika.

„On daje jedne kao apostole, druge kao proroke, jedne kao evanđeliste, druge kao pastire i učitelje, da pripravi svete za djelo službe, za izgradnju Kristova Tijela, dok svi zajedno ne dođemo k jedinstvu u vjeri i u pravoj spoznaji Sina Božjega, k savršenom čovjeku, k mjeri punine veličine Kristove: da ne budemo više malodobni, igračka valova, okolo tjerani svakim vjetrom nauke u ljudskoj prijevarnoj igri, usred prepredenosti koja lukavo krči put zabludi“ (Efežanima 4:11-14). Bez ovih službenika vjernik ne može doći do duhovne zrelosti, jer ih je Bog odabrao da nas podučí, istrenira i dovede do duhovne zrelosti.

U lokalnoj crkvi tvoji će se duhovni darovi i poziv moći razvijati. Donosit ćeš mnogo roda za Božje Kraljevstvo. Božji plan za tvoj život moći će se sasvim ispuniti. Ljudi koji sjede kod kuće misleći da će ih Duh Sveti podučiti samo kroz osobno zajedništvo s Bogom i čitanje Biblije u velikoj su zabludi. Mnogi ljudi dožive Boga u nekoj zdravoj crkvi, no, zbog pritiska okoline ili svog vlastitog mišljenja neki se vrata u crkvu u kojoj nisu doživjeli Boga. Tako izgube priliku za vlastiti duhovni rast.

Crkva je mjesto zajedničkog skupnog rada. U radu za širenje Božjeg Kraljevstva zajedno možemo postići mnogo više nego svaki od nas odvojeno u svom osobnom kršćanskom životu.

Mi ne dolazimo u crkvu zbog tradicije, već potaknuti srcem. Srce nas vuče u crkvu. Imamo želju slaviti Boga, slušati Njegovu Riječ, moliti se i družiti se s braćom. Želimo zajedno raditi za Boga i vidjeti kako se Njegovo Kraljevstvo širi u našem gradu i zemlji.

*Pokoravajte se kao
slobodni, ali ne služeći se
slobodom kao izgovorom za
svoju zloću,
nego kao sluge Božje!
Sve poštujte, braću ljubite,
Boga se bojte, kralja častite!*

1. PETROVA 2:16,17

VLAST I POSLUŠNOST

Oko tri godine Isus je propovijedao Kraljevstvo Božje. Učenike je uputio da mole: „*Dodi kraljevstvo Tvoje, budi volja Tvoja.*“ Postoji više definicija Kraljevstva, ali svaka od njih uključuje da je kraljevstvo područje vlasti određenog kralja. Božje Kraljevstvo je područje Božje vlasti. Nastojati živjeti kršćanski život, a ne razumjeti pitanje vlasti, umanjit će naše kršćansko ostvarenje.

Kada proučavamo Pismo, uviđamo da postoje određeni zakoni, načela, pravila koja je Bog uspostavio. Bog nam sudi na temelju njih i našeg odnosa prema njima. Jednog dana svi će muškarci i žene stati pred Božji sud. No i prije toga postoje drugi Božji sudovi ili pravila na temelju kojih možemo prosuditi je li nešto ili netko u Božjoj volji, zastupa li netko Božja stajališta ili neka druga.

Božji zakoni (pravila, načela, ustav) dani su nam u Božjoj Riječi - Bibliji. Naša ljubav prema Kristu mjeri se našom poslušnošću kojom vršimo Božju Riječ (Ivan 14:21-24). Ako vršimo Riječ, tada pokazujemo da volimo i poštujemo Boga. Ako ne vršimo Božju Riječ, tada nemamo istinske ljubavi i poštovanja prema Bogu.

Kada govorimo o Božjoj vlasti, većina vjernika nema problem s time. No, kada govorimo o instrumentima kojima Bog izražava svoju vlast, tu nastaju problemi. Bilo da govorimo o Bibliji kao vrhovnoj vlasti u pitanjima vjere, kada govorimo o crkvenim službenicima i starješinama ili o vlasti državnih službenika, ovisno s kim razgovaramo, nailazimo na određene probleme.

Ljudi različito tumače i prihvaćaju instrumente Božje vlasti te uzdižu sebe (svoj stav ili mišljenje) kao odlučujuće. Zbog toga je važno da shvatimo što nas Bog po Riječi uči o tomu.

Neka se svatko pokorava višim vlastima, jer nema vlasti osim od Boga.

I one koje postoje od Boga su uspostavljene. Zato onaj koji se suprotstavlja vlasti protiviti se odredbi Božjoj. A koji joj se protive, navući će sami na se osudu.

RIMLJANIMA 13:1-2

Biblija jasno govori da su vlast i njezini sproveditelji (izvršitelji) Božja ideja. Bog je taj koji ih je uspostavio (drugi stih) i onaj koji se suprotstavlja vlasti, suprotstavlja se Božjoj odluci, a time Bogu. To povlači osudu, odnosno kaznu.

Postoje različita područja vlasti: država, crkva, obitelj, osobni životi. Svako područje ima svoje sustave vlasti i funkcioniranja. Božja Riječ nam govori o tomu. Bog je uspostavio sustav vlasti kako bi uspostavio odgovornost. U savršenoj Božjoj volji vlast bi trebala sprovoditi Njegovu volju. Znamo da to, nažalost, nije uvijek tako, no to ne znači da ne trebamo težiti uspostavi vlasti koja će sprovoditi Božju volju. To se posebno odnosi na Crkvu, pojedince i obitelj.

Iako je Bog svemoguć, On neće na silu sprovoditi svoju vlast. To vrijeme još nije došlo ali se ljudi sada mogu odlu-

čiti vršiti Njegovu volju i prihvatiti Njegovu vlast. Ako to učine, naći će veliku naklonost i blagoslov od Boga.

CRKVENA VLAST

U različitim crkvama postoje različiti oblici vlasti. Tri uobičajena oblika vlasti su biskupska (rimokatoličanstvo), prezbiterijanska (mnoge evanđeoske crkve) i kongregacijska (također evanđeoske crkve). Božji oblik vlasti je teokratski. To nekomu može zvučati grubo, ali to je upravo tako. Bog nema savjetnika ni u biskupima, ni prezbiteriju ni zajednici (kongregaciji). Budući da tema ovog poglavlja nisu oblici crkvene vlasti, ovaj put nećemo govoriti o ovim stvarima.

Osnovno načelo, koje ovdje želimo utvrditi, je, da je vlast Božja ideja te da postoje crkve i službenici, a tako i vjernici, koji su ovlašteni zastupati Boga i Božju volju. Bog bi želio da svi vjernici i sve crkve to čine. Nažalost, neki od njih ne sprovode Božju volju. Ti ljudi nisu ovlašteni od Boga i snosit će posljedice svojih postupaka.

Božja vlast uspostavlja Božji red. Tamo gdje postoji Božji red, Bog izlijeva svoj blagoslov. Samokontrola je oblik uspostavljanja Božjeg reda u životu pojedinca. On ili ona sami u svojem životu preuzimaju nadzor i uvode red. Oni rade na svojim mislima, osjećajima, željama, navikama i slično. Oni ih nastoje uskladiti s Božjim željama. Ako su uspješni u tome, Bog se može proslaviti u njima i po njima.

Slično je i u crkvi. Iako je svaki vjernik pozvan prakticirati samokontrolu, u crkvi postoje i drugi instrumenti i vlasti kojima nastojimo uspostaviti Božju volju. To je u prvom redu odgovorni službenik koji ima svoje suradnike, pomoću kojih uspostavlja određeni red. Zamislite kakve bi bile službe da nema određenog reda i vlasti. Kada bi

svatko činio što želi, kada želi i kako želi. Takve bi službe bile kaotične i više na štetu nego na korist.

Istinska, Bogu ugodna vlast je delegirana, a ne uzeta (samovoljno prisvojena). Onaj, koji je postavljen od Boga, ne sprovodi svoju, već Božju volju. Njegove ambicije i želje nisu razlog njegove pozicije. On ili ona tu poziciju nije uzeo već mu je ona predana.

U crkvi postoje različite razine ovlasti. Nitko nema neograničenu vlast, a svi moraju imati nekoga iznad sebe.

Za otkrivanje autentičnosti nečije vlasti trebamo ispitati komu je ta osoba istinski podređena i čiju volju sprovodi. Ako nije podređena Božjoj Riječi i onima koji su podređeni istoj, ta vlast je pučistička, uzurpatorska, samovoljna.

Kada proučavamo Pismo, tada uočavamo da Božji službenici nisu izabrani od ljudi ili organizacije, već da su određeni od Boga (1. Korinćanima 12:27,28; Efežanima 4:11). Oni ne sprovode pravila i zakone svoje religiozne organizacije, već Božju volju izraženu u Njegovoj Riječi.

Zbog toga u Crkvi postoje sudovi koji procjenjuju žive li vjernici po Božjoj Riječi. Sudovi podrazumijevaju ljude koji su zreli za pravilno prosuđivanje. Nitko u Crkvi nije iznad odgovornosti Božjem i od Boga uspostavljenom autoritetu. Svačiji život i djelo trebaju biti prosuđeni ne s nakanom da osudi, već utvrdi i nasljeđuje pozitivno. Mi nikomu ne možemo suditi, jer je samo jedan Sudac, ali možemo prosuditi u svjetlu Božje Riječi te slijediti ono što je ugodno Bogu. Na to nas potiče Pismo (1. Korinćanima 5:12,13; 6:2,3; Hebrejima 13:7; 1. Ivanova 11:12).

Kada ne bismo prosuđivali, tada bismo lakše bili zavedeni i krivo usmjereni. To znači da bi naš trud bio uzaludan, a napredak zaustavljen.

Zato svako crkveno ili drugo vodstvo ne smije biti bez odgovornosti. Voditelj i sljedbenik moraju znati da postoji njihova odgovornost prema Bogu, ali i prema drugim ljudima. Nažalost zbog naših ljudskih slabosti ponekad

zaboravimo na tu činjenicu. Umjesto da sami provodimo samodisciplinu (korekciju), nama su potrebni vanjski sudovi. Za one koji su iskreni i dobronamjerni oni su dobrodošli, za druge vjerojatno nisu.

Svaki čovjek ima ograničenu spoznaju stvari i događaja. Imamo svoje nedostatke i „mrtve kutove“ (sljepoću), zato trebamo druge da nam pomognu kako ne bismo grijeshili i činili nepravdu, te kako bismo bolje mogli sprovođiti Božju volju. Ovo nam je potrebno od spasenja do služenja, bilo da smo učenici ili učitelji. Zbog toga imamo pisanu Božju Riječ, svjedočanstvo Duha, savjest te starješine i braću i sestre.

Kada god Bog djeluje nekim od ovih instrumenata, Božja prva želja je da obnovi osobu koja griješi, ili da pouči osobu koja ne zna. Svaka Božja disciplina prvo nastoji korigirati pa tek onda ukoriti i zaštititi.

POSLUŠNOST

Druga strana vlasti je poslušnost. Poslušnost nije popularna tema, posebno u današnje vrijeme. Poput vjernosti i iskrenosti, poslušnost nije popularna. Ugađanje sebi, a ne drugima je „in“ (u modi, popularno). Ugađanje Bogu je za mnoge suluda tema. I to bi doista bilo tako, kad ne bi bilo Boga i Božjeg suda, te nagrade i kazne o kojoj Bog govori.

Mi nismo proizvod slučajnosti. Mi smo Božja stvorenja. Bog ima plan za svakoga od nas. On nas poziva da idemo Isusovim stopama, da slijedimo Božji put. On nije uvijek lagan, ali Bog traži da idemo tim putem. Kada živimo život koji Bog želi za nas, mi živimo u poslušnosti.

Kršćanstvo kao i roditeljstvo traži od djece da budu poslušna svojim roditeljima. Bog traži da budemo poslušni Njemu ali i ljudima (posebno starješinama), koje je stavio u naš život. Starješine nas uče Božjoj mudrosti, ohrabruju

i opominju nas tako da nastavimo slijediti Božji put. Oni nas učvršćuju i potvrđuju u Božjoj volji. Ako nam je potrebna pomoć, oni će nam pomoći, ako padnemo, oni će nas podići. Oni to neće moći raditi ako ih mi ne prihvatimo s poštovanjem i poniznošću. Zbog toga trebamo razumjeti da istinske Božje slugе nisu neovlašteni volonteri već ovlašteni profesionalci. Način na koji se ophodimo prema njima je način na koji se ophodimo prema Bogu. Ako ne poštujemo njihove ovlasti tada ne poštujemo Onoga koji im je dao tu ovlast. Isus govori o tomu u Mateju 10.

Tko vas prima, mene prima; a tko mene prima, prima onoga koji me je poslao.

Tko primi proroka jer je prorok, primit će proročku plaću. Tko primi pravednika jer je pravednik, primit će pravedničku plaću.

MATEJ 10:40,41

Ovo je vrlo ozbiljna izjava. Mi ne možemo reći da slušamo Boga ako ne slušamo ovlaštene Božje službenike. Mi ne možemo uživati Božju zaštitu ako ne dopustimo Njegovoj volji da upravlja našim životima.

Mi živimo ili u Božjoj volji ili samovolji. Ako živimo u samovolji, davao ima otvorena vrata za utjecaj u našim životima. Zbunjenost, depresija, različite vrste grijeha i slabosti će zavladati u nama. Različite negativnosti će imati legalno pravo da se „zalijepe“ za nas: tada nam Bog neće moći puno pomoći. Kako bi se to uklonilo, mi moramo izaći iz samovolje u Božju volju. Podrediti se Božjoj vlasti.

Ako smo kršćani, a živimo u samovolji, Bog će nas nastojati snažno opomenuti. No ako ustrajemo u samovolji, tada ona može uzrokovati da naši odnosi s drugima, ili drugi koji su u savezu s nama, dođu pod demonski utjecaj. Samovolja je opasna i destruktivna stvar. U njoj vlada nered i ako samovolji dopustimo da upravlja našim životom, ona će kad-tad osloboditi kaos u naš život.

U drugu ruku poslušnost Božjoj volji donosi red. Prvo u nas osobno, naše živote i odnose s bližnjima. Poslušnost otvara vrata ljubavi, radosti i miru da zavladaju u našim životima. Novac, moć i (ništa) drugo to ne mogu osigurati. Poslušnost Bogu može.

Stvar koju Bog najviše cijeni je poslušnost. Ona je bolja od bilo čega što čovjek može učiniti ili dati za Boga.

Neposlušnost je stvar koju Bog mrzi. Ona je poput vraćanja i jasno pokazuje sklonost samovolji. To nam jasno pokazuje 1. Samuelova 15:22,23: *„A Samuel odvrati: ‘Jesu li Jahvi milije paljenice i klanice nego poslušnost njegovu glasu? Znaj, poslušnost je vrednija od najbolje žrtve, pokornost je bolja od ovnujske pretiline. Nepokornost je kao grijeh čaranja, samovolja je kao zločin s idolima. Ti si odbacio riječ Jahvinu, zato je Jahve odbacio tebe, da ne budeš više kralj!’“*

Čovjek, koji ima samovolju u svom životu, mrzi autoritet. Posebno kada ga osoba koja ima autoritet traži da učini ono što on ne želi. Ako može, ovisno o okolnostima on će napasti osobu, stavove ili načela koja zastupa ta osoba.

Čovjek koji ima poslušnost u svom životu ima poštovanje prema autoritetu. Čak i ako se ne slaže s određenim stvarima, on neće ići protiv pozicije ili čak osobe koja ima tu poziciju.

U svojoj Riječi Bog nas jasno poziva na poslušnost sebi i svojim slugama. U Drugoj ljetopisa 20:20 stoji: *„Uranivši ujutro, krenuše prema pustinji Tekoi; kad su izlazili, stade Jošafat i reče: ‘Čujte me, o j Judejci i Jeruzalemcu, pouzdajte se u Jahvu svoga Boga, i održat ćete se; pouzdajte se u njegove proroke i budite sretni!’“*

Pouzdati se znači osloniti se, vjerovati, biti poslušan. Kao što vidimo, ne samo u odnosu na Boga, već i u odnosu na Njegove službenike.

Novi zavjet poziva vjernike da slušaju i budu podložni svojim starješinama.

Slušajte svoje starješine i budite im podložni, jer oni bdiju nad vašim dušama kao oni koji imaju o tome dati račun! Neka to mognu učiniti veselo, a ne s uzdisajima, jer to za vas ne bi bila nikakva dobit!

HEBREJIMA 13:17

Takvo postupanje uzrokuje dobit za one koji su mu predani. U suprotnom, usprkos darovima i ovlastima, onaj koji živi u neposlušnosti ne može imati koristi od darova ili ovlasti službenika.

Poslanica Solunjanima nas poziva na poštovanje i izvanrednu ljubav: „Molim vas, braćo, da poštujete one koji se trude među vama, koji upravljaju vama u Gospodinu, koji vas opominju. Iskazujte im izvanrednu ljubav zbog njihove službe!“ (1. Solunjanima 5:12,13).

Ako nekoga ne poštuješ, ti nećeš poštovati njegovu riječ i službu. Ti ćeš se zatvoriti za njegovo vodstvo i utjecaj. Nepoštivanje potiče razdor. Ono što ne poštuješ, udaljuješ ili gubiš.

Ne samo da nas Bog potiče na pozitivan odnos prema ovlaštenim službenicima, već nas i opominje glede njih, kao na primjer u Psalmu 105:15: „Ne dirajte u moje pomazanike, ne nanosite zla mojim prorocima!“

Jako je opasno ići protiv pomazanika Božjeg, posebno kada on vrši volju Božju. Ako griješi, tada za to moraju postojati dokazi i svjedoci te se poštivati procedura (1. Timoteju 5:19,20). Ali ako ne griješi, tada osoba može pokrenuti Boga protiv sebe.

Govoreći o samovolji i neposlušnosti Božjeg naroda te o neposlušnosti u odnosu na Božje službenike, Riječ nam govori u 2. Ljetopisa 36:15,16: „Jahve, Bog njihovih otaca, slao je k njima zarana svoje glasnike, slao ih svejednako, jer mu bijaše žao svojega naroda i svojega Prebivališta. Ali su se oni rugali Božjim glasniciima, prezirući njegove riječi i podsmjehu-

jući se njegovim prorocima, dok se nije podigla Jahvina jarost na njegov narod, te više nije bilo lijeka.“

Njihovo ruganje, prijezir i samovolja okrenuli su Boga protiv njih. Da su poslušali glasnike, Bog bi se zauzeo za njih i blagoslovio ih.

Cijelo Pismo nam govori o samovolji i poslušnosti, kao na primjer u Izaiji 1:18-20: *„Hajde, dakle, da se pravdamo, govori Jahve. Budu li vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna. Htjednete l' me poslušati, uživat ćete plodove zemaljske. U buntovnosti ako ustrajete, proždrijet će vas mač.“*

Božja Riječ je nedvosmislena. Mi odlučujemo što će ući u naše živote. Poslušnost donosi uživanje Božje naklonosti. Buntovnost mač. Govoreći ovako, siguran sam da nas Bog ne želi strašiti već uputiti, opomenuti. Siguran sam da ne želi da uđemo u štovanje službenika jer bi to bilo idolopoklonstvo. Ali sam isto tako siguran kako Bog želi da imamo pristup poštovanja i suradnje kroz koji Bog može uspostaviti sustav odgovornosti kako bi Njegova volja mogla biti ostvarena. Siguran sam da Bog želi potisnuti samovoljnu vlast.

Na koncu ovog poglavlja neka nam vodilja bude ova opomena iz 1. Petrove 2:15-17: *„Ovo je naime Božja volja: da čineći dobro ušutkate neosnovana govorkanja bezumnih ljudi. Pokoravajte se kao slobodni, ali ne služeći se slobodom kao izgovorom za svoju zloću, nego kao sluge Božje! Sve poštujte, braću ljubite, Boga se bojte, kralja častite!“*

*A preko ruku apostolskih
događali se mnogi čudesni
znakovi u narodu ...*

DJELA 5:12

POLAGANJE RUKU

Nauk o polaganju ruku spada u osnovna kršćanska učenja. Nažalost veliki broj ljudi ima malo ili nikakvo razumijevanje toga čina. Neki ljudi, koji sebe smatraju kršćanima, čude se kada vide polaganje ruku. „Što je to?“ pitaju se oni.

Kada Bog želi osloboditi svoju silu na zemlji, On to često čini preko polaganja ruku. Zato je ispravno razumijevanje i tog dijela kršćanskog učenja jako važno. Istina o polaganju ruku ne smije biti potisnuta i zaboravljena.

Polaganje ruku je jedan od osnovnih načina za primanje ili oslobađanje darova Božjih u pojedinca.

Iznijet ćemo neke od istina povezanih s polaganjem ruku. Mogli bismo i više govoriti o tome, no dotaći ćemo se samo osnovnih stvari.

Što Bog želi učiniti preko polaganja ruku?

Božja je nakana:

- Promaknuće nekoga na višu poziciju.
(Brojevi 27:18-23)
- Odvojenje ili otpuštanje u njegovu/njenu službu.
(Djela 13:1-4)
- Pripraviti svete udjeljivanjem nekih darova.
(Rimljanima 1:9-11)

- Iscijeliti ili osloboditi. (Marko 16:15-18)
- Osloboditi blagoslov. (Postanak 48:8-15)

U Brojevima 27:18-23 možemo vidjeti da je polaganje ruku oslobodilo i potvrdilo novi položaj koji je Bog odredio Jošui.

Njegova je pozicija bila potvrđena posredovanjem Božjih pomazanika. I to po ljudima koji su se pokazali vjernima Bogu i Njegovom planu.

Kako bi Jošua mogao ući u taj položaj, i on se morao pokazati vjernim Bogu. U osamnaestom stihu vidimo da Bog unapređuje osobu koja ima pravoga Duha.

Čin, koji su oni obavili, morao se učiniti javno zbog Jošue i naroda.

Narod je morao znati koga Bog postavlja kako ne bi slijedio samozvane službenike. Jošua je morao znati da je on dio lanca koji vodi od Boga preko Mojsija i Eleazara do njega.

POZITIVNA PRIMJENA POLAGANJA RUKU

U Djelima 13:1-4 čitamo o odvojenju ili otpuštanju Barnabe i Savla u službu koju je Bog želio za njih. U riječi „odredio“, prepoznamo da je Bog već prije pozvao tu dvojicu u službu, ali između poziva i otpuštanja u službu, vrijeme je priprave. Pismo govori: *„Mnogo je zvanih, ali je malo izabranih.“*

Zašto svi koji su pozvani nisu i izabrani? Vjerojatno i zato što se nisu pokazali vjernima. Vjernost se očituje u trudu i spremnosti da se mijenjamo, da naučimo moliti, proučavati i praktično djelovati. Tako se, naime, i duhovno i karakterni ispravno razvijamo.

Otpuštanje u poziv dolazi onda kada Gospodin procijeni da je vrijeme naše priprave prošlo i došlo vrijeme za

novu službu. Iako je Duh Sveti potakao odvajanje, On ga je ipak obavio po ljudima. Njihovo slaganje, post, molitva i polaganje ruku bili su javno priznanje i potvrda Božjeg odabira.

U Djelima 19:6 čitamo kako je Pavao položio ruke na vjernike te su oni primili dar jezika i proroštva: *„I kad Pavao na njih položi ruke, siđe na njih Duh Sveti. Tada počnu govoriti tuđim jezicima i proricati. Bilo je svega kojih dvanaest ljudi.“*

U Marku 16:18 Isus govori da će vjernici polagati ruke na bolesne i oni će ozdravljati.

Jakov, jedan od patrijarha, blagoslovio je svoje unuke polaganjem ruku.

Iz navedenog vidimo da je polaganje ruku jako važno za oslobađanje i potvrđivanje Božje volje u ljudskim životima. Usprkos tome neki kažu: „Meni ne treba polaganje ruku; ja ću to primiti izravno od Boga.“ To je naivno, ali i buntovnost.

Ako je Bog odredio polaganje ruku kao kanal za oslobađanje svog blagoslova, tko smo mi da to zaniječemo ili odbacimo?

NEGATIVNA PRIMJENA POLAGANJA RUKU

U ovom kratkom osvrtu važno je napomenuti dvije stvari. Prva je to da je u nekim crkvama polaganje ruku dio ceremonijalnog ili tradicionalnog. Želim reći da takvim polaganjem ruku ništa nije udijeljeno niti se očekuje da netko nešto udijeli ili primi.

Kada je polaganje ruku učinjeno u skladu s Božjom voljom, onda osoba koja prima osjeti ili zna da je primila nešto od Boga. To se vrlo brzo može vidjeti u životu te osobe.

Druga napomena se odnosi na ljude koji, polaganjem ruku, oslobađaju neka zla u živote drugih. Postoje dvije vrste takvih ljudi. Jedni od njih ne priznaju da je Isus jedini posrednik između Boga i ljudi. Oni djeluju pod utjecajem prijevarnih duhova i vračarstva, te polaganjem ruku oslobađaju utjecaj demona koji vladaju u njihovim životima.

Takvi ljudi vrlo često oponašaju i pokušavaju ukrasti stvari od pravih kršćana. Nekad to čine u učenju i izjavama, a ponekad u načinu djelovanja. Ne dopustite da vas takvi zavedu.

Druga vrsta ljudi su oni koji polažu ruke, a nisu raščistili s nekim stvarima ili očistili svoj život od grijeha. Takvi mogu osloboditi neke loše stvari.

„Kad svrši obred pomirenja Svetišta, šatora sastanka i žrtvenika, neka primakne jarca živoga. Neka mu na glavu stavi obje svoje ruke i nad njim ispovijedi sve krivnje Izraelaca, sve njihove prijestupe i sve njihove grijeha. Položivši ih tako jarcu na glavu, neka ga pošalje u pustinju s jednim prikladnim čovjekom. Tako će jarac na sebi odnijeti sve njihove krivnje u pusti kraj“ (Levitski zakonik 16:20-22).

Iz navedenog primjera vidimo da se i grijeh može osloboditi polaganjem ruku. To uključuje i duhove koji su u pojedincu.

Osobno se sjećam kada je jedna meni draga osoba molila za mene i položila ruke. Budući da je ona u svom životu imala srdžbu, taj je duh prešao na mene. Ubrzo nakon molitve u meni su se počeli javljati srdžba i bijes. Zapitao sam se otkuda to dolazi? Nedugo poslije toga primijetio sam da govorim i postupam na isti način kao i osoba koja je molila za mene. Kako sam prepoznao da su srdžba i bijes loša stvar, odrekao sam se toga i slomio to u svome životu.

Polaganjem ruku mogu se osloboditi religiozni duhovi, prijevarni duhovi, ponos, srdžba, požuda i druga slična zla.

Ako znamo da netko ima takve negativnosti u svom životu, ne trebamo dopustiti da on ili ona mole za nas s polaganjem ruku. Treba nam ispravna prosudba karaktera i svetosti osobe koja moli za nas, a ako nismo posve sigurni možemo u sebi moliti zaštitu od Boga po krvi Isusa Krista. Znamo li da grijeh vlada u nečijem životu, tada ne smijemo dopustiti da takva osoba polaže ruke na nas.

*Jedanaestorica učenika
odoše u Galileju, na goru
gdje im je Isus odredio. Kad
ga ugledaše, pokloniše mu
se. A neki bijahu sumnjali.
Tada im se približi Isus te
im reče: „Dana mi je sva
vlast, nebeska i zemaljska.
Zato idite i učinite sve
narode učenicima mojim!
Krstite ih u ime Oca i Sina
i Duha Svetoga! Učite ih
da vrše sve što sam vam
zapovjedio! Ja sam s vama
u sve vrijeme do svršetka
svijeta.“*

MATEJ 28:16-20

KRŠTENJE U VODI

Isus nakon svoga uskrsnuća, kao jednu od posljednjih i najvažnijih zapovijedi svojim učenicima, daje zapovijed da idu i druge učine Njegovim učenicima, da ih krste u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Krštenje je zacijelo vrlo važno kad ga je Isus zapovjedio među posljednjim stvarima koje je rekao na zemlji. Ono je vrlo važan čin u našem kršćanskom životu.

Sam se Isus krstio iz poslušnosti Ocu, nama za primjer.

Tada dođe Isus iz Galileje na Jordan k Ivanu da ga on krsti.

A Ivan ga odvrćaaše govoreći: „Treba da ti krstiš mene, a ti dolaziš k meni!“

Ali mu Isus odgovori: „Pusti sada, jer tako nam dolikuje da sve ispunimo što je u skladu s voljom Božjom.“ Tada ga pripusti.

Kad je Isus bio kršten, odmah iziđe iz vode. Iznenada se otvoriše nebesa te on vidje Duha Božjega gdje silazi kao golub i spušta se na njega.

I glas s neba reče: „Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!“

MATEJ 3:13-17

Ivan Krstitelj je bio poslan od Boga da poziva ljude na obraćenje i da ih krsti. Jednog dana pristupio mu je Isus, želeći da Ga Ivan krsti. Isus nije počinio nikakav grijeh. Živio je s Ocem od početka svog života i bio Božji Sin. On se stoga očito nije trebao obratiti. Ivan Krstitelj Mu je rekao: „*Treba da ti krstiš mene, a ti dolaziš k meni!*“ On je prepoznao da je Isus veći od njega i da bi On trebao njega krstiti. No, Isus mu je odgovorio: „*Pusti sada, jer tako nam dolikuje da sve ispunimo što je u skladu s voljom Božjom.*“

Isus se nije trebao obratiti, pa stoga niti primiti krštenje u znak obraćenja, međutim učinio je to, jer je to bila Božja volja. Njegova je volja bila da nam Isus u svemu bude primjer i preteča. Isus nam je svojim primjerom pokazao kako slijediti Boga.

Čim se Isus krstio, Bog je dao svjedočanstvo o Njemu, dajući potvrdu da Mu je ugodno ono što je učinio. Isus se krstio nama za primjer.

Ivan Krstitelj zadržavao se kraj rijeke Jordana kako bi krstio ljude. Novi zavjet u izvorniku je pisan grčkim jezikom i glagol koji je kod nas preveden sa „krstiti“ je „*baptizo*“. Na grčkom to znači *uroniti, potopiti, potpuno namočiti*. Riječ „*baptizo*“ jasno govori kako je riječ o tome da se netko ili nešto potopi pod vodu.

Način na koji se Isus krstio bio je podranjanjem pod vodu. To je krštenje kakvo je Bog ustanovio i kakvo nam je Isus dao za primjer. Stoga „krštenje“ djece škropljenjem vodom nije ispravan, biblijski način krštenja. Ivanovo Evanđelje 3:23 govori: „*Ivan je također bivao i krštavao u Enonu, blizu Salima, jer ondje bijaše mnogo vode.*“ Da je prilikom krštenja bilo dovoljno tek poškropiti osobu, Ivanu ne bi trebalo mjesto s mnogo vode. Biblijski način krštenja je podranjanjem pod vodu. Krštenje škropljenjem vodom

postalo je općom praksom tek u 13. stoljeću. Međutim, Biblija nigdje ne navodi takav način krštenja, te je on ljudski a ne Božji.

Nakon što si se obratio, krštenje na biblijski način je čin tvoje poslušnosti Bogu. Krštenjem pokazuješ da prihvaćaš cjelokupno Isusovo učenje i da slijediš Njegov primjer.

UVJETI ZA KRŠTENJE

Biblija uči o određenim uvjetima koje osoba treba ispuniti da bi se mogla krstiti u vodi. Oni su sljedeći:

1. OBRAĆENJE

Petar je na Dan pedesetnice propovijedao masi ljudi o Kristu.

Kad to čuše, duboko se u srcu potresoše te rekoše Petru i ostalim apostolima: „Braćo, što da činimo?“

„Obratite se - reče im Petar. - Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oproštenje grijeha...“

DJELA 2:37,38

Kako bi se osoba mogla krstiti, nužno je da je prethodno obraćena. To znači da je povjerovala u Isusovu žrtvu i uskrsnuće, predala svoj život Isusu, te da želi živjeti ugodno Njemu. Samo krštenje, bez obraćenja nije biblijsko.

Svaki onaj koji se obrati treba se i krstiti. Krštenje je čin koji se treba obaviti nakon, a ne prije obraćenja. Ono je čin poslušnosti kojim vjernik potvrđuje unutarnju pravednost koja već jest u njegovom srcu po vjeri u Isusovu smrt i uskrsnuće.

2. VJERA

Isus je, odlazeći sa zemlje, dao posljednje upute svojim učenicima.

Tada im reče: „Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju!

Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se; tko ne bude vjerovao, osudit će se.“

MARKO 16:15,16

Isus je poslao svoje učenike da idu i propovijedaju ljudima što je On učinio za njih. Kazao je: „*Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se*“. Svaka osoba koja povjeruje u Isusovu žrtvu i uskrsnuće treba se krstiti. Time ona prima puninu blagoslova spasenja. Spasenje obuhvaća mnogo stvari - mir i prijateljstvo s Bogom, radost, zadovoljstvo, iscjeljenje i zdravlje, vječni život u Božjoj prisutnosti, zdrave prijateljske odnose, ispunjenje materijalnih potreba i sva dobra koja Bog želi podariti čovjeku.

Kako bi se netko mogao krstiti treba najprije čuti poruku Radosne vijesti i povjerovati u nju. Krštenje dolazi nakon što je osoba povjerovala u Krista. Vjera u Krista je nužan preduvjet za krštenje.

Evangelist Filip jednog je dana propovijedao Krista dvoraninu etiopske kraljice. Dvoranin je prihvatio Riječ i povjerovao.

Putujući stigoše do neke vode, i dvoranin reče: „Evo vode! Što mi priječi da budem kršten?“

Filip odgovori: „Ako vjeruješ iz svega srca, možeš.“ „Vjerujem - odvrati onaj - da je Isus Krist Sin Božji.“

I naredi da stanu kola. Tada obojica, Filip i dvoranin, siđoše u vodu, te ga Filip krsti.

DJELA 8:36-38

Etiopljanin je povjerovao u poruku spasenja koju mu je Filip govorio. Ugledavši vodu, zapitao je može li ga što spriječiti da bude kršten. Filip mu je odgovorio da se, ako vjeruje iz svega srca u Isusa, može krstiti. Etiopljanin je tada rekao: „*Vjerujem da je Isus Krist Sin Božji.*“ Na temelju te vjere bio je kršten.

Filip je dvoraninu kao nužan uvjet za krštenje naveo vjeru u Isusa svim srcem. Osoba koja je povjerovala u Isusa svim srcem može biti krštena.

Trideset i sedmi stih koji govori o uvjetu za krštenje izbačen je iz hrvatskog prijevoda Biblije u izdanju Kršćanske sadašnjosti. To je očito učinjeno zato jer pobija ispravnost krštavanja male djece, koje je uvriježeno u našim krajevima. Filip kaže: „*Ako vjeruješ iz svega srca, možeš se krstiti.*“ Znači, nitko se ne može krstiti na temelju vjere svojih roditelja ili ikog drugog. Svaka se osoba može krstiti samo na temelju svoje osobne vjere u Krista. Da li je mala beba u stanju vjerovati u Isusa? Nije.

Biblija govori o prinošenju djeteta Bogu, ali ne i o krštenju male djece. Samog su Isusa, kao i drugu djecu, njegovi roditelji prinijeli Bogu i zahvalili za život tog djeteta. Predali su Ga Bogu i molili da Božja ruka bude nad Njegovim životom kao vodilja i zaštita. „*Kad je prošlo i vrijeme njihova čišćenja, prema Mojsijevu zakonu, donesoše ga u Jeruzalem da ga prikažu Gospodinu*“ (Luka 2:22).

Isus je bio kršten kao odrasla osoba, svjesna svoje vjere i predanja Bogu.

Da bi se osoba mogla krstiti, ona treba biti svjesna onoga što čini. Krštenje nije tek jedan religiozni obred, već čin koji u duhu ima svoje veliko značenje. Biblija ga uspoređuje sa spasenjem Noe i njegove obitelji u doba potopa. Noa je iz svoje vjere u Boga gradio lađu kako bi se spasio kada navali potop. Bio je spašen ploveći na vodi do kraja potopa.

„U vrijeme Noe gradila se lađa u koju se skloni mali broj - svega osam duša - i bi spašen vodom. Ono što je ona unaprijed označivala, to jest krštenje, spasava sad i vas; i ono nije uklanjanje tjelesne nečistoće, nego Bogu upravljena molitva za dobru savjest, uskrsnućem Isusa Krista“ (1. Petrova 3:20,21). Voda koja je nosila Nou s obitelji u njihovoj lađi bila je znak krštenja koje i nama danas donosi puninu spasenja.

Krštenje je potvrda tvoga odnosa s Kristom. Kada si se obratio, tvoji su ti grijesi bili oprošteni i Bog te učinio novom osobom. Stoga krštenje nije uklanjanje tvojih grijeha ili nečistoće, jer se to već dogodilo. Ono je, naprotiv, Bogu upravljena molitva za dobru savjest, uskrsnućem Isusa Krista. Svojim krštenjem ti zapravo trebaš biti svjestan da svoj život posvećuješ Njemu, te odlučiti živjeti čisto i Njemu ugodno. Krštenjem ti zapravo upravljaš Bogu molitvu da mogneš živjeti čisto, dobre savjesti, po sili Isusovog uskrsnuća. Tvoje krštenje treba odražavati tvoju težnju za svetim življenjem.

Rana Crkva pridavala je veliko značenje krštenju. Iz spisa apostolskih otaca iz 3. stoljeća saznajemo da su se tadašnji kršćani pripremali za krštenje postom. Pri samom činu priznavali su svoje grijeha, odričući se svake vrste idolopoklonstva i vračarstva. Nakon krštenja starješine bi molile za njih.

Isus je rekao: *„Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!“* (Matej 28:19). Ako si se obratio i želiš živjeti ugodno Bogu, postao si Kristovim učenikom i možeš pristupiti krštenju. Kad to učiniš ti se javno predaješ životu učenništva.

Kada se možeš krstiti? Čim si postao učenik. Otkad si se obratio Isusu, možeš se krstiti. Biblija bilježi mnoge slučajeve gdje su se ljudi krstili već istoga dana svog obraćenja, ili vrlo brzo nakon toga (vidi Djela 2:41; 8:12; 8:36-39).

DUHOVNO ZNAČENJE KRŠTENJA

Što ćemo dakle reći? Da dalje ostanemo u grijehu da se poveća milost?

Daleko od toga! Mi koji umrijesmo grijehu, kako da još živimo u njemu? Ili zar ne znate da smo svi koji smo kršteni u Krista Isusa, u njegovu smrt kršteni?

Dakle, s njim smo zajedno ukopani po krštenju u smrt da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom, i mi živjeli novim životom.

Jer ako smo dakle postali jedno s Kristom smrću sličnom njegovoj, bit ćemo i uskrsnućem sličnim njegovu.

Ovo znamo: naš je stari čovjek razapet zajedno s Isusom da se uništi ovaj grešni čovjek, tako da više ne robujemo grijehu, jer tko je mrtav, slobodan je od grijeha.

A ako smo dakle umrli s Kristom, vjerujemo da ćemo i živjeti s njime, jer znamo da Krist, koji je uskrsnuo od mrtvih, više ne umire: smrt nad njim više ne gospodari.

Njegova je smrt bila, jedanput zauvijek, smrt grijehu, a njegov život - život Bogu. Tako i vi smatrajte sebe mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu!

RIMLJANIMA 6:1-11

Krštenje je čin koji ima veliko značenje u duhovnom svijetu. Pri činu krštenja mi se poistovjećujemo s Kristovom smrću i uskrsnućem. Kada bivamo podronjeni pod vodu, mi smo uronjeni u Kristovu smrt. Kada izlazimo iz vode, poistovjećujemo se s Kristovim uskrsnućem.

Mi smo kršteni u Kristovu smrt. Kao što je On umro ovome svijetu i bio pod zemljom i mi podronjavanjem u vodu umiremo ovome svijetu. Otuda i naziv vodeni grob. Činom krštenja pokapa se tvoj stari čovjek, ti umireš grijehu i starom načinu života. Postaješ mrtav svijetu. Ti u tom trenutku prolaziš kroz ono što je i Krist prošao - poistovjećuješ se s Njegovom smrću.

Kada si umro grijehu i svijetu? Onda kada si bio nanovo rođen. Ti si mrtav grijehu i svijetu još i prije krštenja, jer si nanovo rođen, no krštenje je ukop, pogreb starog života, jednom zauvijek. *„Dakle, s njim smo zajedno ukopani po krštenju u smrt da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom, i mi živjeli novim životom“* (stih 4).

U krštenju se, dok smo uronjeni u vodu, poistovjećujemo s Kristovom smrću, a kad izlazimo iz vode, s Kristovim uskrsnućem. Kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih na novi život u slavi, tako i mi izlazimo iz vodenog groba u novi život s Bogom. Naš je stari čovjek pokopan zajedno sa svim grijesima, ovisnostima, ranama i mi uskrisujemo na novi život s Bogom.

„Jer ako smo dakle postali jedno s Kristom smrću sličnom njegovoj, bit ćemo i uskrsnućem sličnim njegovu“ (stih 5). U krštenju mi postajemo jedno s Kristom. To je čin potpunog sjedinjenja s Njime. Postajemo jedno, kao što muž i žena postanu jedno kad sklope brak. To je zapravo potvrda sklapanja saveza s Njim.

Mi smo već upoznali Krista, no sada pred sva tri svijeta, pred Bogom i Njegovim anđelima, pred kraljevstvom tame i pred ljudima, potvrđujemo svoj odnos s Kristom. Ozakonjujemo svoj odnos s Njim.

U činu krštenja ti se potpuno poistovjećuješ s Kristom u Njegovoj smrti i uskrsnuću. Ti tada prolaziš kroz ono kroz što je i On prošao. On je umro svijetu i uskrsnuo u novi život s Bogom. Isto tako i ti umireš grijehu, svijetu i đavlu. Oni više nemaju vlasti nad tobom, te ne moraš biti

pod njihovim utjecajem. Iz vode izlaziš na novi život s Bogom - svet i slobodan život, ugodan Bogu. Više nisi rob grijeha, svojih ovisnosti, niti svijeta. To je ropstvo slomljeno nad tobom i nemoj mu nikada dopustiti da se vrati.

„A ako smo dakle umrli s Kristom, vjerujemo da ćemo i živjeti s njime“ (stih 8). Sada kad si umro grijehu i starom životu, pred tobom je novi život u hodu s Bogom. Iskoristi tu priliku! Hodaj s Njim do kraja svog života!

IVANOVO KRŠTENJE

Bog je pred Kristom poslao glasnika koji je pozivao ljude na pokajanje, obraćenje i sveti život s Bogom, Ivana Krstitelja. On je pripremao ljude za dolazak Spasitelja i upućivao ih da Ga slijede. Ivan Krstitelj je krstio ljude koji su se obratili Bogu.

Pojavi se Ivan Krstitelj u pustinji, propovijedajući krštenje u znak obraćenja za oprostenje grijeha.

MARKO 1:4

Ivan Krstitelj je krstio ljude u znak obraćenja za oprostenje grijeha. Ti su se ljudi iskreno pokajali i željeli slijediti Boga. Ivan ih je upućivao na dolazak Spasitelja.

Ivanovo krštenje je za ono vrijeme bilo dobro, međutim ono nije istovjetno današnjem krštenju u ime Isusa Krista. Ivan, naime, nije mogao krstiti u Isusovu smrt i uskrsnuće, jer Isus još nije umro i uskrsnuo. Tek nakon Isusove smrti i uskrsnuća ustanovljeno je i primjenjivano krštenje u ime Isusa Krista kakvo je ranije opisano.

Ljudi koji su u Novom zavjetu bili kršteni Ivanovim krštenjem trebali su se krstiti i u ime Gospodina Isusa. Ivanovo krštenje bilo je samo u znak obraćenja, a nije značilo i ulazak u Kristovu smrt i uskrsnuće. Jedan takav primjer možemo vidjeti u Djelima apostolskim 19:1-5.

Čak niti Ivanovo krštenje, koje je bilo ustanovljeno od Boga, nije bilo dostatno nakon Kristovog uskrsnuća. Nije, naime, imalo isto značenje i učinak u duhu kao krštenje u ime Gospodina Isusa. *Neophodno je da se obraćena osoba krsti u ime Isusa Krista na biblijski način, jer nikakvo drugo krštenje nema isti učinak u duhu.*

KRŠTENJE U VODI NAKON KRŠTENJA U DUHU

Krštenje u Duhu osoba može primiti prije ili nakon krštenja u vodi. Nema određenog redoslijeda. U pravilu se u Novom zavjetu ljude poticalo da se prvo krste u vodi, a potom na primanje Duha Svetoga. Međutim, nije se uvijek tako i događalo.

Prilikom Petrove propovijedi u Kornelijevoj domu ljudi su se obratili, i odmah primili Duha Svetoga. Nakon toga bili su kršteni u vodi.

Još dok je Petar to govorio, siđe Duh Sveti na sve koji slušahu riječ.

Svi obrezani vjernici koji su dopratili Petra bijahu vrlo iznenađeni što se i na pogane izlío dar - Duh Sveti. Jer ih čuše gdje govore (tuđim) jezicima i slave Boga. Tada Petar reče:

„Zar može tko uskratiti vodu da budu kršteni ovi koji su primili Duha Svetoga kao i mi?“

I naredi da budu kršteni u ime Isusa Krista.

DJELA 10:44-48

Krštenje u vodi nije obred, već je važan čin u tvom kršćanskom životu koji ima veliku moć u duhu. Zato pri krštenju možeš očekivati oslobođenje od pušenja, iscjeljenje ili drugo čudo koje ti je potrebno. Pripremi se za svoje

krštenje, raduj se što ćeš postati jedno s Kristom i očekuj čudo prilikom svoga krštenja!

Dok je Isus bio na zemlji, svojim je učenicima govorio da će im nakon što ode k Ocu poslati Duha Svetog.

*U posljednji dan, glavni
dan blagdana, Isus je stajao
i vikao:*

*„Ako je tko žedan, neka
dođe k meni; i neka pije
tko vjeruje u me. Kako
veli Pismo: ‘Iz njegove će
nutrine poteći potoci žive
vode.’“*

*To reče za Duha kojega
su imali primiti oni koji
vjeruju u njega. Duh, naime,
ne bijaše još dat, jer Isus ne
bi još proslavljen.*

IVAN 7:37-39

KRŠTENJE U DUHU

ISPUNJENJE DUHOM SVETIM

Isus je prorokovao da će oni koji vjeruju u Njega moći primiti Duha Svetog i da će tada iz njihove nutrine poteći potoci žive vode. Duh još nije bio izliven na zemlju jer Isus još nije bio proslavljen.

Nakon svoga uskrsnuća Isus je došao k učenicima i uputio ih da očekuju skori dolazak Duha Svetog na zemlju. Pedeseti dan nakon Uskrsa, to se i dogodilo.

Kad napokon dođe Pedeseti dan, svi bijahu skupljeni na istom mjestu.

Tad iznenada dođe neka huka s neba, kao kad puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili.

I ukazaše im se jezici kao od plamena, i razdijeliše se te nad svakog od njih siđe po jedan.

Svi se oni napuniše Duha Svetoga te počеше govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore.

DJELA APOSTOLSKA 2:1-4

Pedeseti dan nakon Uskrsa, ili na Dan pentekosta, Duh Sveti je bio izliven na zemlju. Petar je kasnije napomenuo: „Ovim se ostvaruje proročanstvo proroka Joela: ‘U posljednje ću

vrijeme - veli Gospodin - izliti od svoga Duha na svako ljudsko biće, te će proricati vaši sinovi i vaše kćeri; vaši će mladići imati viđenja, a vaši starci sne'' (Djela 2:16,17).

Nikada prije u povijesti čovječanstva Duh Sveti nije bio izliven na svako ljudsko biće. U Starom zavjetu Duha Svetog su imali samo pojedini kraljevi, svećenici i proroci židovskog naroda. Običan Ga puk nije imao.

Nakon što je Isus uskrsnuo, poslao je Duha Svetog na zemlju i Njegovi su Ga učenici odmah primili. Bili su kršteni, odnosno ispunjeni Duhom Svetim, te su počeli govoriti tuđim jezicima kako ih je Duh nadahnjivao da govore.

Govorenje tuđim ili drugim jezicima je nadnaravna pojava koja prati krštenje Duhom Svetim. Učenici su govorili jezicima koje nisu poznavali i na taj su način slavili Boga nadahnuti Duhom Svetim.

Duh Sveti je tada bio izliven na zemlju i svaki Ga vjernik otada može primiti. Mogu Ga primiti samo nanovo rođeni vjernici. Svijet ne može imati Duha Svetog.

Prilikom spasenja osoba prima određenu mjeru Duha. No, kada si kršten Duhom Svetim, ispunjen si Njime do te mjere da se iz tebe i prelijeva. Duh Sveti ispuni čitavu tvoju nutrinu. Iz tog se izobilja Duha počnu prelijevati rijeke žive vode, te osoba počne govoriti drugim jezicima.

DAR GOVORA U JEZICIMA

Nakon uskrsnuća, Isus je poslao svoje učenike da idu i propovijedaju Radosnu vijest. Rekao je da će svaki onaj koji povjeruje biti spašen, te će ga pratiti određena čudesa, među njima i govor u drugim ili novim jezicima.

„Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju!

Ova će čudesa pratiti one koji budu vjerovali: pomoću mog imena izgonit će zle duhove; govorit će novim jezicima; zmije će uzimati rukama; ako popiju što smrtonosno, neće im nauditi; na bolesnike stavljat će ruke, i oni će ozdravljati!"

MARKO 16:15,17,18

Dar jezika je jedno od čudesa koja prate nanovo rođene vjernike.

Promotrimo sada što se događa u duhu kada osoba govori u jezicima.

Jer, koji govori tuđim jezikom, ne govori ljudima, nego Bogu; nitko ga, naime, ne razumije; duhom govori tajanstvene stvari.

1. KORINĆANIMA 14:2

Kada govoriš u drugim jezicima, obraćaš se izravno Bogu. Govoriš Mu iz svog duha ravno u Njegov Duh. Nitko te od ljudi ne razumije, pa čak ni ti sam. Duh Sveti ti daje nadahnuće, a On zna što i kako treba moliti. Po daru jezika omogućuje ti da moliš tajanstvene stvari, za koje ljudi ne znaju, ali koje On zna. Primjerice, Duh Sveti može znati da se u duhu nekome sprema nesreća i može te upotrijebiti da je molitvom spriječiš. Ti tada moliš tajanstvene stvari o kojima ljudi ništa ne znaju, no Bog zna.

Onaj koji govori tuđim jezikom izgrađuje sam sebe, dok onaj koji prorokuje izgrađuje Crkvu.

Želio bih da svi govorite tuđim jezicima...

1. KORINĆANIMA 14:4,5

Govorenje u tuđim jezicima izgrađuje tvoj duh. Ono trenira tvoje duhovne mišiće i jača ih jednako kao što i sportaš svaki dan treningom jača svoje mišiće. Sportaš će, ako prestane neko vrijeme trenirati, ili ne trenira redovito,

ispasti iz forme. Isto je tako i u duhu. Izgrađuj svoje duhovne mišiće govoreći i moleći u jezicima svaki dan i bit ćeš snažan u duhu.

Pavao je kazao da bi želio da *svi* govorimo tuđim jezicima. Koliko više to onda Bog želi! Dar govora u jezicima je za svakog vjernika.

Ako se u molitvi služim tuđim jezikom, moj duh moli, ali moj um nema od toga koristi.

Dakle, što slijedi? Molit ću duhom, ali molit ću i umom; pjevat ću hvale duhom, ali pjevat ću ih i umom.

1. KORINĆANIMA 14:14,15

Kada moliš u jezicima, tvoj duh moli. Tvoj se nutarnji čovjek obraća izravno u duhovni svijet. Molitva u jezicima je čista duhovna aktivnost. Kada moliš u tuđem jeziku, tvoj duh moli, no svojim umom ne razumiješ što moliš. Što učiniti? Pavao nas uči da molimo i duhom i umom.

Molit ćemo i u jezicima, dakle duhom, i na materinjem jeziku, dakle umom. Moleći umom ili u razumijevanju usmjerit ćemo molitvu u željenom pravcu, a uz pomoć molitve u jezicima ostvariti veću učinkovitost.

Kombinirana molitva u razumijevanju i u jezicima je novozavjetni način molitve. U Starom su zavjetu molili samo u razumijevanju. Danas, u Novom zavjetu, molitva nam je obogaćena darom jezika i ne trebamo se zadržavati na starozavjetnoj razini molitve. Nemoj, pak, moliti samo u jezicima. Usmjeri svoju molitvu moleći u razumijevanju i onda je podrži koristeći se darom jezika.

Osim molitve možemo i pjevati u jezicima i u razumijevanju. Kada pjevamo u duhu, Duh Sveti nam daje riječi u jezicima, ali i melodiju kojom proslavljamo Boga.

Vi se, ljubljени, naprotiv uzdižite na temelju svoje presvete vjere, molite se uz suradnju Duha Svetoga!

JUDA 20

Kada moliš u jezicima, uzdižeš se i izgrađuješ u svojoj vjeri. Ti tada moliš uz suradnju Duha Svetoga. Zapravo surađuješ s Duhom Svetim. Takva molitva bit će stoga vrlo plodonosna.

Svakodnevna molitva u jezicima vrlo je važna u tvom osobnom duhovnom rastu, kao i za donošenje plodova za Božje Kraljevstvo. Pavao je puno molio u jezicima. Sam je rekao: „Ja, hvala Bogu, govorim tuđim jezicima više od vas svi” (1. Korinćanima 14:18). To je jedna od tajni uspjeha njegove službe.

PRIMANJE DUHA SVETOG

Kako bi netko mogao primiti Duha Svetog, on mora biti spašen. Isus je rekao da će nama, svojim učenicima, dati Duha istine kojega svijet ne može primiti, jer niti Ga vidi niti Ga poznaje (Ivan 14:16,17).

Vjernik može primiti Duha Svetog izravno od Boga ili, češće, polaganjem ruku. Osoba koja je ispunjena Duhom Svetim može položiti ruke na tebe i Duh Sveti će se prelići i bit ćeš ispunjen (vidi Djela 19:6). Vjernik može primiti Duha Svetog i izravno, bez polaganja ruku, jer je Duh izliven po svoj zemlji.

Ako još nisi kršten Duhom Svetim, postoji nekoliko praktičnih koraka kako primiti Duha preko osobe koja je već krštena Njime.

1. Vjeruj da ćeš primiti Duha Svetog onog trenutka kada osoba položi ruke na tebe. Opusti se pred Bogom i gledaj na Njega! Vjeruj da ćeš tada progovoriti u jezicima.

2. *Pij - udahni i vjerom primi Duha Svetog.* Vjeruj da ćeš u trenutku kad udahneš biti ispunjen Duhom Svetim.

3. *Počni govoriti, ali ne više ništa na hrvatskom, već samo u jezicima.* Duh Sveti davat će ti riječi koje ćeš govoriti, no ti si taj koji treba otvarati svoja usta i izgovarati glasove. Ponekad ljudi u ovoj fazi očekuju nešto spektakularno, neki trans ili gubitak nadzora nad vlastitim jezikom. No Duh Sveti ne djeluje na taj način. Govorenje u jezicima ne dolazi uvijek spektakularno, ali je uvijek vrlo jednostavno a pritom nadnaravno.

Djela 2:4 kažu: „*Svi se oni napuniše Duha Svetoga te počеше govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore.*“ Duh Sveti je onaj koji daje nadahnuće, daje ti riječi u drugim jezicima, no ti si taj koji ih trebaš izgovarati.

Ne boj se da ćeš, kada moliš za ispunjenje Duhom Svetim, primiti nešto od đavla ili nešto krivo. Isus to pobija učeći nas: „*I ja vam velim: ustrajno molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se! Jer svatko tko moli, prima; tko traži, nalazi, a otvara se onomu koji kuca. A tko bi od vas, koji je otac, ako bi ga sin zamolio kruha, pružio mu kamen? Ili ako bi ga zamolio ribu, pružio mu mjesto ribe zmi-ju? Ili ako bi ga zamolio jaje, pružio mu štipavca? Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!*“ (Luka 11:9-13).

Kada moliš Oca za ispunjenje Duhom Svetim, sigurno ćeš primiti Duha Svetog.

Govorenje u jezicima oslobađa Božju silu u duhovni svijet i zato ga davao nastoji ugušiti od samog početka. Čim vjernik progovori u jezicima, davao pokušava posijati sumnju. Nastoji ga uvjeriti da govorenje u jezicima nije od Boga, da samo izmišlja te riječi, ili ga uvjerava da nije ni primio dar jezika. Kod nekih izazove nezainteresiranost za molitvu u jezicima, pa uopće ne mole. Ne daj đavlu da ti ukrade ovaj Božji dar! Naredi sumnji i njemu da

se gube od tebe, te nastavi svakodnevno moliti u jezicima.

Ako si primio dar jezika, a govoriš tek nekoliko riječi koje neprestano ponavljaš, govori ih uporno dok ih ne dobiješ više. Ustraješ li u molitvi u jezicima s toliko riječi koliko ih trenutno imaš, razvit ćeš svoj molitveni jezik i osnažiti se u molitvi.

Moli u jezicima svaki dan, izgrađuj se u duhu, moli za druge i s drugima. Razvijaj svoj jezik i svoje duhovne mišiće.

OSOBA DUHA SVETOG

Govorenje u jezicima je vanjski znak ispunjenja Duhom Svetim. Krštenje Duhom Svetim popraćeno je Božjom silom i darom govorenja u jezicima, no to nije sve što primamo. Trebamo znati da kod krštenja Duhom primamo *osobu Duha Svetog*. On se nastanjuje u tebi, a popratna je pojava nadnaravni dar govora u jezicima.

Duh Sveti te ispunio. On živi u tebi. Došao je da ti bude prijatelj, uči te i vodi. Razgovaraj s Duhom Svetim i razvij svoje zajedništvo s Njim! On je tu da te uvede u sasvim novi život s Bogom.

Zamisli, *Bog stanuje u tebi!* Kada je Duh Sveti s tobom, On će ti pomoći u svakoj životnoj situaciji, voditi te, poučiti, pokazati ti istinu, dati ti savjet i ojačati te. Bit će uvijek s tobom! Ako sam Bog živi u tebi, tada je On na tvojoj strani! Gdje su onda tvoji problemi? Oni za Njega nisu ništa! On ih može lako riješiti. Živi li Bog u tebi, tada ćeš Ga zasigurno više upoznati.

Isus je rekao da svijet ne može primiti Duha Svetoga, jer niti Ga vidi niti Ga poznaje. No, mi Ga poznajemo, On boravi s nama i u nama (Ivan 14:17).

Grčka riječ koju je Isus upotrebljavao u Novom zavjetu za Duha Svetog je *parakletos*. Njezino značenje je *branitelj*,

zastupnik, tješitelj, pomoćnik, savjetnik. Duh Sveti je poslan da tako djeluje u tvome životu. Dopusti Mu da ispuni tu ulogu u tebi!

Duh Sveti je tvoj *branitelj* pred Ocem. On te ne osuđuje, već brani. Kada se pokaješ i priznaš svoj grijeh, davao te i dalje želi optuživati za njega. Trebaš znati da ti ga je Bog već oprostio i da te Duh Sveti brani, a ne optužuje. Kada te ljudi progone zbog Krista ti se ne trebaš opravdavati i braniti. Sam Bog će stati na tvoju stranu i On će te braniti. Ti si pred Njime pravedan, a oni su u grijehu.

Duh Sveti je tvoj *zastupnik*. On te poput odvjetnika zastupa pred Ocem.

Duh Sveti je tvoj *tješitelj*. Kada ti je teško, obrati se najprije Njemu. On će te utješiti poput majke i prijatelja. Dat će ti novu snagu i mir.

Duh Sveti je i tvoj *pomoćnik*. On je došao da ti pomogne u svemu, u svakom području tvoga života. Osloni se na Njega i očekuj da ti pomogne u molitvi, svjedočenju, na poslu, u obiteljskim odnosima, u rješavanju svakovrsnih životnih problema. Koliko očekuješ od Njega, toliko će ti Duh Sveti moći pomoći.

Duh Sveti je tvoj *savjetnik*. Često puta sami donosimo odluke u svome životu i kasnije trpimo negativne posljedice zbog nekih od njih. Bog ti je dao svoga Svetog Duha da ti bude savjetnik u svemu. On poznaje stvari i okolnosti daleko bolje od tebe i želi ti uvijek dati dobar savjet i uputstvo. Duh Sveti te upućuje i savjetuje ponajprije kroz Božju Riječ - Bibliju. Ništa što se ne slaže s Božjom Riječi nije došlo od Duha Svetog. On će ti također govoriti i osobno. No, nije potrebno tražiti osobno vodstvo u situacijama o kojima Biblija vrlo jasno govori.

Ne donosi nijednu životnu odluku, a da prije ne čuješ i primiš savjet od Duha Svetog! Neke stvari mogu se činiti vrlo privlačnima i dobrima, no kasnije završe loše. Zato

se ne oslanjaj na vlastiti razum, već traži i poslušaj uputu Duha Svetog.

Duh Sveti je uvijek uz tebe. On ti je prijatelj i potpora. Samo uz Njegovu pomoć postat ćeš jak u duhu.

Razvij svoje zajedništvo s Duhom Svetim. Nemoj moliti u jezicima samo za određene potrebe. Nauči se ponekad moliti u jezicima samo da bi osjetio zajedništvo s Njim. Moli u jezicima i oslušuj Njegov glas. S vremenom ćeš znati prepoznati što je Njegov glas, a koje su tvoje misli. Duh Sveti ti nikada neće reći nešto što nije u skladu s Božjom Riječi.

Dopusti Duhu Svetom kako bi ti služio u molitvi. On ponekad samo donese toplinu Božje ljubavi i obavije te njome. Nekad te potakne da nazoveš nekoga i ohrabriš ga ili pomogneš nekome. Primijeni ono na što te uputi. Prekrasno je živjeti u zajedništvu s Duhom Svetim.

*Ako, naime, mrtvi uistinu
ne uskršavaju, ni Krist nije
uskrsnuo.*

*A ako Krist nije uskrsnuo
bez ikakve je vrijednosti
vaša vjera; vi ste još u
svojim grijesima.*

1. KORINĆANIMA 15:16,17

USKRSNUĆE MRTVIH

Riječi koje je Pavao izgovorio na ovome mjestu su vrlo snažne. On kaže da je kršćanstvo prazna vjera bez Isusovog uskrsnuća. Abraham i Mojsije su dali Židovima prekrasnu vjeru, ali oni nisu uskrsnuli. Buda i Krišna dali su svojim sljedbenicima vjerski nauk, no nisu uskrsnuli. Za razliku od njih Pavao kaže da je Krist uskrsnuo, a ako nije uskrsnuo onda je naša vjera bez vrijednosti.

Iz osobnog iskustva Pavao je znao da je Isus uskrsnuo. Za putovanja u Damask Pavao je susreo Isusa i to je potpuno promijenilo njegov život. Pavao je susreo uskrslog Isusa, no nije i jedini koji Ga je vidio uskrslog. On kaže da je više od petsto ljudi imalo taj blagoslov.

Tu istinu pokazuje činjenica da se njihov odnos prema životu i smrti potpuno promijenio. Sam Pavao to izražava riječima: „*Za mene je uistinu život Krist, a smrt dobitak*“ (Filiplijanima 1:21).

Svi rani apostoli, osim Ivana, bili su toliko sigurni u Isusovu pobjedu nad smrću da se nisu dali pokolebati pred prijetnjom smrti. Dapače, oni su radosno primili svoju smrt kao svjedočanstvo svoje vjere u uskrsnuće.

Pri mome obraćenju, dok sam čitao Evanđelje po Ivanu, osvjedočen u istinitost napisanog, Isus je ušao u moju sobu. Bio sam u molitvi i nisam se okrenuo i pogledao u Njega ali sam jasno znao da je On u sobi i da će učiniti nešto u mome životu. U međuvremenu sam čitao ili čuo svjedočanstva mnogih ljudi koji su u zadnjih pedesetak godina imali priliku vidjeti i razgovarati s tim istim Isusom, koji je uskrsnuo prije oko dvije tisuće godina.

ŠTO JE USKRSNUĆE?

Uskrsnuće je Božja transformacija čovjeka koja ga priprema za život u vječnosti. U uskrsnuću on ili ona dobivaju novo uskrslo tijelo. Uskrsnuće vjernika u fizičkom tijelu dogodit će se za Isusovog ponovnog dolaska (1. Korinćanima 15:23). Oni koji umiru u Kristu prije nego što Gospodin dođe imaju duhovna tijela.

„Kad Janje otvori peti pečat, opazih pod žrtvenikom duše zaklanih zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva koje su držali. Oni počеше vikati svom snagom: ‘Dokle ćeš, sveti i pravi Vrhovniče, odgađati sud i osvetu naše krvi nad stanovnicima zemlje?’ Tada je svakome od njih dana bijela haljina i rečeno im je da se strpe još malo vremena dok se ne ispuni broj njihovih sudrugova u službi i njihove braće koji imaju biti ubijeni kao i oni“ (Otkrivenje 6:9-11).

Zapazite da su mučenici koji su ubijeni zbog Riječi Božje (Isus je Riječ koja je tijelom postala) i zbog svoga svjedočanstva (glede Riječi) bili potpuno svjesni gdje su, što im se dogodilo i što se događa. Oni su imali misli, osjećaje i volju. Bili su preplavljeni sjećanjima, željama i osjećajima. No još nisu imali i proslavljena tijela. Oni će pri Isusovom dolasku doći s njim (1. Solunjanima 3:13; 4:13,14). Na glas Božje trube oni će prvi uskrsnuti, a mi preostali dobit ćemo nova tjelesa (1. Solunjanima 4:16,17). U tren oka živi

će biti preobraženi i zemaljska će se tijela promijeniti u tijelo, poput Isusovog.

Iako je uskrsnuće od mrtvih jedna od osnovnih kršćanskih doktrina, postoje ljudi koji sebe drže vjernicima, a ne vjeruju u uskrsnuće. „Kako to može biti?“ – zapitkuju.

Svake godine vidimo svojevrsne oblike uskrsnuća. Kada priroda u proljeće oživi i ozeleni, to je navještaj uskrsnuća. Svaki novi izlazak sunca je oblik uskrsnuća.

Biblija nam govori: *„Ali netko će pitati: Kako uskršavaju mrtvi? S kakvim li se tijelom pojavljuju? Bezumniče! Ono što ti siješ ne oživljuje ako ne umre. I ono što siješ nije lik koji će se pojaviti, već golo zrno, recimo, pšenice ili kakvog drugog sjemena. A Bog mu daje lik kakav hoće, i to svakome sjemenu njegov vlastiti lik“* (1. Korinćanima 15:35-40).

Kada sam bio u vojsci dobili smo zadatak da posadimo krumpir. Isjekli bi ga na komade, stavili u uzoranu zemlju i zatrpali. Kada je plod dozrio, povelili su nas da pokupimo krumpir. Dok smo razgrtali zemlju nalazili smo velike nove krumpire. Izrezanih krumpira, koje smo posadili, u zemlji više nije bilo. Ti stari i naborani dijelovi krumpira su „uskrsnuli“ i bili umnoženi. Oni su imali nova, drugačija „tjelesa“.

„Tako je i s uskrsnućem mrtvih: sije se u raspadljivosti, uskršava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskršava u slavi; sije se u slabosti, uskršava sa silom; sije se tijelo zemaljsko, uskršava tijelo duhovno. Ako postoji zemaljsko tijelo, postoji i duhovno“ (1. Korinćanima 15:42-44).

Kako izgleda to uskrsnulo tijelo? Ne znamo točno ali znamo da je neraspadljivo, slavno, puno sile i duhovno. Sve dotle dok ga imamo (imat ćemo) to nije problem. Ne dobijemo li ga, to će biti problem.

„Zatim ‘opazih prijestolja’, i onima što sjedoše na njih ‘bi dana vlast da sude’. Opazih duše pogubljenih zbog Isusovog svjedočanstva i Riječi Božje, i sve one koji nisu primili žiga na svom čelu i na svojoj ruci. Oni oživješe i kraljevaše s Kristom

tisuću godina. Ostali mrtvaci ne oživoješe dok se nije navršilo tisuću godina. Ovo je prvo uskrsnuće. Blažen i svet tko je dionik ovoga prvog uskrsnuća! Nad ovima druga smrt nema vlasti, nego će biti 'svećenici Božji' i Kristovi i s njime će kraljevati tisuću godina. A kad prođe tisuću godina, sotona će biti pušten iz svoje tamnice. Izići će da zavodi narode 'na četiri kraja zemlje' – 'Goga i Magoga' – da ih skupi za rat tako mnogobrojne kao pijesak morski" (Otkrivenje 20:4-8).

RAZLIČITA USKRSNUĆA

Ovi nam stihovi otkrivaju da postoji više od jednog uskrsnuća. Uskrsnuće koje donosi blagoslov je prvo uskrsnuće. Riječ govori: „*Blažen i svet tko je dionik ovog prvog uskrsnuća!*“ Drugim riječima, jao onomu tko to nije.

Prvo uskrsnuće osigurava kraljevsku poziciju i slobodu od druge smrti. Dionici tog uskrsnuća su oni koji su se držali (ili drže) Isusova svjedočanstva i Riječi Božje. Isusovo svjedočanstvo je Novi zavjet. Isus je Riječ Božja (Ivan 1:1,14). Kada se odrekemo učenja Novoga zavjeta i Isusa tada gubimo mogućnost prvog uskrsnuća. To odricanje podrazumijeva odbacivanje Isusa i biblijskog nauka, odnosno poništavanje vrhovnog autoriteta Isusa i Novoga zavjeta.

Dionici prvog uskrsnuća neće biti oni koji su se primanjem žiga zvijeri poistovjetili sa svijetom.

Idolopoklonstvo – štovanje stvorenja mjesto Stvoritelja – je smrtni grijeh. Klanjanje i molitva pred kipovima od zlata, kamena ili drveta, odnosno utjecanje različitim bogovima ili svecima, jest štovanje stvorenja mjesto Stvoritelja.

U 17. i 18. poglavlju čitamo o tome kako zvijer surađuje s bićem u obliku žene. Ona jaše na zvijeri, i zvijer joj pomaže. Biblija je naziva bludnicom (Otkrivenje 17:2). Ta žena nosi bogopogrдне titule. Ona si prisvaja božanske osobine i moći. Sebe izjednačuje s Bogom odvlačeći po-

zornost onih koji traže Boga. Ona je idol, objekt štovanja, molitvi i zavjeta.

Svi oni koji su u idolopoklonstvu i štuju stvorenje umjesto Stvoritelja, neće biti dionici prvog uskrsnuća. Kako ne bi bilo nejasnoća o tome što je stvorenje, a što nije, ja ću pojednostaviti. Stvorenje je sve što nije Otac, Sin i Duh Sveti. Anđeli, demoni, ljudi, umjetnička djela, kipovi i drugo su stvorenja.

Umrli ljudi poput svetaca, nacionalnih predaka i sportskih junaka koji su dignuti na poziciju gdje im se ljudi mole, štuju ih, zavjetuju im se ili se stavljaju pod njihovu zaštitu, su idoli koji su postali rivali Bogu. Iako su to samo stvorenja, pojedinci pa čak i narodi uzdigli su ih na položaj božanstva. Mole im se ili zavjetuju. To je duhovni blud ili idolopoklonstvo.

Svi koji tako čine neće biti dionici prvog uskrsnuća. Prvi će uskrsnuti pravednici, oni koji su činili dobro u Božjim očima. Imat će vječni život, njegovu božansku kvalitetu i živjeti u vječnosti s Bogom.

Nepravednici, odnosno oni koji nisu činili dobro u Božjim očima, također će uskrsnuti, ali bez kvalitetnog života. Oni će, nažalost, otići u propast. Isus to govori ovim riječima: *„Ne čudite se tomu! Dolazi, naime, čas kada će svi koji počivaju u grobovima čuti njegov glas, te izići iz njih: koji su činili dobro, na uskrsnuće – na život; koji su činili zlo, na uskrsnuće – na propast“* (Ivan 5:28,29).

U Starom zavjetu prorok Danijel također govori o tome. On kaže da će se nepravednici probuditi za vječnu sramotu i gadost. *„Tada će se probuditi mnogi koji snivaju u prahu zemljinu; jedni za vječni život, drugi za sramotu, za vječnu gadost“* (Daniel 12:2).

To je razumijevanje bilo opće prihvaćeno među Židovima u Pavlovo vrijeme, tako da on svjedoči za njih i za sebe. *„Ja se uzdam u Boga, kao što se uzdaju oni sami, da će uskrsnuti pravedni i nepravedni“* (Djela 24:15).

Istu tu nadu i vjeru imale su tisuće kršćana za vrijeme rimskih progona ili srednjovjekovnih papinskih progona, onih koji su se vraćali izvornom kršćanstvu.

Čvrsta je nada svakog vjernika i svake nove generacije kršćana. Jednog dana naša će zemaljska tjelesa biti zamijenjena novim uskrsnim i proslavljenim. Pavao govori o toj nadi u 2. Korinćanima 5:1-5. *„Dakako, znamo: ako se ovaj šator – naša zemaljska kuća – ruši, imamo zgradu koja je djelo Božje – vječnu kuću na nebesima – koja nije sagrađena ljudskom rukom. I zato uzdišemo i vruće želimo da budemo obučeni u naš nebeski stan; tako obučeni nećemo se naći goli. Uistinu, mi koji živimo u ovom šatoru uzdišemo u tegobi što se ne želimo svući, nego na ovo obući drugo, da tako život proguta ono što je smrtno. A onaj koji nas je na ovo isto pobudio jest Bog; onaj koji nam dade zalog – Duha“* (2. Korinćanima 5:1-5).

Svi mi čekamo da budemo obučeni u svoj „nebeski stan“, gdje ćemo živjeti u novom, pravednom i radosnom svijetu. Slava Bogu za uskrsnuće!

*Zato pustimo na
stranu početnu nauku o
Kristu i težimo za onim
što spada na zrele, ne
postavljajući ponovo
temelja odvrćanjem od
mrtvih djela, vjerom u
Boga, naukom o (obrednim)
pranjima i polaganju
ruku, o uskrsnuću mrtvih i
vječnom sudu.*

HEBREJIMA 6:1,2

VJEČNI SUD – BOŽJI SUDOVİ

Prolazeći kroz šest biblijskih temelja iz šestog poglavlja Poslanice Hebrejima, vidimo da su oni podijeljeni u tri grupe. Prve dvije govore o poslušnosti Bogu i odnosu s Njim. Druge dvije govore o praksi, odnosno sakramentima, a zadnje dvije o budućim stvarima. Posljednja od temeljnih istina svjedoči o vječnom sudu.

Mnogi liberalni ili u svom razmišljanju „slobodni“ ljudi žive u samopravednosti i tvrde da im nitko neće i nema pravo suditi. Ne promijene li svoje mišljenje, jednog se dana mogu jako iznenaditi.

Dok gledamo svijet oko nas, zla i nepravde koja se događaju često nas zgroze. Nedavno sam gledao Spielbergov film „Amistad“, o istinitim događajima povezanim s trgovinom robljem, i bio sam zgranut. Slike silovanja, izgladnjivanja, mučenja i ubojstava, koja su počinjena, u nama izazivaju mučninu. Zar oni koji čine zlo ne trebaju biti kažnjeni?

Hvala Bogu za državnu vlast, sudove i suce, koji nastoje donijeti pravedne sudove. Hvala Bogu za vojsku i policiju koji nas štite od zla i nepravednosti. Znamo da ni oni nisu savršeni, ali što bi bilo kad ne bismo imali zašti-

tu? No, ako i oni ne izvrše pravdu, iznad njih postoji viši sud.

Hebrejska biblijska riječ za sud je riječ „*mishpat*“ od riječi „*shaphat*“ (suditi), opisuje pojam učiniti pravo. Svi su Božji sudovi pravedni. Ljudski sudovi, nažalost, mogu ostaviti krivce nekažnjenim, a žrtve povrijeđenima ili uništenima. Ponekad i države donose nepravedne zakone, a sudovi ih provode. Utjeha je, da će u svemu, zadnju riječ imati Bog. Psalmist nam govori: „*Zar je bezbožno suditište u savezu s tobom kad nevolje stvara pod izlikom zakona? Nek samo pritišću dušu pravednog, nek osuđuju krv nedužnu: Jahve mi je utorda, Bog – hrid utočišta moga. Platit će im bezakonje njihovo, njihovom će ih zloćom istrijebiti, istrijebit će ih Jahve, Bog naš*“ (Psalam 94:20-23).

Samo Bog je vrhovni i konačni sudac. On sve vidi i zna i donosi pravednu presudu.

Bog je pravedan i istinit. Psalmist objavljuje: „*Raduj se, nebo, i kliči, zemljo! Neka huči more i što je u njemu! Nek se raduje polje i što je na njemu, neka klikće šumsko drveće pred Jahvom, jer dolazi, jer dolazi suditi zemlju. Sudit će svijetu u pravdi i narodima u istini svojoj*“ (Psalam 96:11-13).

Psalam 98:7-9 govori: „*Neka huči more i što je u njemu, krug zemaljski i stanovnici njegovi! Rijeke nek plješću rukama, zajedno s njima neka se brda raduju! Jer Jahve dolazi, dolazi suditi zemlji. Vladat će krugom zemaljskim po pravdi i pucima po pravici.*“

Bog će suditi pravedno svim ljudima, bili oni bogati ili siromašni, obrazovani ili ne, kraljevi ili predsjednici, pape ili ateisti. Bog sudi nepristrano. Ponovljeni zakon 10:17,18 nam govori: „*Jer Jahve, Bog vaš, Bog nad bogovima, Gospodar nad gospodarima, Bog velik, jak i strašan, koji nije pristran i ne da se podmititi; daje pravdu siroti i udovici; ljubi pridošlicu, daje mu hranu i odjeću.*“

Novi zavjet jasno potvrđuje: „*U Boga nema pristranosti*“ (Rimljanima 2:11). Bez obzira tko smo mi ili koga imamo

za prijatelja ili zaštitnika, to ne impresionira Boga. On nije pristran i neće nepravедnosti „progledati kroz prste“.

OTKRIVENE TAJNE

Bog će na kraju svima pravedno presuditi jer On sve zna. Ništa Mu nije skriveno. Biblija govori o danu u kojem će Bog suditi ljudske tajne (Rimljanima 2:16).

Isus nam kaže da nema ništa tajno što se neće očitovati javno. Sva naša djela jednom će postati očita i drugima. Bog će ih „iznijeti na površinu“. On pozna našu nutrinu – nakane i namisli srca (Hebrejima 4:12). Pred Njim ne možemo ništa prikriti.

Bog će pravedno prosuditi jer On ima vrhovnu moć izvršenja suda. Nitko Mu se neće moći suprotstaviti i oduprijeti. Psalam 14:4-7 nam govori: *„Neće li se urazumiti svi što bezakonje čine, koji proždiru narod moj kao da jedu kruha? Ne zazivaju ime Jahvino: jednom će drhtati od straha, jer je Bog s rodom pravednim. Želite razbiti nakane ubogog: Jahve je utočište njegovo. O neka dođe sa Siona spas Izraelu! Kad Jahve promijeni udes naroda svoga, klicat će Jakov, radovat se Izrael.“*

Bog je Stvoritelj svega svemira. Biblija govori da On, snagom svoje riječi, održava red u svemiru (Hebrejima 1:3). Kad bi On dah svoj u se povukao, sva bića bi odjednom izdahnula (Job 34:14,15).

Bog je svemoćan, sveznajući i pravedan. Job nam govori: *„Nema toga mraka niti crne tmine gdje bi se mogli zlikovci sakriti. Bog nikome unaprijed ne kaže kad će na sud pred njega stupiti. Bez saslušanja on satire jake i stavlja druge na njihovo mjesto“* (Job 34:22-24).

RAZLIČITI BOŽJI SUDOVİ

Biblija govori o različitim Božjim sudovima. Neki Božji sudovi su „ugrađeni“ u stvorenje. Biblija govori o zako-

nu sjetve i žetve. Što čovjek čini, to mu se na kraju i vraća. Mislim da su mnogi ljudi to i iskusili na svojoj koži.

Neki su se Božji sudovi već dogodili. Sud nad Adamom i Evom, potop u Noino vrijeme, uništenje Sodome i Gomore. Kad proučavamo Bibliju možemo vidjeti brojne, već izvršene Božje sudove.

Mnogi će se sudovi na zemlji tek dogoditi. Jedan od tih sudova je sud nad narodima. Prorok Joel govori o tome.

Jer, gle, u one dane i u ono vrijeme, kad okrenem udes Judeji i Jeruzalemu, sakupit ću sve narode i povesti ih u dolinu Jošafat. Ondje ću im suditi zbog Izraela, naroda mog i moje baštine, koju rastjeraše među narode i razdijeliše moju zemlju među se.

JOEL 4:1,2

Prorok Zaharija 12:9-11 to potvrđuje.

Način na koji se narodi odnose prema izraelskom narodu odlučuje i o tome kako će se Bog ponašati prema njima. Nažalost, mnogi će „kršćanski“ narodi trpjeti Božju kaznu, jer su imali krivi odnos prema Izraelcima. Antisemitizam je sotonski izum da donese prokletstvo onima koji ga prihvate.

SUD NAD „CRKVOM BLUDNICOM“

Kao što je Bog kaznio Izraela zbog ne prihvaćanja Mesije (Luka 21:20-24), tako će kazniti i nevjernu crkvu zbog idolopoklonstva, odnosno bludničenja.

Cijelo 17. i 18. poglavlje knjige Otkrivenja govori o sudu crkvi koja osim jedinoga Boga ima i druge bogove. Ti drugi bogovi su duhovna ili materijalna bića ili stvari kojima se oni mole, zavjetuju i slave ih. To su također ovozemaljske stvari poput novca, slave, moći ili sličnog.

Idolopoklonici postaju sluge osobama i stvarima umjesto Bogu i Njegovoj Riječi. Nažalost, jednog će dana mnogi ljudi otkriti da su bili dio one crkve koju Biblija naziva bludnicom. Zato što u njoj ima ljudi koji vole i žele iskreno služiti Bogu, On ih poziva da izađu iz takve crkvene organizacije.

Uto čuh drugi glas s neba gdje govori: „Izađi iz nje, moj narode, da ne postanete sudionici njezinih grijeha i da ne dijelite njezinih zala!

Jer, njezini su grijesi doprli do neba i Bog se sjetio njezinih opaćina.

Platite joj kao što je i ona plaćala! Vratite joj dvostruko prema njezinim djelima. U čašu u koju je lijevala ulijte joj dvostruko!“

OTKRIVENJE 18:4-6

SUD NAD VJERNICIMA

Drugi Božji sud koji se događa s ove strane vječnosti sudi načinu vjernikova života. „Neka svatko ispita samog sebe te onda jede od kruha i pije iz kaleža, jer tko jede i pije, osuđu svoju jede i pije ako u tome ne razabire Tijelo. Zbog toga su među vama mnogi slabi i bolesni, mnogi umiru. Kada bismo sami sebe prosuđivali, ne bismo bili kažnjavani. A Gospodin nas kaznama popravlja da ne budemo osuđeni sa svijetom“ (1. Korinćanima 11:28-32).

Mnogi drugi dijelovi Biblije govore o tome (Hebrejima 12:3-13, Ivan 15:1 i drugi).

Bog nije nepravedan te bi vjernicima tolerirao život u grijehu. On nas kažnjava da ne budemo osuđeni sa svijetom. Nažalost, neki vjernici trpe bolesti, slabosti pa i umiru zbog svoje tvrdoglavosti i samovolje.

Vjernici će također proći drugi sud u vječnosti.

Zato mu se uporno nastojimo svidjeti, bilo da ostajemo (u tijelu), bilo da odlazimo (iz njega), jer nam se svima treba pojaviti pred sudom Kristovim, da svaki primi što je zaslužio: nagradu ili kaznu, već prema tome što je za zemaljskoga života činio.

2. KORINĆANIMA 5:9,10

Svaki vjernik, bez obzira na svoju ulogu u tijelu Kristovom, stat će pred Boga i dati račun za sebe. Bog nas opominje. „A ti, zašto sudiš brata svog? Ili ti, zašto prezireš brata svoga? Ta, svi ćemo stajati pred Božjim sudom, jer stoji pisano: ‘Tako mi života – veli Gospodin – meni će se pokloniti svako koljeno, i svaki će jezik hvaliti Boga.’ Prema tome, svaki od nas dat će Bogu račun sam za se“ (Rimljanima 14:10-12).

Ovaj sud nije pitanje, hoćemo li biti u raju, već što ćemo činiti u vječnosti. Koliko ćemo vlasti imati i koju funkciju obavljati. Luka 19:11-27 govori o tome.

„Sigurna je ova riječ: ‘Ako smo s njim umrli, s njim ćemo i živjeti; ako smo ustrajni, s njim ćemo i kraljevati; ako ga se odrećemo, i on će se nas odreći; ako smo nevjerni – on ostaje vjeran! Ne može se, naime, odreći sam sebe’“ (2. Timoteju 2:11-13).

SUD NAD ANĐELIMA

Biblija govori i o Božjem sudu nad palim anđelima i svijetom. „Htio bih vas podsjetiti – premda vi znate sve jedanput zauvijek – kako je Gospodin, pošto je spasio izabrani narod iz egipatske zemlje, uništio zatim one koji nisu vjerovali te kako je ostavio u vječnim okovima, paklenom tamom pokrivene, za sud velikoga Dana anđele koji nisu sačuvali svoje dostojanstvo, nego su ostavili svoje boravište“ (Juda 5,6).

Zar ne znate da će sveti suditi svijetu? Pa ako ćete vi suditi svijetu, zar niste dostojni suditi u sitnicama?

***Ne znate li da ćemo suditi anđelima! Koliko
više onda u svagdašnjem!***

1. KORINĆANIMA 6:2,3

Kako vidimo u 1. Korinćanima, Bog će taj sud prepustiti vjernicima.

VJEČNI SUD

No vjerojatno je najveći sud, takozvani vječni sud, koji će biti izvršen nad nevjernicima.

Kao što smo već spomenuli, postoje ljudi koji misle da im nitko neće i nema pravo suditi. „Što ja radim, to je moja stvar“, zanose se takvi. „Moj život - moja stvar.“

Naš život nije naša stvar! On je dar Božji. Sve što činimo u svom životu utječe na nas, ali i na one oko nas. Možemo biti pozitivan ili negativan primjer. Svojim životom mi služimo Bogu ili đavlu. Ako ne služimo Bogu, tada ne služimo Onome koji nam je darovao život.

Neki se ljudi lakomisleno tješe: „Bog je ljubav – Bog neće nikoga kazniti.“ Oni zaboravljaju da je Bog pravedan i svet. Kad bi zli i dobri imali iste sudbine u vječnosti, Bog bi bio nepravedan. Ako se zli i opaki ne bi kaznili za zlo koje čine, Bog bi bio nepravedan.

Pišući Solunjanima apostol Pavao ih hvali zbog njihove postojanosti u progonstvima i nevoljama, te im govori: *„Da, pravedno je pred Bogom da vašim mučiteljima zauzvrat dadne muku, a vama, mučenima, pokoj zajedno s nama, kad se ‘u plamenom ognju’ objavi s neba Gospodin Isus u pratnji svoje anđeoske vojske, ‘koji će se osvetiti onima koji neće da priznaju Boga i koji se ne pokoravaju’ Radosnoj vijesti o našem Gospodinu Isusu. Oni će biti kažnjeni vječnom propašću: udaljeni ‘od Gospodnjeg lica i od njegove silne slave onoga dana kada dođe da se proslavi u svojim svetima’ i ‘da pobudi udivlje-*

nje' u svima koji prigriše vjeru. Vi ste, naime, povjerovali svjedočanstvu koje smo vam donijeli" (2. Solunjanima 1:6-10).

Pavao potaknut Duhom Svetim piše kako je pravedno da Bog mučiteljima uzvрати mukom. Prisjetimo se kršćana, koji su progonjeni, mučeni, spaljivani, bacani lavovima i ubijani na druge načine. Pomislite na žene koje su silovane i zlostavljane, na djecu i mnoge druge kojima je nanesena nepravda. Zar bi bilo u redu da njihovi zlostavljači i ubojice prođu nekažnjeni? Tko god ima osjećaj za pravednost, misli da bi svi koji čine nepravdu trebali biti kažnjeni za svoja zla djela.

Zato je Bog odredio vječni sud koji će u budućnosti razotkriti sva zlodjela, nasilja i buntovnost. Bilo u odnosu na Boga, bilo u odnosu prema Njegovom stvorenju.

Iste nam je događaje i sam Isus navijestio više puta. *„Kao što se ljulj skuplja i baca u oganj, tako će biti i na svršetku svijeta. Sin će Čovječji izaslati svoje anđele da pokaupе iz njegova kraljevstva sve zavodnike i zlikovce te da ih bace u ognjenu peć, gdje će biti plač i škrgut zuba. Tada će pravednici zasjati poput sunca u kraljevstvu Oca svojega. Tko ima uši, neka čuje!“ (Matej 13:40-43).*

„Nadalje: kraljevstvo je nebesko slično velikoj mreži koja se baci u more i uhvati svakovrsne ribe. Kad se napuni, ribari je izvuku na obalu te sjednu i pokaupе dobre ribe u posude, a rđave izbace. Izići će anđeli, odijelit će zle od pravednika te će ih baciti u ognjenu peć, gdje će biti plač i škrgut zuba“ (Matej 13:47-50).

Vjerujem da svaki kršćanin jasno vjeruje kako je Isus znao o čemu govori. Nitko nije toliko duhovan da može znati bolje od Njega.

Govoreći o vječnom sudu knjiga Otkrivenja nam govori:

‘Zatim opazih’ veliko bijelo ‘prijestolje’ i onoga koji ‘je sjedio’ na njemu. ‘Ispred njego-

va lica iščeznu zemlja' i nebo. Ni trag im nije ostao!

I opazih mrtvace, male i velike, gdje stoje pred prijestoljem. 'I otvoriše se knjige.' I druga 'knjiga', knjiga 'života', bi otvorena. Tada su mrtvaci suđeni prema onom što je napisano u knjigama, 'po svojim djelima'.

More predade mrtvace koji su se nalazili u njemu; Smrt i Podzemlje predadoše mrtvace koje su držali. I bili su suđeni, svaki 'po svojim djelima'.

Tada su Smrt i Podzemni svijet bili bačeni u ognjeno jezero – ognjeno jezero, to je druga smrt.

I tko se god ne 'nađe upisan u knjizi života' bi bačen u ognjeno jezero.

OTKRIVENJE 20:11-15

Svi oni čija imena nisu upisana u knjizi života, potvrđi će se sudu. Bez obzira na svoje vjerovanje, želje ili stavove.

Mrtvima će se suditi po njihovim djelima (Otkrivenje 20:3). Ne po tome što je netko učinio za njih, već po onome što su sami činili i vjerovali. Postoje ljudi koji se zanosе, da ih nečija tuđa ljudska djela mogu odvesti u raj. Misle da ih nešto novca danog crkvenom službeniku ili nečije molitve, nakon njihove smrti, mogu dovesti u raj. To je zabluda. Svi ćemo biti suđeni po svojim djelima.

Poslanica Hebrejima nam govori: „I kao što je ljudima određeno samo jedanput umrijeti – potom dolazi sud“ (Hebrejima 9:27).

Kada umremo, stat ćemo pred Boga. On je Sudac. Nakon smrti dolazi sud. Vječni će sud donijeti konačnu presudu u živote mnoštva ljudi. Nažalost, za one koji nisu upisani u knjizi života, presuda će biti bacanje u ognjeno jezero.

To je mjesto u koje će biti bačeni đavao i njegovi podanici. Tamo će biti mučeni u vijeke vjekova (Otkrivenje 20:10). Grozno je i neopisivo to mjesto boli gdje će valovi ključale lave i sumpora stalno prekrivati one koji su u njemu. Među ostalima, tamo će se naći kukavice, ubojice, bludnici, vračari, idolopoklonici i svi lašci (Otkrivenje 21:8).

Bitno se razlikuju sudbine onih koji su upisani u knjizi života, od onih koji će biti bačeni u ognjeno jezero.

BOŽJE SPASENJE

Možda se pitaš kako se tvoje ime može naći upisano u knjizi života. Ne čine li svi ljudi ponekad neki grijeh? Istina, svi ljudi su činili ili ponekad učine nešto što je grijeh. Ali zbog toga što su prihvatili poistovjetiti se s Kristom, i dragovoljno pristali na Njegovo gospodstvo u svom životu, Bog ih upisuje u knjigu života.

Isus se poistovjetio s nama kako bi nam omogućio izlaz iz vlasti grijeha i smrti. Isus je Božje rješenje našeg problema. Kada je umirao na križu kao naknadnica za naše grijeha (Izaija 53:1-10), Isus je na sebe uzeo i Božju srdžbu. Poistovjetivši se s nama omogućio nam je da budemo opravdani po vjeri. Primajući Ga za svoga Gospodara odlučili smo prihvatiti Njegova pravila ponašanja, Njegov stil života. Budući da je On ugodio Ocu po Njemu i mi postajemo Bogu ugodni, prihvaćeni i voljeni.

To je Božje djelo. On nas je ljubio, otkupio i opravdao. Zbog vjere našeg srca i prihvaćanja Isusa, imena nam se upisuju u knjigu života.

Biblija govori o određenom broju „pogana“ koji trebaju ući u Kraljevstvo Božje (Rimljanima 11:25).

Je li i tvoje ime upisano u knjigu života?

Ako nije, potrudi se da bude čim prije upisano. Kada se ispuni broj onih koji trebaju biti upisani bit će ti prekasno.

Zato se požuri! Učini to odmah. Pokaj se za svoje grijehе i vjeruj u Isusa. Učini Njegov nauk standardom u svom životu pa ćeš uživati radost i Božju ljubav kroz vječnost.

MOLITVA SPASENJA

Dragi prijatelju, ukoliko nikada do sada nisi pozvao Isusa u svoje srce, te da vodi tvoj život, pomoli se ovu molitvu:

„Nebeski Oče, dolazim k Tebi i kajem se
na svojim grijesima. Vjerujem da si poslao
svoga Sina na svijet da pretrpi kaznu i umre
za moje grijehе. Vjerujem da je
Isus uskrsnuo od mrtvih.
Isuse, dođi u moje srce. Želim biti Tvoj
učenik i predajem Ti svoj život. Vodi me!
Hvala ti na Tvojој neizmјernoј ljubavi!
Amen.“

Ako ti je potreban savjet ili pomoć u tvom duhovnom rastu, molimo te, kontaktiraj nas.

Posjetite nas!

1. Kršćanski centar "Riječ Života" ZAGREB

ADRESA SASTAJANJA: Žitnjak bb, Zagreb

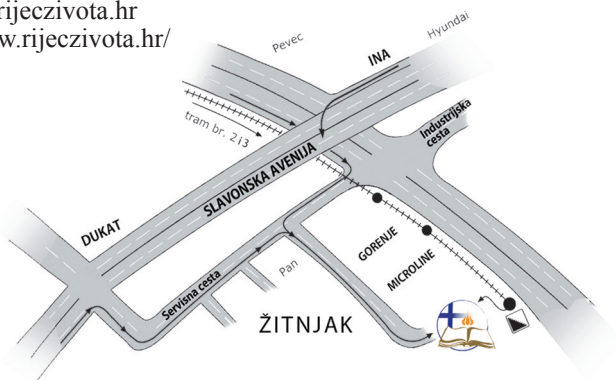
BOGOSLUŽJA: četvrtkom u 19h, nedjeljom u 18h

ADRESA ZA PISMENE POŠILJKE: P.P. 205, 10040 Zagreb - Dubrava

TEL: 01/2911-942

EMAIL: zagreb@rijeczivota.hr

WEB: <http://www.rijeczivota.hr/>

2. Kršćanski centar "Riječ Života" BJELOVAR

ADRESA SASTAJANJA: Trg Ante Starčevića 15, 43000 Bjelovar

BOGOSLUŽJA: četvrtkom u 19h, nedjeljom u 18h

TEL: 098/964-8170, pastor Tomislav Granić

EMAIL: bjelovar@rijeczivota.hr

3. Misijska postaja "Riječ Života" ČAZMA

ADRESA SASTAJANJA: Hrvatskih branitelja b.b., 43240 Čazma

BOGOSLUŽJA: nedjeljom u 18h

MOLITVA I SLAVLJENJE: srijedom 19 sati

TEL: 099/2727-774, Darko Janžek

EMAIL: cazma@rijeczivota.hr

4. Kršćanski centar "Riječ Života" DUBROVNIK

ADRESA SASTAJANJA: Augusta Šenoa 2, 20000 Dubrovnik

BOGOSLUŽJA: četvrtkom u 19h, nedjeljom u 10h

TEL: 020/332-728 ili 091/7952789, pastori Robert i Paola Starčić

EMAIL: dubrovnik@rijeczivota.hr

5. Misijska postaja "Riječ Života" KARLOVAC

ADRESA SASTAJANJA: Hotel Carlstadt

BOGOSLUŽJA: utorkom od 19:00

TEL: 091/3911-942, Petar Fabijanić

EMAIL: pkfabijanic@inet.hr

6. Misijska postaja "Riječ Života" KORČULA - Blato

SASTANCI se održavaju petkom, svaka dva tjedna

TEL: 091/7952-789, Robert Starčić

7. Kršćanski centar “Riječ Života” KRIŽEVCI

ADRESA SASTAJANJA: Mažuranićev Trg 5, 48260 Križevci

BOGOSLUŽJA: nedjeljom u 10h

TEL: pastor Tomislav Granić 098/9648 170

8. Kršćanski centar “Riječ Života” OSIJEK

ADRESA SASTAJANJA: Opatijska 26c (JUG II), 31000 Osijek

BOGOSLUŽJA: srijedom u 19h, nedjeljom u 10h

TEL: 031/563-398

EMAIL: osijek@rijeczivota.hr, pastori Slavko i Marica Tutić

9. Kršćanski centar “Riječ Života” PULA

ADRESA SASTAJANJA: Marsovo polje b.b. (gradski stadion-sj. tribina)

BOGOSLUŽJA: srijedom u 19h, nedjeljom od 10h

TEL: 091/3911-942, Petar Fabijanić

EMAIL: pula@rijeczivota.hr

10. Kršćanski centar “Riječ Života” SISAK

ADRESA SASTAJANJA: Ulica J. J. Strossmayera 59

BOGOSLUŽJA: nedjeljom u 10h, MOLITVENI SASTANAK: utorkom 19 sati

TEL: 091/7674-281, pastori Milan i Monika Bajić

EMAIL: sisak@rijeczivota.hr

11. Misijska postaja “Riječ Života” SLAVONSKI BROD

ADRESA SASTAJANJA: Ulica Matije Mesića 1, 35000 Slavonski Brod

SLUŽBE: srijedom u 18h (molitveni sastanak), nedjeljom u 18h KONTAKT OSOBA:

TEL: 098/688-135, pastor Goran Koncoš

EMAIL: slavonskibrod@rijeczivota.hr

12. Kršćanski centar “Riječ Života” SPLIT

ADRESA SASTAJANJA: Varaždinska 53, 21000 Split

BOGOSLUŽJA: nedjeljom 10 sati

TEL: 091/5001-214, pastor Drago Zrno

EMAIL: split@rijeczivota.hr

13. Misijska postaja “Riječ Života” ŠIBENIK

ADRESA SASTAJANJA: Matije Gupca 47, 22000 Šibenik

BOGOSLUŽJA: nedjeljom u 18h

TEL: 091/2311-977, Danijel Fištrek

14. Kršćanski centar “Riječ Života” VARAŽDIN

ADRESA SASTAJANJA: Sajmišna 12, 42000 Varaždin

BOGOSLUŽJA: subotom 18h

TEL: 091/2311-977, Danijel Fištrek

EMAIL: varazdin@rijeczivota.hr

15. Kršćanski centar “Riječ Života” VIROVITICA

SASTANCI: 33000 Virovitica, po dogovoru

TEL: 098/9648 170, Tomislav Granić

16. Misijska postaja “Riječ Života” ZLATAR

49250 Zlatar

SLUŽBE: nedjeljom 18 sati

KONTAKT OSOBA: Damir (099/5934-058) i

Marina Meštrović (091/7991-576)

Gledajte nas!

Gledajte emisiju "Riječ Života" na OTV-u i VTV-u
četvrtkom i subotom
(vrijeme emitiranja provjerite u TV programu).

Naručite!

k a t a l o g k a t a l o g

NARUČITE BESPLATNI KATALOG KRŠĆANSKIH KNJIGA, GLAZBE I PROPOVIJEDI!

Kontakt adresa:

Kršćanski centar "Riječ Života", P.P. 205,
10040 Zagreb – Dubrava
e-mail: zagreb@rijeczivota.hr;
web: <http://www.rijeczivota.hr>
telefon: 01/2911-942, 01/ 6159-068,
fax: 01/6119-734

Izbor iz kataloga

i z b o r i z k a t a l o g a

glazba

Zbor K.C. "Riječ Života"

- ✦ Čudesan
- ✦ Dižemo ruke
- ✦ Moj Isus, moj Gospod
- ✦ Sada je vrijeme
- ✦ Sve po vjeri u ime Isus

Djeca K.C. "Riječ Života"

- ✦ Biblija
- ✦ Hop, hop poskočimo
- ✦ Isus moj je superheroj
- ✦ Sretan sam s Isusom
- ✦ Tu sam ja

D.A. Šićko

- ✦ 2 vrste vjere
- ✦ Biblija!
- ✦ Bit ćete kao bogovi
- ✦ Bitka za pravednost
- ✦ Bitke bogova
- ✦ Bog koji provida
- ✦ Činiti Isusova djela
- ✦ Iscjeljenje - kako i zašto?
- ✦ Na putu svetosti, na putu sile
- ✦ Ovlašteni voditelji, ovlašteni sljedbenici
- ✦ Poziv na obnovu, poziv na reformaciju
- ✦ Religiozni supermarket
- ✦ Skriveni neprijatelji
- ✦ Upravitelji povijesti
- ✦ Za tebe u Kristu

D.A. Šićko &

Željka Rupčić

- ✦ Temeljna biblijska učenja

Richard Bennett

- ✦ Katolicizam - istočno od raja
- ✦ Od tradicije do istine

Greg Brown

- ✦ Priprema za bračni savez

dr Ulf Ekman

- ✦ Duhovno vodstvo
- ✦ Rođen za pobjedu
- ✦ Židovi narod budućnosti

Arthur Gesswein

- ✦ Progonjen, ali ne napušten

Kenneth E. Hagin

- ✦ Došao sam do pakla
- ✦ Kako osloboditi svoju vjeru
- ✦ Stvarna vjera
- ✦ Što je vjera

Benny Hinn

- ✦ Dobro jutro Duše Sveti

Rick Joyner

- ✦ Dva stabla u vrtu

R.T. Kendall

- ✦ Osjetljivost duha

Michael Landsman

- ✦ Pomoćne službe

Gordon Lindsay

- ✦ John G. Lake – apostol za Afriku

Scott MacLeod

- ✦ Zmije u predvorju

Ron McIntosh

- ✦ U potrazi za probuđenjem

Bob Mumford

- ✦ Kako nas Bog vodi

Stan Nillson

- ✦ Krvni savez

T.L. Osborn

- ✦ Božji plan ljubavi
- ✦ Izvan svetišta
- ✦ Zašto?

John Osteen

- ✦ 6. čulo vjera
- ✦ Rijeke žive vode

Frank E. Peretti

- ✦ Prodor u svijet tame
- ✦ Tončica

Šimun Petar

- ✦ Razmišljam, dakle postojim
- ✦ Reformacija u RH i BiH

Linsay Roberts

- ✦ Božji šampioni - dječja slikovnica

R.W. Schambach

- ✦ Čudesa

vlč. Elwood Scott

- ✦ Raj – sveti grad i slava

Bill Sharples

- ✦ Gospodine, ali ja sam baptist

John L. Sherill

- ✦ I govore drugim jezicima...

Lester Sumrall

- ✦ Hrabrost za pobjedu

C. Peter Wagner

- ✦ Sloboda od duha religije